دایمان پلورنکو داستان

د سلطان صلاح الدین ایوبي د وخت ریښتوني پیښې

د التمش لیکنه

مکمل غیر سیاسي

ایا زمونږ دهیواد اوسني حال خو همداسې نه دي!؟

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی:

د صلاح الدین ایوبي دوخت دریښتونو پیښو په لړ کې دایمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نومیالي او وتلي شاعر سمیع الله ټرون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پردیو سره ده

تورتم زمونږ دې خو رڼا اوس د پردیو سره ده

مونږ یې په خپل کور کې په خپلو وینو ولړلو

ژړا زمونږ ده خو خندا اوس د پردیو سره ده

مونږ ددې لوې جهان بې خاورې بې وطنه قام یو

مونږه بې واکه یو دنیا اوس دپردیو سره ده

مونږه په ځان کې اوس د «او» او د«نه» توان نلرو

مونږه بې واکه یو دنیا اوس د پردیو سره ده

یهودان ګرځي ایوبي صلاح الدین نه شته دې

ملاعمر او اسامه او ګلبدین نه شته دې

ټولو هغه وطنوالوته ته چې د خپل هیواد دصلاح الدین ایوبي په لټه کې دي ، په ډیره مینه ډالی کوم.

قریب الرحمن سعید

ناروی:۲۹ اګست۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د ښاغلي ټرون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په یوې سترې غونډې کې ویلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲

د داستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲

د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ۹

اومه نجلۍ او نادودې ئې ۴۲

د سلطان ایوبي د وژلو پلان ۷۹

دویمه میرمن ۱۱۹

د خلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ۱۹۳

او کله چې عیسائي پادري د مسلمانانو امام وګرځید ۲۳۴

او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ۲۸۱

زما نورې ژباړې ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړۍ برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکي مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له ښه مرغه، د نومورې را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دي ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې دصليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کيسې کوي، بلکې په خورا ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اريانوونکې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل ښيي، د صليبيانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رښتينولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته ښيي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښيي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار آخيست.

که صليبيانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې ګورو ، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوبديځ، لګيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د ځپلو او د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطيې پلې کړې وې. ګورو چې نن هم د خپلو موخو د ترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دين او ايمان آخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول.(نن زمونږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو څخه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول. (نن زمونږ په هیواد کې د ایډز او ایچ ،اې ،وي ، ناروغتیا ، لګیا ده، په چټکۍ خپریږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسیږي).
- په پاکیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو اوهلکانو ترمنځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو ترمنځ د دښمنۍ او ویني د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په ښه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري آغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېړې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د دغه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وایي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوبدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنګ شوې وي».
- خو ایوبي وایي: « یوه عادي ښځه هیڅاته هم زیان نشي رسولې ، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه، په یواځې ځان، د یوه هیواد بیړۍ ډوبولاې شي»
- ایوبي همدا راز وایي چې « زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. ګوانې مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه ګویو ورونو نه دي، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زمونږ دهیواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دي ! ؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداې په نامه

د داستان د را ټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ایمان پلورنکو د داستان» د لیکوال درومند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدین ایوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پیل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کیداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تیرو پیښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وایي او تر څنګ یې د هغوی هغه دیني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ د ښمن یې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

د دې (اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ویل اړین ګڼو چې : هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت د ساتونکي صلاح الدین ایوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې یې ساري نه موندل کیږي. صلیبیانو او یهودیانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دې په لاس کې نیولو او اخستلو په خاطر یې دریغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې او د د تر څنګ یې د صلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښایسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی یې په ډیره بې حیا او بې باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړي. هغوی ته دا څرګنده وه چې صلاح الدین ایوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دي. د سلطان ایوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صلیبیانو به د وګړو او وسایلو د زیاډښت سره سره بیاهم ماتې خوړله ، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې د فساد او ګډوډیو د راپیدا کیدو په خاطر او په ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قیادت یې د صلاح الدین ایوبي په لاسو کې و، د جاسوسۍ او تخریب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل د کړچار د خرابولو له پاره یې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې یې بې دریغه استعمالولې او د صلاح الدین ایوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران یې د خپل هیواد ،ولس او دین پر خلاف غداري ته هڅول او د هغوی څخه یې د ایمان پلورونکو ډلې تیارې کړې وې.

صلاح الدین ایوبي ته یو جنګ په ډګر کې ور په غاړه و ، دا د سترو سترو معرکو یوه لړۍ وه چې د صلیبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسیدلې ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصیل مونږ ته نه دي را رسیدلې چې سلطان ایوبي د صلیبي جاسوسي شبکو ، چې په هغوي کې یې له یوه اړخه ښایسته نجونې ور ننویستې وې او تر څنګ یې د حسن بن صباح په څیر وژونکې ډله هم ورګډه وه ، پر خلاف و جنګید. دغه وژونکو ته یې فدائیان هم ویل. د دې تر څنګ د حشیشینو تر نامه لاندې یوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدین ایوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړي لورونه وه چې دا مجاهد تړي په ډرامايي توګه او دخپلو متو په زور خوندي ووت. دغه د ځمکې لاندې صليبي جنګونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډلې څخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دا ريښتوني پيښې د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شوني علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شا نه شواي تللاې. داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل څخه بله ته ژوندۍ را غلي دي.

درونده التمش چې د کار د پيدا کولو په خاطر منځني ختيځ ته تللای و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيرې ځايو څخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره ګڼلي او هيسته يې په کاغذ ټوکريو کې غورځولي و. په هغوی کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيری سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت ريښتوني تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدنې او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه اخوا ، درونده التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو څخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوی کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټائر ، قاضي بهاؤالدين شّداد ، محمدفريدابُوحديد ، اينټي ويسټ ، واقدي ، هټّي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستن ، بالډوني، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په ااخر کې التمش پا کستان ته راغې او له ماسره يې و کتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتې په ګڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډرامايي کړنې دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، څارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکې او په زړه پورې پيښې لوستلاې شئ. د ا په حقيقت کې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونکې معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان څراغ چيرې هم مړژوانديږي نو هغه به را تازه کړي.

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دي او تر اوسه پورې هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکې لارې استعمالوي. چې پخوا يې ازمايلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم. که چيرې تاسې په ريښتونې توګه غواړئ خپل کوچنيان د فحش، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکراريږي او يوه بل صلاح الدين ايوبي ته اوازکوي.

عنايت الله

(د حکايت د مياشتنې مجلې مدير «لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې او ایمان تر منځ هڅې او هاند(۱)

-او کله چې (ذکویي) د سلطان ایوبي خیمې ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چا له پاره ، چې په ښځو او شرابو کې مست وي،ډیره خطرناکه لوبه ده]
دا ټکې سلطان صلاح الدین ایوبي په ۱۱۷۵ زیږدېز کال خپل د کاکا زوي خلیفه الصالح او د هغې یو امیر سیف الدین ته لیکلي و. دغه دواړو وګړو په پټه د صلیبي ځواکونو څخه د شتمنیو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدین ایوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر یو سازش جوړ کړې و. صلیبیانو هم همداسې غوښتل، هغوی یرغل وکړ، الصالح او سیف الدین د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدین ایوبي د الصالح او سیف الدین په ګډون صلیبیانو ته ماتې ورکړه. امیر سیف الدین خپله شتمني او پانګه پریښووه او و تښتید، د هغې دخیمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، خایسته او ځوانې نڅونکې نجونې، سندرغاړي، د موسیقي الآت، او د شرابو ستر ستر منګوټي ترلاسه شول. صلاح الدین ایوبي ټول الوتونکې، نڅونکې، سندرغاړي او دهغوی د موسیقي غږونکې ډمان پریښوول او امیر سیف الدین ته ئې په دې عنوان یو لیک انځور کړ:
[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و ننبان د ورکولو ناپاکه هڅې و کړې خو دا فکر مو نه و کړې چې ستاسو دا سازښې به د اسلامی امت نوم او ننبان هم له منځه یوسي. که چېرې تاسې له ماسره کښنه درلوداې نو زه به مو وژلې واې، تاسې تر اوسه پرما دوه ځلې وژونکې یرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی یاست اوس یوه بله هڅه وکړئ او ووینئ.
خو که چېرې تاسې ماته دا ډاډ را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډیرغښتلې او هسک شي نو د کعبې په پالونکې می سوګند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ایښوولو وصیت وکړم. زه تاسې ته همدومره ویل غواړم چې هیڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېداې. تاریخ ستاسې تر مخ دې خپل پخوانې تاریخ ووینئ، د شاه فرینک او ریمانډ په څیر د اسلام ستر صلیبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان ګرځیدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کې دهغوی مرسته کړې، که چېرې هغوی برې موندلې واې نو بیا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او دهغې د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی واې چې اسلام د نړۍ له یوې مخې پاکه کړي او له منځه ئې یوسي.
تاسې د یوه غښتلی نو میالي قوم وګړی یاست، د عسکریت هنر ستاسې قومي دنده ده، هر مسلمان د الله ج سپاهی دې، خو ددې له پاره ایمان او عمل بنسټیز شرط دې. ته یواځې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکریت د هغه چا له پاره یوه خطرناکه لوبه ده چې په ښځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تا نه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې ګډون وکړه، او که چېرې دا نشې کولاې نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تاته هیڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دې ستاسې ګناهونه وبښي.(صلاح الدین ایوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[یو اروپایي تاریخ پوه (لین پول) لیکي چې: چې دغنیمت دومره زیات مال به د صلاح الدین ایوبي لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و. جنګي بندیان هم د شمیره وتلي و. صلاح الدین ایوبي به د غنیمت ټوله شتمني په درې برخو وویشله. یوه برخه ئې په جنګي بندیانو ویشله او هغوی ئې ازاد ول. دویمه برخه ئې په خپلو فوځیانو او غریبانو ویشله او دریمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنیل ته څه ورکړل، ددې ویش پایلې دا شوی چې د جنګي بندیانو زیاته برخه که مسلمانان ول او که غیر مسلمان، ټول د صلاح الدین ایوبي په پلۍ غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پیل کړل. دایوبي لویوالي او سترتوب تر لرې لرې ځایو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پتې ډلې) فدایانو، چې اروپایي تاریخ پوهانو د وژونکو په نامه یاده کړې ده، په صلاح الدین ایوبي باندې دویم ځلي وژونکې یرغل کړې و خو د سترپالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډیر زیات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې یوه معجزه را څرګنده ده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه درېیمه وژونکې حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صلیبیانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړې ول. امیر سیف الدین د جنګ له ډګر څخه تښتیدلی و. خو هغه د صلاح الدین ایوبي پر خلاف د حسد او کینې په لمبو کې سوځیده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته تر لاسه کړه، دا ډله د یوي اوږدې مودې را هیسې د اسلام په لستونې کې د مار په څیر را ټوکېدله چې پوره ډاګیزه کول ئې ډیر اوږد وخت ته اړتیا لري، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمرد وړانګو څخه په لرې کېدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبیانو او پیغمبرانو په څیر د سترتوب د تر لاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نیو. هغه خپل ځانته مسلمان ویلې او داسې یوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله تو ګه ئې خلک خپل پیروان ګرځول، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره دې ډلې ډیرې ښکلې نجونې، نشه راوړونکې بوټي، د هپنټیزم (Hypnotism) او غوړه مالي په څیر لارو چارو څخه کار اخست، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر مخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تیږې هم ویلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفینو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو یوه ډله جوړه کړه، د وژلو لارې چارې ډیرې پټې ترسره کېدې، ددې ډلې وګړي دومره چالاکه، زیرکه او نه ویریدونکي ول چې د بنې او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکي ګرځیدل. او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلای. لږده موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سیاسي وژنو ماهرین ول، دوی به د ښایسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پیالو کې زهر هم په خپلو ښکارشویو باندې څښل. تر ډیرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائیان» ویل کېدل.

صلاح الدین ایوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولای شوه او نه شرابو. هغه د دغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره یواځې همدا یوه لاره وه چې پر هغې وژونکې برید وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول برید هم څه اسانه کار نه و. ددې تر مخه پرې دوه یرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدین ایوبي ته ددې هیله پیدا شوی و چې د هغې د کاکا زوي الصالح او امیر سیف الدین به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ویستلې وي، خو هغوی د بدلې اخستلو یو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدین ایوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځای خپلې فوځي برياوي جاري و ساتلې او په څو نورو کلیو باندې ئې هم ولکه ومونده. په دې نوو سوبو کې د غازه تر نامه لاندې مشهور کلي هم و. ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمې په چاپيريال کې يوه ورځې صلاح الدين ايوبي ، دامير جاوالاسدي په خيمه کې د غرمې د خوب او پرکالې له زوره سست شوی و، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر وولې ، له سره نه وه ښکته کړې. د خيمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلې په پوره بيداری سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاې څخه ولاړ. يو ساتونکې د صلاح الدين ايوبي د خيمې د را پريوتو پردو څخه د خيمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلې هغه مخ په شا پروت ويده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، ډډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خيمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وويستله ، په ډيره سوکه توګه د صلاح الدين ايوبي په لور ور روان شو، او د ځنګلي پيشو په څيرئې په بيده صلاح الدين ايوبي باندې توره را وويستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدين ايوبي هم يو اړخ بدل کړ، دا نشي ويل کېداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه يا په سينه ، خو پښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدين ايوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د يوه ويښته په اندازه لرې والې درلود ، پګړۍ د سر څخه پريوته.

صلاح الدين ايوبي د برق په څير را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهيږي چې څه کېږي ؟ ددې د مخه پر هغه دغسي دوه نور بريدونه هم شوی ول. هغه پر دې هم حيران نه شو چې يرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوښې کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تيار کړې و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ، يرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ويستلو په هڅه کې و او ايوبي لوڅ سر ولاړ و. هغه د يرغل کونکې مخ په يوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د يرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وي. شاته پريوت او دخولې څخه يوه لړزونکې چيغه ووته، د هغې خنجر د صلاح الدين ايوبي په پګړۍ کې بند پاته شو، صلاح الدين ايوبي خپل خنجر را وويست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خيمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وي ، ءصلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل چې دا ژوندې و نيسئ ، خو هغوی دواړو هم په ايوبي باندې را کښيښوده ، صلاح الدين ايوبي د يوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې يو دوه دقيقې روانه وه، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خيمی ته را ننوتلي ول.

صلاح الدين ايوبي هغه درنګ ډير حيران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ويشل شوی دي او يو د بل وينې تويوي. خو څرنګه چې هغه ته د انه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دې او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه يو څو د زمکې خلي شول او يو څو نور په تيښته و تښتيدل او يو شمير نور د زخمی کېدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدين ايوبي دخوندي ساتلو ماموريت ئې درلود ، اوه کسان ئې «فدائيان» و ، چې غوښتل ئې صلاح الدين ايوبي ووژني. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره يواځې يو فدائي خيمی ته استولې و. خو کله چې دننه په خيمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خيمی ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدين ايوبي د وژونکې يرغل څخه خوندي پاته شو. هغه د لمړي يرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښيښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې ؟ او چا را استولې دې ؟ په ريښتيا ويلو سره صلاح الدين ايوبي د هغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدايي دې او د کېمیشتکن (چې یو شمیر تاریخ پوهانو د ګمشتګین په نامه یاد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېمیشتکن د الصاح د یوي سیمې والي و .

(۲) *****

د اصلي قصې د اوریدو تر مخه دا اړینه ده چې ددې پیښې د مخه وختونه تر نظره تیر کړل شي. د صلاح الدین ایوبي د نوم ، په اسلامي تاریخ کې دهغې دکړونو د سترواليِ او ځاې او سرښندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامی امت خو ئې هیڅکله هم نه شي هیروالائې. او مسیحی نړۍ په ئې هم د تل له پاره په یاد ولري. په دې اساس دا اړینه نه بریښي چې د صلاح الدین ایوبي د نسب شجره دې په تفصیلي توګه بیان کړل شي. مونږ چې کومې پیښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاریخ لمن سره را ټولوي. دغه تفصیلات د پیښو د لیکونکو او د قلم د خاوندانو په ریکارډ کې ثبت دي ، او څه د یوي سینې د سلولونو څخه د بلی سینې سلولونو ته ور رسیدلي دي. د تاریخ په لمن کې یواځې د صلاح الدین ایوبي کړنې یاد کړل شوی دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زیاتیدونکې شهرت او سترواليِ دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په یوه داسې جال کې د را ګیرولو بیا بیا هڅې کړي چې د هغوی په ښایست کې طلسماتي اغیزو.

د اسلامی تاریخ د اریښتوني ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۷۹ زیږدیز کال کې پیلیږي. یعني هغه وخت چې صلاح الدین ایوبي د مصر وایسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړی د حکمراني کورنۍ نوي نیالګې و او دویم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړیو کې د جنګ او ځپلو(حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځیدلی و. عسکریت ورته په میراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمراني د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د سترواليِ او د خیر ښیګنې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بیداره شو نو په لمړي ځل یې محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه یواځې یووالی نشته بلکه یو له بله سره د کومک او بسپنې کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عیاش ګرځیدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اوښځو که له یوه اړخه دهغوی ژوند رنګین ګرځولی و ، خو هلته ئې د اسلامی امت او د اللهﷻ د دغه ستر مذهب راتلونکې دتیاری سره مخ کړې وه. د هغوی دامیرانو ،وزیرانو او مشاورینو ناست ځاېونه د نامسلمانه ښایسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډیرې نجونې یهودي او عیسایي وي چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځاېو ته ور داخلې کړې وي. د حیرانوونکې ښایست او د اداکارۍ د فن هنرمندانې دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملی غرور د لرګی د چینجي(دېمک) په څیر رژاوه.

ددې پایلې دا شوی چې صلیبیان چې فرینک (فرنګیان) په کې په ځانګړې ډول د یاد ولو وړ دې ، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې یو پر بل پسې د کومې تیرې کړې او ان تر دې چې یو شمیر مسلمان حاکمان فرنګیانو (اوسنې انګلیسانو) ته کلنی محصول (ټیکس) او جزیه ورکونکې وګرځیدل .دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم یادېده. صلیبیانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنیو کوچنیو یرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ویرول ، په لږې سیمې باندې به ئې قبضه کوله ، تاوان او ټیکس به ئې اخسته ، او موخې ئې داوي چې په کلار کلار اسلامی امت د کومي(ستوني) تیر کړي. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعایاو د وینو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صلیبیانوته په ئې ورسپاره ، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عیش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالنې تخم هم و شيندە ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبي د ځوانۍ څخه نژدې يوه پيړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوی وه. دا د ګټې پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائيان» ويل. خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشيش دنشه کونکې بوټې د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را ننبلول.

صلاح الدين ايوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه . پخپله نظام الملک د اسلامی نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسی بنسټ همهاغه اينبودې و . په دې مدرسی کې به اسلامی ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامی تاريخ او نظرياتو څخه پوره پوره خبريدل.

د يوه تاريخ پوه « ابن الاطهر» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمرنې ښکار و. ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنود سياست په مقابل کې لکه دغره په څير ولاړ و . روميانو هغه په ۱۰۹۱ زيږديز کال کې د همدې فدائيانو په لاسو ووژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاې پاته شوه. صلاح الدين ايوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکريت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدين زنګي هغه ته جنګي تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پر مخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ور و ښوولە. دغې ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په څير و ګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پور کې هغه ډول ذهانت او وړتيا تر لاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي.

صلاح الدين ايوبي د جنګ اوځپلو د فن ترڅنګ د څارکنۍ (Intelligence) ، کمانډو او غلچکي بريدونو (Commando and Guerilla operation) د پوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه به کتل چې صليبيان د څارکنۍ په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي. صلاح الدين ايوبي غوښتل چې د نظرياتو په سنګر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وی.

په دې قصه کې به تاسي مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينې ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولاې شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وايسراې او د عسکري ځواکونو د عمومی قوماندان په څير هلته و استول شو، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبی له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدين ايوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرد او کوچنې هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبری ئې واوريدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و درید. د «لين پول» تاريخپوه له مخې صلاح الدين ايوبي په ډسيپلين (Discipline) باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغي او جسمانی ځواکونه يواځې په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلې کړي او صليبيان ددې مځکو څخه بيرون وشړي. هغه په هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصر د وايسراې په څير به هغه وويل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهمغی ستر ذات به ماته فلسطين هم را و ښني] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غړولې دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او د هغوی د فوځي ځواک څخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

******(۳)

هغو فوځي او قومی مشرانو چې مصر ته په ورسیدو سره د هغه ښه راغلاست ووایه په هغوی کې ناجي نومی یو عسکري سالار ډیر د اهمیت وړ و. ایوبي ټول د سر نه تر پښو پورې و کتل ، دهغه په شوندو خندا او په ژبه ئې دميني او محبت خواږه ټکي یو شمیر پخوانیو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې دهغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدین ایوبي یوائې نوم اوریدلی و . او یا د هغه په هکله همدومره پوهیدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځاې ناستې دي. هغوی په دې هم پوهیدل چې د نورالدین زنګی سره د هغه اړیکي څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدین ایوبي اهمیت یوائې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او یا ئې په دې خاطر هغه ته اهمیت ورکړ چې هغه د مصر دفوځي وایسرای په څیر راغلی دي. ددې پرته هغوی صلاح الدین ایوبي ته هیڅ ډول ارزښت ورنکړ. یو زوړ فوځي سالار په خپل څنګ کې ولاړ د یو بل سالار په غوږ کې وویل: [کوچنې دې ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاریخ پوهان او دهغې وخت د پیښو لیکونکي دا نه شي ویلائې چې صلاح الدین ایوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې یو کوچنی معلومیده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ایوبي په مخ کې بدلون را پیدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوړه مالو په څیر تیټ شو او بیا د ایوبي سره ور غاړیوت. د ایوبي تندي ئې ماچ کړ او ایوبي ته یې د ډاډ ورکولو په خاطر وویل: [زما د وینې اخرین څاڅکي به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئېږي. ته له ماسره د «زنګی »او « شیرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډیر ارزښتناکه نه دي !) صلاح الدین ایوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زیاته ئې کړه (درونده ! د خپلې وینې یو یو څاڅکي خوندي و ساته ، صلیبیان د تورو وریځو په څیر په امت را خپریږي.)

ناجي ورته په ځواب کې یوائې موسکي شو، داسې لکه د صلاح الدین ایوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوریدلی وي .داسې بریښیده چې په غالب ګمان صلاح الدین ایوبي د دغه تجربه لرونکي سالار د خندا اهمیت نه وي درک کړي.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته یو روزل شوی سالار و . هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلې قومندان و . د نفرو شمیره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسیده. دغه وګړي ټول سوډانیان ول ، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاسو کې یوه درنده ځپونکې وسله ګرځیدلی وه، او دهمدې ډلې په متو ناجي د یوه بې تخته پادشاه په څیر خپل حکومت کاوه. دا وخت د ګټې پالنې او سازښونو وخت و . د اسلامی نړۍ مرکزیت له منځه تللې و .د صلیبیانو تخریبي کارونه هم په ډیره زړه وړونکې توګه روان و . د زرپالنې او عیش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنی د ټینګښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. د سوډاني ساتونکو د ډلې مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره یو ویرونکي خوب ګرځیدلی و. الله ج هم هغه ته دغسی یو شیطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکي وایه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانګړی پوهه درلوده ، هغه صلاح الدین ایوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنګه چې یوه کمزورې میږه د یوه ځواکمن لیوه غاښونو ته ور لویږی. ایوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وګړی پخپله ناجي و . ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلې قومندان و او صلاح الدین ایوبي دې فوځ ته اړتیا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي ته وويل شول چې : درونده مشره ! د ډير لرې ځاې څخه دې تشريف راوړې ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وويل:[هغه لنګۍ چې زما پر سر اينبوول شوی ،زه د هغې وړنه ووم ، دغې لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ايا تاسې درانده شخصيتونه به ما د هغې چت سيوري ته بدرګه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي ؟]

(درونده مشره ! ايا دکار د پيل د مخه غذا ته ميل نه لرې؟ يوه نايب ئې تری و پوښتل.) صلاح الدين ايوبي لږځه فکر او ځنډ وکړ او بيا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تيار شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکي ولاړ ول . ايوبي ددغه ګارډ او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلی نو پر مخ ئې روښنائي را پيدا شوه. خو دا روښنائي د ودانۍ دروازی ته د ور رسيدو سره سم پائې ته ورسيده. هلته څلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپری زلفی را پرتې وې او د ښايست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې وې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نيولی ولاړې وې. هغوی د صلاح الدين ايوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښيندلو پيل وکړ ، او ترخنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغيزمنو نغمو سره يو ځاې را پورته شول. ايوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په ليدلو سره خپل قدمونه بيرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و. هغه دواړه ورته ښکته شول او ايوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه. دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ايوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ايوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډيره کمه ، کله هم د چا په شوندو کتلی وي.

(مونږ له اسمانه ستوري هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وويل.

[که چېرې زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه يواځې يو شی دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدين ايوبي وويل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وويل: (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پری خو شحاليږي.). [د صليبيانو لاشونه !] ايوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اور بڅرکې را ووتل او په ټيټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وويل:[د مسلمانانو ژوند د ګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهيږم ، صليبيان اسلامی سلطنت د مړو او مړکانو په څير خوري ، او پو هيږم چې هغوی ولی بريالی کيږي. دا يواځې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پيل کړې دې. مونږ خپل بچيان لوخ کړي او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطين لګيږي ، تاسې زما تر پښو لاندې د ګلونو په شيندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بيرغ را کيباسئ،.....] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وويل:[زما له لاری دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پری قدم کښيښود نو زما روح به په اغزيو سوري سوري شي. د غه نجونې زما له لاری لرې کړئ ، هسی نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښايسته ويښتانو کې په نښتو سره بيکاره پاته شي.]

(د حضور دبدبه او .....)،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدين ايوبي ويونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کيږي. هغه وويل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کليمه لولئ ، او زه ئې هم غلام يم ، زما ځان دې دهغې حضورص څخه ځار شي چې پاک پيغام ئې ما په خپلې سينې کې ليکلی راوړې. ما همدا پيغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صليبيان غواړی زماڅخه دغه پيغام واخلي او د روم په بحيره کې ئې ورډوب کړي ، په شرابو کې ئې ور و منډي ، زه د پادشاه په څير نه يم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼې راټولې او دهغې ځاپه لري شوی. صلاح الدین ایوبي په چټکۍ سره ددروازې له لاری دننه ولاړ، یوه پراخه سالون و چې یو اوږد میز په کې ایښوول شوی و. د میز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښایسته کړل شوی وه، دګلونو تر منځ د ګډو او وزو وریتې کړل شوی برخې، پوره پوره وریت کړل شوی چرګان، او .... نامعلومه چې څه څه ډول خوراکونه ځاې په ځاې شوی و.
صلاح الدین ایوبي ودریدل او د خپل نائب څخه ئې و پوښتل [ایا د مصر هر اوسیدونکې همدا ډول غذا خوري؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غریب خلک خو داسې غذا په خوب کې هم نه وینې.
[تاسې ټول د کوم قوم خلک یاست؟ صلاح الدین ایوبي تری وپوښتل. ایا د هغې خلکو قوم بل کوم دې چې داسې غذا په خوب کې هم نه وینې؟ کله ئې چې دهیڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو وئې ویل: [دلته چې څومره کارکونکې دې، او څومره عسکر چې په دنده مشغول دي هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ. هغه لاس ښکته کړ او یوه وچه ډوډۍ ئې را پورته کړه. دهغې له پاسه دوه دری د غوښې ټوټې کښیښودې. او په ولاړه ولاړه ئې وخوړې. په ډیره بیړه ئې یوه ډوډۍ و خوړله او یو ګیلاس اوبه ئې پسې و څښلې. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئې له ځانه سره کړ او د کمرې څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چې د وایسرای د کار ځاې و.
دوه ساعته وروسته ناجي بیرون را ووت، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئې لغته ورکړه او په لږه شیپه کې د سترګو پټ شو.
د شپې ناجي په خپلې ځانګړې کوټه کې دخپلو دوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پیالې ئې په لاسو کې، مست ول، ناجي ورته وویل: (د ځوانۍ جوش دې، په لږو ورځو کې په ئې یخ کړم. کمبخته چې هره خبره کوي وائې چې د کعبې په رب می سوګند چې د اسلامی سلطنت څخه د صلیبیانو په بیرون کولو به ارام تر لاسه کوم)
صلاح الدین ایوبي !! یو قومندان په طنزکونکې توګه وویل: دومره نه پوهیږی چې د اسلامی سلطنت نه هوا ختلې ده، اوس به سوډانیان حکومت کوي.
(ایا تا هغه ته نه دې ویلي چې دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانیان دي؟ یو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چې هغه ئې خپل فوځ ګڼي، دصلیبیانو پرخلاف هیڅکله هم جنګ نه کوي.)
«اورشه» ! ستا دماغ درست دې؟ ناجي وویل: زه هغه ته همدا خبره کوم چې دغه پنځوس زره د سوډاني زمریانو لښکر به ستا په یوي اشارې سره صلیبیان ټوټې ټوټې کړي. لیکن..... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کې ډوب شو.
خو څه؟
«هغه ماته حکم کړې چې د مصر د اوسیدونکو یو لښکر تیار کړم، ناجي وویل، هغه ویلي چې د یوه هیواد فوځ باندې تکیه کول مناسب نه وي، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کې واخلي او زمونږ د فوځ په لیکو کې ئې را ګډ کړي.»
نو تا څه ځواب ورکړ؟
ما ورته وویل چې ستا حکم به د سر په سترګو پلي کېږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به د داسې حکم تعمیل و نه کړم.
د مزاج له ارخه څه ډول شخصیت دې؟ (اوروش) تری و پوښتل.
پوره ضدي معلومیږې، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهي او تجربی په مخ کې هغه هیڅ هم نه بریښي ، یو بل قومندان وویل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلې تر یو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.
زه به دهغې دا نشه هیڅ کله هم کیو تو ته پری نږدم. ناجي وویل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه یوسم.
تړیره وخته پورې دغه دریواړو د صلاح الدین ایوبي پر خلاف خبری کولی او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدین ایوبي د ناجي بی تاجه پادشاهی ته ګوابښ پیدا کړ نو بیا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدین ایوبي خپل نائیبین په خپل مخکې کښینولي او هغوی ته دا ورپه یادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلې او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وویل چې هغه ته د جنګي ځواک اړتیا ده. او هغه دا هم وویل چې هغه ته ددې ځاې دغه فوځي جوړښتونه له یوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکي دي حال داچې مونږ باید د هرې سیمې اوسیدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړې ، خپلې وړتیاوي دې وښائي او د غنیمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځاې د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل: [ما ناجي ته ویلي دې چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]
(ایا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کیږدي ؟] یوه ناظم تری وپوښتل.
[ایا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]
هغه غاړه رغړولای شي ! یوه ناظم ورته وویل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.
صلاح الدین ایوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هیڅ شي چې پری اغیز نه وي کړې. هغه ټول رخصت کړل ، او یواځې علي بن سفیان ئې له خپله ځانه سره پریښود. علي بن سفیان د څارکښی او د ځوابي څارکښی د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدین ایوبي د بغداد څخه له ځانه سره یوځاې راوړې و. د پاخه عمر سړې و ، په اداکاری ، ښه او ښه بدلولو او غوړه مالی کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نیول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولاې شول. صلاح الدین ایوبي د څارکښی د اهمیت نه پوره پوره خبر و. په علي بن سفیان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدین ایوبي کې لیدل کېده.
[علي تا واوریدل ؟ صلاح الدین ایوبي ورته وویل. دغي خلکو وویل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]
«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوریدل ، که چېرې زه د مخونو په پیژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو ډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغیړن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلومات شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانی څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دې. هغه په حکومتي کړیو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخی ددولت اداري جوړښت تر ډیره کمزوري شوی دي. ستا دا پریکړه بلکل پر ځاې ده چې په فوځ کې د هرې سیمې عسکر باید موجود وي ، زه به تاته ډیر ژر تفصیلي مالومات را غونډ کړم. زه شکمن یم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي. تا ته به ددې فوځ ترتیب او تنظیم کې بدلون را وستل اړین وي او یا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»
«زه په خپلو لیکو کې خپل دښمن نه پیدا کوم» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي. دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هیڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دي. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردې له پاره دي. د خپلو د وينو د تويلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاې شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دې.»

خو ناجي دومره خام سړې نه و. دهغې ذهنيت د مينې او محبت د وړانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شی سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيږه وه خو څوک به ئې چې په خپل جال کې را ننبلول غو ښتل نو دهغې تر مخې به د موم په څير ويلې کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښۍ او ارادې پر خلاف و. ورځې تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دې او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه دری ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړی د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دې. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخې دغه بلنه نشوه منلای.

(۴)*****

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره ېوځاې د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نڅونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وې او د مارانو په څېر ئې په جادووزمه توګه نڅاوې کولې ، دهغوی پر پښو کې ګنګرو نه و ، دهغوی په جسمونو همدومره کالې و چې د هغوی سترئې پټولاې شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هېڅا ببا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شواې کولاې ، ، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې ددننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولاې، دهغې دخبرې په اوربدو سره سم ناجي ببرون ووت ، د روازه چې هغه ېوې بلې کمرې ته ېوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ ېو د پوخ عمر سړې ناست و ، دهغې سره ېوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي د هغې دڅېرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځو ښکاري و ، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عباشۍ له پاره نه په کاربدې ، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوی له ډلې څخه ېو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښابسته او چالاکه نجونې د امېرانو او وزېرانو ،د په خپل موټې کې د نېولو په خاطر د هغوی د بلېک مېل (Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې ترڅنګ ئې د څارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې ېو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږې چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتيب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاې شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د ببوپارېانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړې هم دهمغسې بپارېانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولاې شي او تېږې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصيلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړي دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته د لږ څه روزنې اړتبا ده ، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قېمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته ېوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله چُوغه لرې کړه نو د جسم ټولې لورې ژورې ئې را برسېره شوی. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول ، په دې وخت کې د هغې نورو دواړو ګډ بدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول ، ځکه د هغې نوي نجلۍ ترمخ د دوی ارزښت را کم شوی و .

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې ټول وويستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پو ښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ويل «(ذکويي)»، ناجي ور ته وويل « (ذکويي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وويل چې ته تېره په اوبو بدلولاې شې ، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېره څوک دې ؟» (ذکويي) ترې و پو ښتل.

«د مصر نوي امېر !»ناجي ځواب ورکړ. « هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدين ايوبي ؟» (ذکويي) ترې و پوښتل.

«هو !صلاح الدين ايوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښي ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ ، « د شرابو ، ښځو ، سندرو او نڅا او تفريح څخه هغه همدومره کرکه لرې لکه ېو مسلمان ئې چې د خنزېر د غوښې څخه لري»

«ما اوربدلې و چې تا سره د نجونو داسې ېو طلسم شته چې د نېل رواني درولاې شي» (ذکويي) ورته وويل « ايا هغه طلسم ببکاره شوی دې ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وويل « دا کار ېواځې ته کولاې شې ، زه به د صلاح الدين ايوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووايم»

«ايا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکويي) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه ېواځې همدومره غواړم چې هغه ېو ځل دستا په ځېر د ېوي نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بيا هغه زه له خپله ځانه سره ېوځاې کښېنوم او شراب پرې و څښم ،که چېرې د هغې وژل مې غوښتلې نو دا کار ما د حشېشېن په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولاې شو.

« يعنې ته د هغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکويي) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکويي) څخه د دومره ستري خبرې په اوربدو سره ناجي لږځه ځنډ وکړ، او بيا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې ووېل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زياته ذهينه و ختله.

«هو (ذکويي) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ويې ويل «زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پېاله او هم ناستې شي. مخته زه پو هېږم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم. » ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بيا ووېل « لېکن زه تاته دا ويل هم اړين ګڼم چې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې ېو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښاېست او ادآو باندې دهغې جادو و خېژې نو بيا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بيا د ېوي ورځې څخه زياته ژوندۍ نه شې پاته کېداې. صلاح الدين ايوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړاې ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ،او که نه زما د رتبې او حېثيت انسان د ېوي داسې ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمړنۍ لېدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکې وخت و ښئې چې څوک چاته دوکه ورکوي ، »(ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواپاست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پورې ور ورسېږم»

«زه هغه ښوه جشن ته را بولم ، »ناجي ورته وويل «هغه هملته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاې ته ور ننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» «مخته زه پوهېږم او کار مې»

*****(۵)

هغه شپه هم تېره شو او بيا پسې نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامې کارونو او د نوي فوځ په تيارولوکې دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئې وخت نه شو ويستلاې ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و د هغې څخه هغه ته اندېښنه پيدا شوې وه ، هغه علي ته وويل «نو ددې مطلب خو داشو چې دا وګړې د صليبيانو څخه هم ډېر خطرناک دې»

«دا ښو ماردې چې د مصر امارت ئې په خپل لستونې کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چې هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړې په خپلو لاسو کې اختستي دي، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل «او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دې ، هغوی زمونږ پر ځاې د همغې وفاداره دي. ايا دې ته کوم علاج پيدا کولې شې ؟»

«ښواې پيدا کولې نه ، »صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پيل کړې هم دې. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاې کې کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چې هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړې اسلامي امت د ښوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لښونيانو خوب ګڼي ،»

«ته په دې لړ کې څه کولې شې ؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو ښو داسې دېوال جوړ کړې دې چې غوږونه ئې هم شته او سترګې ئې هم. دا دېوال ښو خوځنده او متحرک دېوال دې، داسې وانګېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دي»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باوري و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې تر ې تفصيل و غوښت ، علي تر ې و پوښتل «داسې بربښي چې هغه تاته په جشن کې د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل «بن سفيانه ! ژوند او مرګ د الله ج په لاسو کې دي ، ايا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پيدا ښت سره سم ببرته مړ کېداې ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را ګرځي ، چې شايد هغه خلک به دډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وي،دکوم کړچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چړچو سره ژوند وکړي او ببا په راغلي مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !درونده امېره ! دا بدنصيبه دي» علي ورته وويل.

«هو !بن سفيانه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «زه چې کله هغوی ته د ښه نصيب خاوندان وايم نو معلومه نه ده چې دا خبره ماته څوک په غوږو کې کوي چې تا راته وکړه ؟ خو فکر کوم چې که ما د تاريخ څنډه په دې اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادېو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کې به ورک او له منځه ولاړ شي. زه چې وينم د ملت خلافت په درې برخو ويشل شوی دي ، امېران خپله خوښه حاکموي ، او د صلېبيانو د لاس الې ګرځېدلي دي ، ماته دا ويره هم را په زړه کېږي چې که چېرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو ببا به هم تل د صلېبيانو د لاس الې او دهغوی غلامان وي ، هغوی به پدې خوښ هم وي چې ژوندي دي ، خو د قوم په څېر هغوی مړه شوی دي. لږځه نقشې ته ځېر وکړه علي ! په تېره نېمائي پېړۍ کې ووينه چې زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوی ده .» هغه چپ پاته شو ، سر ئې ټېټ کړ او خوځاوه ئې. ببا ودرېد او سر ته ئې ټکان ورکړ او علي بن سفيان ته ئې و کتل « **کله چې تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو ببا دهغې درول محال ګرځي ، که چېرې زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو ببا خو صلېبيانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتيا نه پېښېږي، هغه اور چې مونږ په کې خپل ايمان ، خپل کړچار او خپل قومېت سوځوو ، په هغې به صلېبيان سوکه سوکه تېل ور اچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شايد چې زه خپل عزم پوره نه شم کړاې. زه شايد د صلېبيانو څخه ماتې هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم ېو و صېبت پرېږدم او هغه دا چې[**په هېڅ کافر باندې هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغې و جنګېږئ چې و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،**]»

«ستا وينا داسې ډاګېزه کوي چې ته د خپل عزم څخه نهيلي شوی ئې.»علي بن سفيان ورته وويل.

«نهيلي نه يم ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «جذباتي ..... علي !زما دا ېو حکم اړوندې څانګې ته ور سوه ، چې عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چې د فوځ له پاره ډېر زېات داسې وګړي چې د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کې د عسکري روزنې له پاره ډېر زېات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني ېو اړېن شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کې و ساته چې د جاسوسانو داسې ېوه ډله تېاره کړه چې ددښمن په سېمه کې نه ېوائې د څارکښې کارونه تر سره کړي بلکه هلته دشپې له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاې شي. دا به د سرتېرو ېوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړې روزنه ورکړه ، په هغوی کې دا صفتونه را پېدا کړه چې د اوښ په څېر د ډېر وخت له پاره دتندې زغم ولري ، دهغوی سترګې د باز په څېر تېزې وي ، او د صحرايي ګېدړې په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتيا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کې د شرابو ، حشېشو او .....عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واورې په څېر يخ وي .... بهرتي تېزه کړه ابن سفيانه !... او ياد لره چې زه د هجوم قاېل نه يم ، ماته د جنګجويانو اړتيا ده ،که څه هم شمېره ئې لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندې پوه وي ، دهېڅا په زړه کې دا شک نه وي چې هغه ولې جنګول کېږي.

(٢)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهیان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکويي)ته ټريننګ(Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په خه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدين ايوبي د خپل ښايست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصيت او کړچار کمزورې کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکويي)و کتله نو هغوی دکومې ويرې او شک پرته وويل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ ووينې نو د خدايي ددعوي څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښۍ خپل نظام و ، ډير تيز او زړه ور، هغه ته دا ډاګيزه شوی وه چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو يو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې اينبي و ، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدين ايوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکويي) روزلې اوتياره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش اوسيدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه يواځې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادو په څير اغيز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښينوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ اينبوده ، هغه د هغې نورو دوه نڅونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګې دې لورې ته رااړولې وي، ددې څلورو شپو راهيسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وي را بللې ، ناجي دطلايي هګيود چرګې په څير و ، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکويي)په غيږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې.هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکويي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پايلې ته ورسيدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسيدو د هغو ځايو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه يوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکويي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله تبديله کړه ، داټول د مصر د امير (وايسراې) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهيانو څخه د ساتونکو ډله تياره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سر تيرو يو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهيتوب کې ئې هم ساري نه درلود ،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر ميړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و ، خو هغه د صلاح الدين ايوبي په وړاندې ددې بدلون ډيره زياته ستاينه وکړه ، او ددې ترڅنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدين ايوبي دې د هغه بلنه ومني. ايوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په يوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدين ايوبي د بن سفيان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدين ايوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وويل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زيات دې. او دا جشن به د ښاره بيرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کيږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکود ډلې سواره به د خپل فن مظاهرې کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدين ايوبي به دشپې هم هملته پاته کيږي. د هغه د تمځاې له پاره به خيمې درول کيږي..... صلاح الدين ايوبي د پروګرام تفصيل اورېد ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نيوکه و نه کړه. ناجي په ويره او لړزنده اواز وويل ، «د فوځ ډير هغه سپاهيان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې ! » صلاح الدين ايوبي ورته وويل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه بار وم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير وويل « زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولاې شي.» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ،« که چېرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبردصلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندرې وي او شراب به په کې هم څښل کېږي او صلاح الدين ايوبي ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا څخه يو دبل خولو ته کتل. يوه به ويل چې ناجي درواغ وايي ، هغه غواړي په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي. او چا بيا ويل چې د ناجي جادو په صلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و. ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم دهغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندي کړې وي او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړې و چې هيڅاته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ دډلې يو وګړې به تر ې جوړ شي.

دا يواځې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولې وکړې ده.

د جشن مانښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائې هم دهغې صحراشپه رڼا ورځ کړځولې وه .د ساتونکوسپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه دېوال په څير ولاړ و ، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت ايښی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، دهغې کښې او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوی و. ددې پراخه او خپور نندار ځاي څخه لږ څه لرې د ميلمنو له پاره ډير ې ښايسته خيمې درول شوی وي. ددوی تر څنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم هملته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيروله ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خيمې په چار چاپير کې ئې ساتونکي و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکي درول نو ناجي (ذکويي)ته دصلاح الدين ايوبي د راپرزولوله پاره اخري لارښوونې کولې ، په دې مانښام د (ذکويي) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوي را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅوسپينو متو باندې را خپرې کړې وي ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لورې ژورې تر ې له ورايه معلوميدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخندا وه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې ويل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوي، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وینځه و ګرځي، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر سترګو کېږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیږه په اوبو باندې بدلوي.

په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومي هم د(سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلې او د مصر په شګو کې ځې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډیره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نه وینې ، (ذکویې) مسکۍ مسکۍ کښده ، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شګو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوګر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکراراوه.

لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او کښې ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمې و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه . ناڅې مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکې ، داسلام د عظمت ساتونکې ،تاته د خپل سر په سترګو ښه راغلاست وایي ، د هغوی ناقراري ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنګه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې داسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښې لورې او څلور آسونه د کښې لورې څخه یو دبل پر خلاف ځغلي، په هر یوه یو یوکس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی یو دبل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیڅاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښیښودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو دبل مخ ته راغلل او دواړه خواوې یو دبل سره لاس وګریوان شول ، سپرو یو دبل د نیولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپریوتې و په شګو کې ئې سرکونډالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.

داسپاره په تیاره کې تړې تم شول ، نوبیا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل. او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوې ، ددې وروسته اوښې سپاره راغلل ، بیا اوښې سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پیل شوې چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرئ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و . هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل « که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یواځې دهمدې فوځ په واسطه صلیبیان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چې پخوا تردې ئې هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل « که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسې جذبه ، چې ته ئې ارزو لرې ، هم په دوی کې را پيدا کېداې شي .» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکې او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاې په نيغې لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دې جشن کې په خپلو سترګو همدا کتل چې دا فوځ دکړچار له اړخه څه ډول دې ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتنې څخه نا هيلهي را پيدا شوی وه چې دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنګ ئې د نڅا اوسندرو شوق هم لري، صلاح الدين ايوبي دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چې وويني چې دالښکر تر کومه ځاېه په عيش او عشرت کې ډوب شوی دې.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کې خو دا فوځ په ټولو عسکری او جنګی معيارونو پوره و خوت خو کله چې د ډوډۍ دخوړلو وخت راغې نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ..... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنتروله هجوم شکل ئې ځانته و نيوه. د ډوډۍ انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کې شوی و. په يوه اړخ کې ئې د فوځ نزدې دوه زره وګړو ته د ډوډۍ د خوړلو له پاره ځاې جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لږه فاصله کې د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک څښاک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روستې کړل شوی چرګان اينبوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنۍ کوچنۍ مشکېزې او صراحې ګانې اينبوول شوی وې ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندې لکه د وړو ليوانو په څير را پريوتل ، په غړپ غړپ ئې شراب څښل او يو دبله سره ئې لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا نندارې کتله ، اوچپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسې اغيز نه و چې په ډاګه کړي چې هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ،؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي. تا دهغوی مظاهرې وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چې دوی د جنګ په ډګر کې کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزۍ ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي. زه کله کله هغوی ته همداسې خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينې تر مخه ددنيا د رنګ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کې هيڅ هم و نه ويل ، کله چې ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچې څه کتل غوښتل هغه می و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائې چې په هغوی کې جذبه نه شته ، خو زه وينم چې په هغوی کې کړچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسې نو دوی به د جنګيدو په ځاې دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کې شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبې شوی سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددې علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چې هغه فوځ چې تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کې ورګډ کړي ، خراب سپاهيان چې د خو سپاهيانو سره يوځاې شي نو دهغوی په سلوک کې هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکې شو اوعلي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پو هيږې ، زما پلان هم همداسې دي خو ما نه غوښتل چې تا ته ئې اوس په ډاګه کړم، هيچا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پوهيده ، ډيرزيات ذهين و ، هغه لږ څه نور ويل غوښتل چې ترمخ ئې څو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قيمتي قالينې غوړيدلې وي ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غږيدو شوی چې په ميلمنو کې ئې پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نري لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وينښته ويښته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسيده ، دهغوی وينښتان خواره و او د وريښمو د يوې برخې په څير څليدل ، دصحرا د نري نسيم او د نجونو د زرکوپه څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټې چې په فضا کې لامبو وهي ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست اود جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمرينې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئې په سترګو نه ليدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.

هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو وينښتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمی وينښتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته دېوشکله حبشی ځوانان چې د ملاګانو څخه ئې د زمرې پوستکې را تاو کړې و ، يوه سترشان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غږيدو شو. حبشي ځوانانو د مستو غوايانو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وينښتانو ځلا هم د مصر د نجونو د وينښتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپانو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې وويل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناڅې د صلاح الدين ايوبي په لور راغې او ورته ئې وويل «د مصر د امير بخت دې ستروي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي)دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندرئې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلي ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلې دې. د خداې له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا ځخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ،.... ډير زيات دروند اميره ! ماستا ځخه د نڅا او موسيقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هديه کړم.»

«تا هغې ته نه و ويلې چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلې؟» صلاح الدين ايوبي تري وپوښتل او ورته ئې وويل «دا نجونې چې تا په بنه کې پټې راوړې بلکل لوڅې دي،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلي و چې دمصر امير نځا او رقص نه خوښوي ، خو دې ويل چې هغه به زما نځا خو ښه کړي ځکه چې زما په نځا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوي عزتمندې نجلۍ نځا وي ، زه د ايوبي ترمخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارينه واې نو دايوبي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوی واې.»

« ته څه ويل غواړې» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل « ايا دا نجلۍ ځان ته را وبو لم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زرګونو وګړو ترمخ ډيره ښه نځا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسې ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولوکې ښه پوهه او مهارت ترلاسه کړې دې ؟»

«نه د مصر اميره !» ناجي ورته وويل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف ورووښې ، دا د ډير لرې څخه دلته راغلې ده ، لږڅه هغې ته وګوره !دهغې نځا مسلکي اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په څومره مينه ګوري ! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کېږي خو نومورې د خپلې نځا ، او عقيدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور و ګنې چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره يو سرتيرې و زيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائي چې ما ته د صلاح الدين ايوبي سره په ځانته ځانې کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و ».

ناجي په ډيره اغيزمنه توګه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورونکې څخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدين ايوبي باندې دا ومنله چې ووائې چې « ډير ښه !دا زما خيمې ته را وليږه »

(ذکويي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايوبي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې دهغې په چاپير کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نځا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسې بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيرياني لامبو وهي او تيريږي را تيريږي ، دسپوږمۍ خپل يو اغيز و ، خو د صلاح الدين ايوبي په هکله هيڅوک نه شي ويلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مړو په څير ګرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو بريالو ډيرزيات خوښ و ، او شپه لږه لږه دسهار لور ته راونه وه.

(۷)*****

دشپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايوبي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه. ، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوی وي ، په پالنګ باندې د زمرې دپوستکې په څير پوښ غوړيدلې و.کوم فانوس چې هلته اينبول شوی و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله دښايسته عطرو په بوي معطره شوی وه. د خيمې په دېوالونو باندې وريښمينې پردې را زوړندې وي ، ناجي د صلاح الدين ايوبي سره يوځاې خيمې ته ورننوت ، او ترې وئې پوښتل « ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافۍ څخه ډير بيريږم.»

«را وئې ليږه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غورځولو سره د خيمې څخه بيرون شو .

لږ وخت به تيرشوی و چې د صلاح الدين ايوبي ساتونکو يوه نڅونکې دهغه دخيمې په لور راتللو په حال کې وکتله، د خيمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوی وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکي د خيمې شاوخوا په ښه توګه ترنظر لاندې و ساتلاې شي. کله چې نڅونکي را نژدې شوه نو ساتونکو و پيژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکويي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکي و ، په دې ښه کې هغه لوڅه لغړه ښکاريده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکويي)ورته وويل چې هغه د مصر امير صلاح الدين ايوبي پخپله دخپل خوب ځاې ته را بللې ده . خو قومندان ورته وويل چې ايوبي دهغه اميرانو څخه نه دې چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پو ښتنه وکړه ،» (ذکويي)ورته وويل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې» «دهغه بلنه تاته څنګه در ورسيده ؟» قومندان ترې و پوښتل.

«ماته سالار ناجي وويل چې د مصر امير دې ځانته غواړي» (ذکويي) ورته وويل ، «که ته غواړې زه بيرته ځم که امير زما په هکله و پوښتی نو دځواب پايلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدين ايوبي دې د خپل خوب ځاې ته يوه رقاصه نڅونکي را وبولي ، هغه دايوبي د عمل او کړچار څخه پوره خبر و ، دهغه ددې حکم څخه هم خبر و چې د نڅاکوونکو او سندرو ويونکو سره د اړيکو لرونکي بايد سل لښتي (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولويد ، په فکر فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدين ايوبي خيمې ته ورننوت ، ايوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ويره ويره و پوښتل «بيرون يوه نڅونکي ولاړه ده ، وائې چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدين ايوبي ورته وويل «هغه دننه را وليږه»

قومندان بيرون را ووت او (ذکويي) ئې دننه خيمې ته و استوله ، ساتونکو هيله درلوده چې ددوی امير او ستر سالار به دا رقاصه د خيمې څخه بيرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هيڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخرې وختو ته رسيدله ، د خيمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته ،د ساتونکو دډلې قومندان په ډيره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، يو ساتونکي د هغې څخه و پو ښتل،« ايا دا حکم يواځې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړيکې درلودل جرم دې.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم يواځې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون يواځې د رعاياو له پاره جوړيږي.»

« ايا دمصر امير به په درّو نه وهل کيږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کړچار نه لري ،» قومندان په سوزيدونکي اواز ووېل «صلاح الدين ايوبي به شراب هم څښي ، يواځې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدين ايوبي بُت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه يو عربي شهزاده را ووت چې يو بدکاره او عياش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه تر سره کول.

ناجي ډير خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدين ايوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړي هم نه و. هغه په خپله خيمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګيده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته ووېل « هغه چې تللې نو ډير وخت تير شو ، داسې بريښي چې زمونږ غشي د صلاح الدين ايوبي په زړه کې کښيوتې دي.» «زما غشي خطا شوی کله دي ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئې ويل «که چېرې دا تير خطاکېدلاې نو سمدستي به بيرته زمونږ لوري ته راغلې واې»

«ته صحيح خبره کوي ،» اوروش ورته ووېل «(ذکويي)د انسان په ښه کې يو طلسم او جادو دي ، دا نجلۍ د حشيشينو سره اوسيدلې او که نه د صلاح الدين ايوبي په څير بُت ئې هيڅکله هم نه شو ماتولاې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ور زده کړې و هغه به هیڅ کله د حشیشین په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وویل « اوس د صلاح الدین ایوبي په ستوني کې د شرابو ور ښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بیرون د قدمونو اواز تر غوږو شو. منډه ئې واخسته او بیرون را ووت، هغه (ذکویي)نه وه بلکه یو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور و کتل، پردې ئې را ځړیدلې او ساتونکې بیرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وویل « اوس زه په ډاډمنه توګه ویلاې شم چې زما (ذکویي)دا ستر بُت مات کړې دي.»

(۸)*****

دشپې اخرې برخه وه ، چې (ذکویي)د صلاح الدین ایوبي د خیمې څخه ووتله ، هغه د ناجې د خیمې پر ځاې په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته یو سړي ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په یوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډیره سوکه توګه (ذکویي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړي هغه یوې خیمې ته ورننویستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خیمې څخه ووتله او د ناجي د خیمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بیدار پاته و ،هغه څو ځله بیرون را وتلې و او د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور ئې کتلي و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکویي) صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې را ګیر کړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندې د ناجي د پست ذهنیت په لمن کې را غورځولې دي.

«اوروش ! » هغه وویل « شپه خو تیره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله ،» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وویلې ،« د مصر امیر به هغه د خپلې ځانه سره یوسي ، داسې ښاپیرۍ خو هیڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي،..... ایا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دې ؟»

«نه !»ناجي ورته وویل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ایا دا نه شي کېداې چې دمصر امیر د (ذکویي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وویل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلۍ به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډیره هوښیاره ده »ناجي ورته وویل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکویي)په نابېره توګه دهغې خیمې ته ور ننوتله ، هغې ورته په خندا کې وویل «اوس نو دخپل امیر جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړې خو ووایه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقراري سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکویي) ځواب ورکړ ، تاته چا داویلې و چې صلاح الدین ایوبي د تیږې په څیر کلک دې یا دفولادو په څیر نه ویلې کیدونکې او یا داچې هغه مسلمانانو ته د الله ﷻ سیوري دي.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ویل « هغه ددې شګو څخه ، چې هوائې ذره ذره له ځانه سره له یوه ځاې بل ته الوزي ، هم ډیر بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښایست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شګو ډیرې جوړ کړ» اوروش ورته وویل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»

«هو !ولاړ غرو ،» (ذکویي)ورته وویل « خواوس شګلوړه غونډۍ هم نه ده »

« ایازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبرۍ سره و پوښتل.

«هو !»(ذکویي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړي دي ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نوهغه یواځې اویواځې ناجي دي ، هغه بیا راڅخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيژني ، ماورته وويل چې هغه زما د پلار ډير نژدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلې و او زما پلار ته ئې ويلې چې زه د صلاح الدين ايوبي غلام يم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځيدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم.....بيا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وويل چې زه ستا وينځه يم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ويل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښينه ، زه دهغې څنګ ته ورغلم بيانو که هغه تيږه وه موم و ګرزيد او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتيدم نو زما څخه ئې وښنه و غوښتله ، ويل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګناه کړې ، ما ورته وويل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څير د حکم کولو له لارې نه يم را بللې ، زه پخپله راغلې يم او بيا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باورې او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجې د ډيرې خوښۍ څخه هغه پخپله متو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرين وايه او ناجې ته ئې د هغې په دې بريا مبارکې ويله د خيمې څخه ووت.

*****(۹)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زيږيد ، هغه د نورو صحرائې سهارونو څخه ځانګړې نه و ، خو ددې سهار رنا په خپلې تيارې سينې کې يو راز پټ کړې و چې ټول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسيده ، او د قيام له پاره ئې صلاح الدين ايوبي خوبونه ليدلې و او دهمدې تعبيراو تفسير په عزم باندې هغه را ځوان شوی و .

تيره شپه چې په دې دښته کې څه تير شوی و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د يوه اړخ څخه يواځې ناجې او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله او په خپله ايوبي خبر درلوده . خو صلاح الدين ايوبي ، (ذکويي) او د ايوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفيان هغه درې شخصيتونه و چې د پيښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجې سلطان صلاح الدين ايوبي اودهغې ملګري په ډير ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکرو د «صلاح الدين ايوبي دې ژوندې وي» اوازونه پورته کيدل ، صلاح الدين ايوبي ددوی د اوازونو دغوغا له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هيڅ پروا ئې و نه کړه. دناجې سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسيدو سره ئې ، علي بن سفيان او يو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته يورړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی ټوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پريوت ،او شپه تياره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پريږده چې اوبه هم نه پيدا کيدې. لږ څه شپه تيره وه چې درې واړه بيرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفيان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وويل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خو زما په ډله کې يو ډول ناهيلې او بې اطميناني راپيدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهيلې ښکار ګرځيدلې يم.»

«څه ډول نا هيلې؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائې ، کله چې يوه فوځ ته د شرابو د څښلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی يو؟» قومندان ورته وويل « که چېرې ته زما دا ګيله بدسترګي ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګيله واوره ، مونږ خپل امير د الله ﷻ غوره بنده ګانې ، او پر هغه د زړه له کومې ځاريدو ته تيار و ، خو تيره شپه.....»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خيمې ته يوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفيان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ويل «تا هيڅ ډول بدسترګي نه ده کړې ، ګناه که امير وکړي او يا غلام ، په سزا کې ئې هيڅ توپير نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته ډاډ درکوم چې د رقاصې او د مصر د امير تر منځ ليدنه د ګناه سره هيڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی، زه ئې اوس نه شم درته بيانولاې ، سوکه سوکه د وخت په تيريدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شيبه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښيښود او ورته ئې وويل « ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخوانې عسکر ئې ، په ښه توګه پوهيږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده. د مصر د امير خيمې ته د رقاصې ورتګ پخپله يو راز دې ، خپل سرتيري په هيڅ ډول شک کې مه پريږده ، او چاته ئې يادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تير شوی دي.»

دا قومندان دعلي بن سفيان د ذهنيت او وړتيا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو اود خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدين ايوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدين ايوبي د ډوډۍ څخه لاس پريمينځه او د ناجي سره کښيناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندښمن غوندې هم دې او په غصه هم، هغه په ننښتونکې اواز سره وويل ،« دروند اميره ! ايا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس اوس تيار کړل شوی دي ؟»

«هو ناجي !» صلاح الدين ايوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او دشپې يوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پريکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانيانو د نفرو شميره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسيدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشي.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وويل « ماته دکوم جرم سزا راکول کيږي ؟»

« که چيرې دا پريکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل.

« داسې معلوميږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دې »ناجي ورته وويل « تاسې بايد په دې هکله تحقيق وکړئ ، زه په مرکز کې زيات شمير مخالفين لرم ،»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «ما دا پريکړه يوائې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونودا لړۍ د تل له پاره بيرون شي ، او ما دا پريکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د يو چا رتبه ، که څه هم ډيره پورته وي، او يا ډيره ټيټه وي هغه به شراب نه څکي ، رمبارې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وويل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »

« او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندويان ګڼې ،دهغوی په اصلي ښه کې وويني. زه پنځوس زره کسان له يوه سره ګوښه کولاې نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هيڅ سوډاني ، مصري ، يمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بيرغ مو يو دي او مذهب مو يو دي.»

«درونده امير به زما د حيثيت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حيثيت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چې ته ئې وړتیا ولرې !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « په خپله تیره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بیان کړې..... سمدستي بیرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهیان ، ځناور ،او د خوراک څښاک او .....دسامانونو کاغذونه تیار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه باید زما د حکم تعمیل وکړل شي»

ناجي غوښتل څه ووائي ، خو صلاح الدین ایوبي د لیدنې د ځاې څخه بیرون شو.

(۱۰)*****

داخبره د ناجي حرم ته هم رسیدلې وه چې د مصر امیرسلطان ایوبي، یوي نڅونکې نجلۍ (ذکویي)ته دخپل ځان سره ټوله شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکویي) پر خلاف د حسد او کینې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څیر هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډیر لږ وخت تیر شوی و خود هغې ښکلا او ښایست په ناجي دومره اغیز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړې ورځې څخه دخپل ځان سره ځاې ناستې و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږ ځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نورې نڅونکې ښایسته نجونې اوسیدلې ، هغه (ذکویي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدین ایوبي دموم کولو او په دام کې د را ښکلولو ټرینینګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکویي)سره یو ځاې په یوي ډیرې ستړې تخریبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نڅونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبو کې ورتیدې چې کتل به ئې چې دغې نوي نڅونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسي موندلی دي. په دې خاطر ئې د (ذکویي) پر خلاف کینه اونفرت نور هم ډیرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکویي)ته سمه او کلکه سزا ورکړې ،او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکویي)د مصر دامیر هم دومره زیاته خوښه شوی چې ټوله شپه ئې له ځانه سره په خیمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوریدو سره هغوی نورې هم لیونۍ شوی وي. خو هغې ته د سزا ورکولو یواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کښاې شوی. زهر او یا اخستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شونې نه ښکاریدې ، ځکه چې (ذکویي) بیرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کښاې ،

دې دواړو نڅونکو دحویلۍ د تر ټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به یې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کښې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وینې را پیدا کړې ،نو هغوی یو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ اوخپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډیره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته ووویل چې د سالار د اوسیدو ځاې کې (ذکویي)ته د زهرو ورکول شونې نه دي نو موقع او فرصت نه په ګټې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتیا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکویي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کښاې شي داسې فرصت ډیر ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وویل چې که چېرې کوم وخت په لاس ورنه شي نو د حشیشینو ملاتړ ته به ورغږ کړي ، خو هغې ددې کار له پاره ډیره زیاته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړي همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

(۱۱)*****

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکویي)د هغې د یخولو ډیرې هڅې کړې وي ، خو دهغې غصه د سړبدو پر ځاې نوره هم ګرمیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پريږده چې زه يوځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په څلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل «هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دې ، زه ئې د هيڅ ځاې د پريښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دې کړې ،ما ته څرګنده ده چې زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر څوک دي ، هغوی زما د لورې شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکې وم ،هغه وخت چې زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دې ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چې دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چې پرته د ځنډه ، ډيرژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملګرې او نائب اوروش راغې ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وي ، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلې و ، نو اوروش ته ئې وويلې ،«ما د ځوابې عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چې چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل «ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چې دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شې تيارولاې چې ورته ووائې «تاسې به د مصريانو غلامان ګرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترګو په رپ سره ترسره کيږی. خو د مصر نوي فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو تر مخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو »

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دې » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، هغوی ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه ،» (ذکويي) خپلې د ناستې ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

(۱۲)*****

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلې و ، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توګه تعاون کاوه ، څلور ورځې تيرې شوی وي ، په دې دوران کی ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او ګيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چې په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چې ناجي په پوره توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفيان را پور لږ څه اندښنه را پيدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډيريدو ده. هغوی مصري فوځ سره په يوځاې کيدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپريږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حيثيت د غلامانو په څير شي، هغوی ته به د غنيمت مالونه هم نه ورکول کيږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کيږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کيږي. علي بن سفيان دا ټول راپورونه صلاح الدين ايوبي ته ور ورسول ، ايوبي ورته وويل چې دا خلک د ډيرې مودې څخه په عيش او عشرت کې را لوي شوی دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن يم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپيريال سره ځانونه عادي کړي.

«رښتيا ! دهغې انجلۍ سره دې بيا ليدنه شوی که نه ؟» صلاح الدين ايوبي ترې و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، «هغه سره د ليدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دې توانيدلې له هغې سره بياووينې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه يوه شپه د مخه يوه پيښه وشوه ، شپه لږ لږ تياره شوی و ه ، (ذکويي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واورېد ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بيرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلوميدل ، خو د آسونو څخه د را کوزيدو وروسته هغوی نيغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګنديده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بيرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دريدل ، اوروش ته ئې د سپاهيانو په څير سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس نندارە ئې وکړه، بيا ئې هغوی ته وويل چې وسله مو چېرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه يوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړو.

(ذکويي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وويل چې هغه ته حکم شوی دې چې هيڅوک هم دننه را پرې نږدې. حال دا چې (ذکويي) ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په ياد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ويلي و چې « زه عيسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، چې هغوی ته تر ډير لرې ځاېه پورې تګ ور په غاړه دي.» او بيا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وي. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخيزه فکر وکړ او بيرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ يوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته تړلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونيو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې څوک نه شو پوهيداې ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږو شو ، چې وئې وويل « د اباد بو څخه لرې اوسئ ، که چېرې څوک مو په شک کې د نيولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پيغام له منځه يوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر څنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسي سفر به ځلور ورځي اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په دري ورځو کې ورسيږئ، دشمال شرق لوري ته ، لوري هير نه کړئ، شمال شرق.»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغې و کتل چې دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداې شي سپرو ته د خداې پامانۍ په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترګې په (ذکويي)باندې و لګيدې نو ور غږ ئې کړ او ورته ئې وويل« زه بيرون ځم ، کار مې ډير زيات دي ، ته ارام وکړه ، که چېرې په ځانته والي کې دي زړه تنګيږي نو د حويلۍ په انګړ کې قدم وهه .»

«هو !»(ذکويي) ورته وويل« د هغه وخته څخه چې دلته راغلې يم بيرون نه يم وتلې .»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) چُوغه واغوستله ، په ملابند کې ئې خنجر ښخ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاې يو څو سوه ګزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاګيزه کوله چې هغه حويلۍ ته ورغلې ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ويلې و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکي ټول حيران شول ، هغه دلمړي ځل له پاره هلته تللې وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته ښه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو ، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتيب کړې و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويي)د ټولو سره لاس ورکړ او دهر يوه سره ئې خبرې وکړې او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوی و. هغې (ذکويي)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويي)بيرون را ووتله ،

د حويلۍ او دناجي د ځاې ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويي) چې کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاې په لور د تللو پر ځاې ډيره په چټکۍ سره په يوې بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته يوبل تور سيوري هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداې ، خو د سر نه تر پښو پورې په يوډول لباس کې پټيدل ئې يوه بُت ته ورته و ، کله چې (ذکويي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دې سيوري هم په خپل تګ کې تيزوالې راووست. مخته ګڼ ځنګلي بوټي و ، (ذکويي)هملته پټه شوه ، تور سيوري هم په همدې ځنګل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل يونيم سل ګزه لرې د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې و ، چې په چاپير کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي)همغې لورې ته تلله، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيوري هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خو ددې سره سره بياهم دهغې سيوري مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيوري لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکويي) د کيڼ اړخ اوږې او څټ ترمنځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجر ئې له تنې وويست ، (ذکويي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بياهم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چې هغه سيوري پرې بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجر ئې دهغې سينه وخيرله. هغه اواز واورېد ، او دا اواز د يوې ښځې اواز و ، (ذکويي) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په ګلمو کې ئې ورننويست ، ددې سره يوځاې دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر و لګيد خوزخم ئې ډير ژور نه و. سيوري د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي)دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکي يرغل کونکي څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترګو شو. نيماې لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چې سر پرې و ګرځید ،دهغې په تګ کې سستوالي راپیدا شو ، هغې چیغې پیل کړې « علي.. ایوبي ،... علي ....ایوبي..» دهغې کالي په وینو سره شوی و اوپه ډیره سختۍ سره ئې قدم اخستلای شو. دهغې منزل ته ډیره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسیدل ورته شونې نه ښکاریدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې یوه ساتونکي پهره کوله ، دغه ساتونکي د هغې اوازونه ووایریدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکویي) پر هغې ور ولویده او ورته ئې وویل « ما د مصر امیرته ورسوه ،ژر کوه ، ژرکوه ، ساتونکي چې هغه په وینو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

(۱۳)*****

صلاح الدین ایوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفیان راپور ئې اوریده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره یو ځای و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفیان د بغاوت اندېښنه ښوولې چې غور پرې کیده، دروازه چې د ویرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ویل چې یو سپاهي یوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بیرون ولاړ دې ، او وائې چې دا نجلۍ د مصر د امیر سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوریدو سره سم علي دغشي په څیر د کمرې څخه بیرون راووت. د هغې پسې صلاح الدین ایوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئې دننه راوړه ، صلاح الدین ایوبي وویل چې سمدستي طبیب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدین ایوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وینو تک سور شو.

«هیڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزوري اواز سره وویل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکویي)؟» علي بن سفیان ترې و پوښتل.

« تر هر څه لمړې ضروري خبرې واورئ» (ذکویي) ورته وویل « دشمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره ولیږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د یوه آس سور او دبل تور دې ، هغوی د تاجرو په څیر دي، دهغوی سره د سالار ناجي یو پیغام دې چې عیسائي پادشاه فرینک ته ئې استولې دې ، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسې سلطنت دستر ګوانې سره مخ دې ، هغه دوه سپاره په لار کې و نیسئ ، دهغوی سره د پیښې ټول تفصیل موجود دي. ، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکویي) باندې بې هوشي راغله.

دوه طبیبان راغلل ، هغوی د (ذکویي) د وینې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئې دوائې ور واچوله ، چې په اغیز ئې هغه یوځل بیا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پیغام رسولې و ، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وي ، واورولې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځای څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترې ، ددوه سپرو راتګ،..... بیا هغې وویل چې هغه نه پوهیږي چې پر هغې باندې یرغل کونکي څوک و. ځکه هغې د فرصت اووخت نه په ګټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په یرغل کونکي باندې وار وکړ ، دیرغل کونکي اواز دا په ډاګه کوله چې یرغل کونکي کومه ښځه ده. هغې د یرغل اوحملې ځای ور وښود ، هغه ځای ته ئې سمدستي ساتونکي ور واستول ، خو (ذکویي) ویلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کیدای، ځکه چې زما خنجر دهغې په سینه او ګلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه دريدله ،ډيره وينه له مخکې بهيدلې وه ، (ذکويي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماڅخه ډير هيڅوک دا نشي ويلاې چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، « ماخو به څّه کمې نه وي کړې ؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده »

«تا د هغې څخه چې مونږ درته ويلې و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،« زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د ځارکښې له پاره ليږلې وي.»

«کاش چې زه مسلمانه وائې » (ذکويي)ورته وويل ، د هغې دسترګو څخه اوښکې را روانې شوی ، نو وئې ويل «زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما ړانده پلار او په ناروغيو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوی مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکويي)سر يوې لورې ته پريوت ، سترګې ئې نيمائې پرانستې وې او شونډې ئې داسې خلاصې وې لکه څوک چې مسکې شي. طبيب ئې په نبض لاس کښيښود او د صلاح الدين ايوبي په لور ئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکويي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غو ښتلې نومونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوی ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائې عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هيڅا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلې ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکويي) باندې وژونکې غلچکي يرغل کړې و. (ذکويي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډير درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويسته او خاورې ئې پرې واوړولې ، دواړه په ډيره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې د علي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره د عيسايانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکويي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيڅاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايي، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انټليجنس (Intelligence) يعنې د ځارکښې او د رازونو د راټولولو د څانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپلې ځانه سره مصر ته راوستې و ، دلته په راتللو سره ورته خرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي يو سازشي او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلومولو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پټه ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا ئې له منځه وړي ، علي بن سفيان د ډيرو زياتو هڅو وروسته (ذکويي)د مراکش څخه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بڼه کې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف استعمال کړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام کې و ننښت ، ننښتل هم داسې چې دخپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ تر مخه د راز ډيرې مهمې خبرې هم کولې.

ناجي (ذکويي)د جشن په شپه د صلاح الدين ايوبي خيمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بريا باندې ، چې هغه د صلاح الدين ايوبي بُت ورمات کړ ، ډير ويارېده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتيب به هغه خپل مريد او غلام وګرځوي ، خو دهغې شيطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکويي) پخپله د صلاح الدين ايوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خيمه کې راپورونه ورکوي ، او بيرته د صلاح الدين ايوبي څخه د راتلونکو پروګرامونو په هکله هدايت اخلي. (ذکويي)د هغې دخيمې څخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ يو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفيان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکويي)د ناجې د کوره څخه بيرون را و نه شوه وتلاې ، په دې خاطر هغې علي بن سفيان ته بل کوم راپور ورنه شو کړاې ، خو کله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپور د ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پيښې سره مخ شوه ، دا د (ذکويي) بدنصيبي وه چې په حويلۍ کې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش کيده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ،دا سازش کامياب شو او (ذکويي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړينې څخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفيان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدين ايوبي له اړخه د انعام سره يوځاې او هغه رقم چې علي بن سفيان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه کړې و ،ټول دهغې معذورو والدينو ته په مراکش کې ورکول شو.

(۱۴)*****

دمرګونې شپې ستوري له منځه ولاړل اود سهار د را څرګندېدو سره سم علي بن سفيان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډيره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډيرې وروسته پاته شوی، هغه ته په ډاګه وه چې د فرينک دربار ته کومه لار ورغلې، که څه هم دا عربي آسونه په سترتيا کې هم تازه دمه معلوميدل ، خو بيا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفيان دوه اسپ سواره و کتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د کوچنيو غونډيو په ژورو کې ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په ليکو نښه پوهيده ، د لارې د خطا کولو اندېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تيز تګ امر وکړ. دمخکې سپرو او ددوی تر منځ او س نژدې څلور ميله فاصله پاته شوی وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسيد نو هغه دوه سپاره نژدې دوه ميله لرې د خاورو د يوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوی آسونه به هم ستومانه شوی و. دواړه سواره د آسونو څخه را ښکته شول او په همدې ځاې کې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله کړه.

فاصله د وخت په تيريدو سره کميده اوکله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه مخته راغلل. هغوی د آسونو د ځغلولو اوازونه اوريدلې و ، هغوی بيرته له نظره پناه شول ، علي بن سفيان خپل آس نور هم ورتيز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډيو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګوري چې هغه دواړه سواره دهغې ځاې څخه چېرې خوندي ځاې ته تللي و. خو هغوی کوم لرې ځاې ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و ، او ګمان کیده چې ویریدلي به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پیداکول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول ، او پخپله تښتیدونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسید ، یو غشي ویشتونکي د لرې څخه د ځغلیدونکې آس څخه یو غشې وویشت ، چې د یو ه آس په پښه کې و ښبت ،آس د کنترولە ووت ، د لرې څه منډو تړو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وویل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې تري هغه پیغام تر لاسه شو چې ناجي ورکړې و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ، آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لرې څه ځنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډیر بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تیره شوه ، شپه هم په تیریدو و ، نژدې نیمائې تیره شوی وه ، ایوبي په خپله بستره باندې پروت و . او سترګې ئې سره ورغلې وي.د سهار په مهال د دروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګوري چې علي بن سفیان ولاړ دې ، دهغې تر شا دهغه اته ملګري او دوه بندیان ولاړ دي. علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست ، لمړې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والې په کې را وځلید .

دناجي پیغام لرې شانته اوږود و ، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک» ته لیکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ ،او دغه تاریخ د یونانیانو ، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځاې د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دې یرغل راوړي ،د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې ،... ددې سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوې برخې د حاکمیت شرط هم کښیښودې و.

صلاح الدین ایوبي پیغام وړونکي دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائیبین په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر څه ئې پټ و ساتل ، صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چې تر لاسه کړې ئې و د برغل تاریخ تبدیل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ویل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریوځاې کولو پریکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل ، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام ور رسولې و او دناجي په نوم ئې د فرینک څخه هم پیغام له ځانه سره راوړې و. فرینک لیکلې و چې د تاریخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړي ،ترڅو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نیول ،دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې ارتیاوي پوره شوی وي ،دا یو احتیاطي تدبیرو تر څو دا راز بیرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د روم د بحيرې په ساحل کې په هغه ځاېو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صليبيانو بحري بېړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځاې څخه لرې شانته لرې خپله بحري بېړۍ هم ودروله ، يرغل ته لا يو څو ورځې پاته وي ، يو تاريخ پوه « سراج الدين » ليکي چې سوډاني فوځ د صليبيانو د يرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ايوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه د ډپلوماسۍ او ښېګڼې په واسطه ارام کړې و ،د بغاوت د ناکامۍ يو سبب داهم کيداې شي ، چې باغيانو ته خپل سالار ناجي په هيڅ ځاې کی نه تر سترګو کيده ،او نه ئې کوم نائب په نظر راته ، هغوی ټول لا د پخوا څخه بنديان و ، خو يوبل تاريخپوه «هيتاچې» ليکي چې سوډاني فوځ دصليبيانو د يرغل څخه ډير وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاريخ پوهان په نورو پېښو کې د يوه آند خاوندان دي. دواړو دا ليکلي چې صلاح الدين ايوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائيبينو ته دمرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دې دواړو تاريخ پوهانو د يوه بل تاريخ پوه «لين پول» سره يوځاې د صليبيانو د فوځونو شميره يو شان ښوولې ده ، هغوی ليکي چې په ليک کې د ليکل شوی تاريخ په مطابق دصليبيانو بحريه چې په کې د فرينک ، يونانيانو ، روميانو او سسسلي بحريي ځواکونه شامل و د يوه قوماندې لاندې د روم په بحيره کې را ځرګند شول ، د تاريخپوهانو د شميرو په مطابق په دې بحري بېړه کې د جنګي جهازونو شميره يوسل او پنځوسو ته رسيده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د يرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ايملرک» و ، ددې نه اخوا هغه بادې کشتئ چې خوراکي مواد پرې بار و د هغوی شميره نه معلوميده ،دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدين ايوبي په خپلو لاسو کې واخسته ، هغه پرېښول چې د صليبيانو بحريه تر ساحله پورې را ورسيږي ، کله چې دتر ټولو لوي بحري جهاز لنګر واچاو ، نو يو ناڅاپه ئې د اورلاندې و نيوه ، دا د منجنيقونو څخه ور غورځونکي د اور شعلې وي ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور ليږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتيو بادبانونه اوسوځيدل ، جهازونه چې د لرګيو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل ، د بله اړخه دمسلمانانو بحري بېړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصليبيانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پيل وکړ، داسې برېښيده لکه دروم بحيرې چې اور اخستې وي ، دصليبيانو جهازونو د وارښتائي څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې يو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اويو بل ته ئې اور واچاوه ، صليبي فوځيان په سمندر کې ور و غورځيدل ، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهيان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدين ايوبي د فوځيانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدين زنګي د فرينک پادشاه په سلطنت يرغل ور وړ ، په دې وخت کې فرينک خپل يو شمير فوځيان په مصر باندې د يرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرينک د خپلې بحريي سره يوځاې را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت دېرغل کولو خبر را ورسيد نو په ډيره سختې توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځيد.خو هلته نړۍ بدله شوی وه ، د روم په بحيره کې د صليبيانو متحده بېړه په اورکې و سوځيده او فوځ ټول يا خو ډوب شو او يا په بېړيو کی وسوځيده ، يواځې «ايملرک » د صليبيانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړاندېز ئې وکړ چې د ډير ستر رقم په بدله کې ئې وړاندېز ومنل شو. د يونانيانو او سسلي يوځو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و ، د سوځيدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدين ايوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بېرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبر په ۱۹مه په ۱۱۲۹ زیږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک و کړ او صلاح الدین ایوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زیا ت شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبي ددې سوبې شمله د هغې د څارکښۍ د شبکې د مشر علي بن سفیان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکویي)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلي بن سفیان سره ئې د پیژندګلوۍ په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده ،

دا خو پیلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبي ژوند نور هم ډیر په ګوانبونو او خطرونو کې ډوب شو.

(۱۵)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصلیبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودي او دمسلمانانو کمزورتیا(۲):

اومه نجلۍ او نادودي ئې:

دروم په بحیره کې د صلیبیانو د بحري بیړۍ او فوځ د ډوبیدو اوغرقیدو وروسته بیا هم صلاح الدین ایوبي دمصر په همدغه ساحلي سیمه کې پاته شو. اوه ورځې تیرې شوې ،دصلیبیانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحیرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او یا سوځیدلې جنګي بحري کشتۍ او نیم ژوندې سپاهیان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه یو شمیر صلیبي ملاحانو او سپاهیانو دسوځیدونکو کشتیو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د یو څو کشتیو بادبانونه ړپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، ځیرې شوو اوشلیدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ایښې وي ، صلاح الدین ایوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتیو د پلټنې په خاطر خپلې څارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لاړښوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وي نو هغه دې ساحل ته را کش کړي ، او هغه چې کاري وړتیا و نه لري نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شیان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولیدې ، په دې جهازونو کې ډیره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډیر بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځیدلي و او څه نور بیا ماهیانو او نورو بحري حیواناتو خوړلي و ، اویو شمیر په کې داسې هم و چې په غشو سوري سوري شوی و ، دصلاح الدین ایوبي د صلیبیانو د وسلو(غشو ، نیزو ، تورو ، او.....) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره یوځاې کښیښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه یو شمیر ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځیدلو کشتیواو جهازونو په تختیو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل. ددغو وړو ، تړو او ستومانه شویو خلکود لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ویشتلې دوی به هملته دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نیول او خپلو خیمو ته به ئې را وړل ،د څو میله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدین ایوبي خپل سپاهیان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړي و. او ورته ئې ویلې و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تیار کړئ او که چېرې کوم یو زخمي مو وموند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بندیان یوځاې کې را غونډول. صلاح الدین ایوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سیمه کې ګرځیده ، هغه دخپلې خیمې څخه نژدې دوه میله لرې ولاړ، مخته ورته یوه غونډۍ شکله سیمه راغله ، ددې غونډۍ یوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شینلوړه سیمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتي او ځنګلي بوټي هم را ټوکیدلي و. صلاح الدین ایوبي د خپل آس څخه ښکته اوپه دغه سیمه کې د خپل آس سره یو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښو روان شو. له ده سره دده ځلور ساتونکې سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې هملته د تم کیدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې دهغې د راز ملګري «بهاؤالدین شّداد» هم و. هغه ددې جنګ څخه یوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و ، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پریښول او د سلطان سره یو ځاې روان شول. هوا یخه وه اوپه سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومیده ،د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډیو سره دټکر وروسته بیرته ماتیدې ، ایوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډیره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کیڼ لورې ته سترې سترې غونډۍ او ښې لورې ته دسمندر شګې وې، هغه په یوې غونډۍ باندې و درید چې لوړوالې به ئې دوه دوه نیم ګزه و ، د روم د بحیرې په لورئې وکتل داسې ښکاریده چې د سمندر شینوالې د ایوبي په سترګو کې کښیوتې وي ، دهغې پر مخ د سوبې اوبریا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځاې کولو له پاره څه ډیرښکته شوی و .

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ویل « څومره بد بوي دې». دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پړ پړ اوازونه تر غوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پرې کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښیوزي ، ایوبي وویل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګیادې او غوښې ئې را شکوي ، یوه مرغه د یوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پریښوده چې د صلاح الدین ایوبي په مخ کې را پریوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې بریښیده لکه صلاح الدین ایوبي ته چې وینې ، د مخ او ویښتانو څخه ئې پوره په ډاګه کیده چې دکوم صلیبي کوپړۍ ده ، ایوبي هم تر ډیره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بیا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ویل « ددې خلکو کوپړئ د مسلمانانو د کوپړیو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړیو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځو او نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبیږي او له منځه ځي.»

« هو !صلیبیان د موږه کانو په څیر اسلامي سلطنت تر حلقومه تیروي» یو سالار ورته وویل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزیه ورکوي» شدّاد ورته وویل «په فلسطین باندې صلیبیان ولکه لري ، سلطانه ! ایا مونږ دا هیله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطین څخه بیرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهیلهه کیږه مه ، شدّاده !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه نا هیلهه شوی یو » یو بل سالار ورته وویل.

« ته صحیح خبره کوی !» سلطان ایوبي ورته وویل « که یرغل د بیرون څخه و ي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ایا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحري بیړۍ به تاسې ددومره لږ ځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې یوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شاید دا نه وي کتلې چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بيړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانواو ملخانو په څير ور خپريده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نيولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو !هغه يرغل چې د کورد دننه څخه راټوککيږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړې دا فکر کوی چې په رينښتيا سره ستا ورور په تا وار کړې دي ؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازميښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټې په اخستلو سره دواړه له منځه يوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډيو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درید ، ټيټ شو او د شګو څخه ئې يو کڅوړه راپورته کړه ، په دې کڅوړه کې د تورلرګي څخه جوړ شوی صليب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صليب سره يو تار هم ځړيدلې و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بيا ئې هغه سر وکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مخته را غورځيدلې و ، هغه تيز تيز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ور ساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکيت په خپلو منځوکې په جنګ اخته و ، د سلطان ايوبې په ورنژدې کيدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ايوبې هغه صليب د دې کوپړۍ د پاسه کښيښود ، او بيرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره يوځاې شو او ورته ئې وويل «ما د صليبيانود يوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صليب و ، هغه وويل چې په صليبي لښکر کې چې څوک را جذبيږي نو هغه په صليب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کيږي ، هغه د صليب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارنې ته تياروي، اوهغه په همدې صليب سوګند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به ارام نه کښيني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صليب را ځوړندوي ، دا صليب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښيښود تر څو د هغې روح د صليب سره يوځاې وي. هغه د صليب په خاطر ځان ورکړ، يو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درنښت په کاردي.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وويلي « دا خو تاته مالومه ده چې صليبيان د بيت المقدس داوسيدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځاې څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنيان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لونو په ابرو او عزت لوبې کيږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بنديان نه دي ازاد کړې ، هلته مسلمانان د ځناورو په څير ژوند تيروي ، ايا مونږ د هغو عيسايانو څخه بدله وانخلو ؟»

«يواځې بدله نه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « مونږ به فلسطين تر لاسه کوو ، خو د فلسطين په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي.» هغه په تلو تلو کې بيا و درید او وئې ويلې « کفارو په صليب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دريدو او خپل لاس په سينه باندې د ايښولو وروسته سوګند کړې چې فلسطين به خامخا د صليبيانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاريخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډيره روښانه نه بريښي ، يو وخت چې عيسائي پادشاه و نومونږ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوی دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چې زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نو داسې انګيرم چې يو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پرې واکمني کوي ، مسلمانان به يواځې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کې راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چې هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډيرې تيزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په خير ماران زمونږ په لستونې کې څوک روزي؟ زه د مصر لمړنۍ امير يم چې و مې کتل چې نه يواځې دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دې بلکه خطرناکه هم دې ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول دهمدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واې ،او يا به دهغوی په بندي ځاپو کې پراته واې.....»

يو ناڅاپه يو کوچنې اواز راغې او يو کوچنې غشې د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کې و لويد. هغه لورې ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومې څخه چې دا غشې راغې،د سالارانو څخه هم کوم يوه هغې لورې ته نه کتل ، ټولو په چټکتياسره هغې لورې ته مخ واړاوه د کومې څخه چې غشې را غلې و ، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وي، درې واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاې و ځغاستل او د يوي غونډۍ څنډې ته چې د دېوال په خير ئې عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چې نور غشي به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کې ګوتې کښيښولې او په زوره ئې شپيلې ووا‌هه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې دمنډې انتظار کاوه د شپيلې د اوريدو سره سم ئې آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی خپاره شو او په څو غونډيو باندې ور وختل ، غونډۍ هم ډيرې هسکې نه وې ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسې ور غې ، کله چې يوه سالار هغه و کوت نو ورته ئې اواز کړ چې « سلطانه !ته مخته مه راځه ،» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسې ور روان و .

ساتونکې هم ور ورسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددې غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغې لورې څخه يو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نيسئ،»

کله چې صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته تر لرې لرې پورې سترې سترې غونډۍ خورې ورې په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاې کړل او دغونډۍ دشا له لورې را ښکته شو ، او هرې لورې ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئې هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کې خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاې ته راغې چېرته چې غشې لګيدلې و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشې ئې را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشې د لرې کوم ځاې څخه راغلې ، په دې خاطر په پښو کې ولګيد ، او که نه په څټ او يا ملا کې به لګيده ، په شګو کې هم ډير نه و ډوب شوی ،» هغه غشې را پورته کړ او وئې ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«سلطان ته ګوابنې متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د ګوابنې سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل ،«زه د روم په بحيره کې د کفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلې وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدې ، خو زما ډيرو خوږو دوستانو ! هيڅکله دا و نه انګيرئ چې د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي دتورو وريځو په خير به په غرهار را ځي او د باران په خير به را وريږي ، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې دګيډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چې يواځې فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالې راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دي ، چې د څارکښۍ جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشې په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او ورپسې روان شول ، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په ښي اړخ کې بل په کينې او درېيم د ټولو پسې اخر ته روان کړ ، ترڅو که کوم غشې دکومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي ،»

(۱۲)*****

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلې و لږ څه اند ښنه هم و نه ښوولە ، خپل سالاران ملګري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسې او غلچکي بريد کونکي څومره زيان رسولې شي ، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دې شوی ، ځکه چې ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همداسې نيمګړې پاته شو. تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توګه دسلامتيا خاوندان وي ، ذهين ، او دپريکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان ځارونکي او د ډګر وګړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چې ، په هغوی کې د اوښ په خير تر ډيره وخته پورې د لورې او تندې توان موجود وي د زمري په خير د حملې کولو چم ورته په ياد وي ،د عقاب په خير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په خير منډې وهونکي وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي ، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښايسته او ښکلې ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قومومندانانو ته په ځانګړې توګه دا ورپه ياد کړئ چې عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځوانې نجونې دخارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هيڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سيمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم مونږ د عصمتونو ساتندويان يو ، هيڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفيان سره يو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلمانې دي او نه عيسايانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه دداسې ګټې اخستو له پاره تيار يم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خيمې ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو يو څو نجونې او نارينه را وستي دي. سلطان ايوبي بيرون راووت ، هغه سره ئې دري واړه سالاران هم و ، بيرون پنځه کسان ولاړ و ، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو ، لونګيو ، اونور حال څخه داسې بريښيده چې دوی دتجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډير ښه پراو کې وې ، يوه بله په ښايست کې ماتوله ، دهغې ساتونکو څخه ئې يو چې د غشي ويشتونکې په لټون پسې وتلاې و وويل چې « ټوله سيمه مې چاڼ کړه ، هيڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لږ لرې ولاړم هلته مې دا خلک پيدا کړل چې د اوښانو سره ئې يوځاې دېره جوړه کړې وه»

«ايا دهغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» يوه سالار ترې و پوښتل.

« هو ! کړې مې دې»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائې چې تاجران دي ، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او ومو کته ، ددوی دښه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دې موندل شوی ،» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ايوبي په قدمونو کې کښيښودل.

«مونږ د مراکش تاجران يو ،» يو تاجر را مخته شو او ووئې ويل ،« تر سکندرئې پورې ځو ، دوه ورځې تيرې شوی زمونږ مخکينې تم ځاې ددې ځاې څخه نژدې لس ميله لرې دي ، پرون مانښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، دهغوی کالې رژيدلې او لامده و ، دوی وائې د سيسلي اوسيدونکی دي، او وائې چې يو عيسائې قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه را ويستلي او له ځانه سره ئې په بحري بيړۍ کې کښينولې وې ، هغوی د ډيرو غريبو کورنيو پورې اړوندې دي، مينډې او پلرونه ئې غريبان دي ، دوی وايي چې بې شميره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې يو څو نور قومندان ډوله سړي اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عيش او عشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اور ګولئ و لږيدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په يو کشتۍ کې کښينولې او دجهاز څخه ئې رابښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهيدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بيا يوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسيده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسيدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډير سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهيږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکينې پراو څخه تردې ځاې مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وويل چې د مصر د امير سلطان ايوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډير عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاری. وکړي چې مونږ د خپل سلطان حضور ته یوسه ، ترڅو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې یو ،او دوی به ترکومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو څخه و پوښتل شو نو هغوی د سیسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې بریښیدې، دهغوی څخه دوه درېو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، سلطان ایوبي د تاجرانو څخه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پوهیږي ؟یوه وویل چې یواځې زه پرې پوهیږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائې چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لار کې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره یوسي، د بله اړخه په سیمه کې جنګ هم روان دي هرې لورې ته د مسلمانانو اوعیسایانو عسکر منډې ترڅې وهي ، مونږ د سپاهیانو څخه ډیرې ویریږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پیغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه څخه په بحري جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې یوې بلې نجلۍ څه وویل نو د هغې ژبارن تاجر سلطان ایوبي ته وویل چې « دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کیداې شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پیدا شي.»

یوې بلې نجلۍ بیا په ژړغونکې اواز سره څه وویل ، تاجر وویل چې دا وائې چې مونږ عیسائې سپاهیانو ته بیرته مه سپارئ، زه مسلمانیږم په دې شرط چې دکوم ښه حیثیت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې ترشا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ویرې ننبې نښانې څرګندېدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو یا به شرمیدلې او یا به ویریدلې.

صلاح الدین ایوبي تاجر ته وویل « هغوی ته ووایه که چېرې دوی بیرته عیسایانو ته تللې نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسلیموو ، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائې چې غواړي مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووایه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلاې ،ځکه چې دا د ویرې او مجبوریت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووایه چې که چېرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لوړو په څیر په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسیدو سره سم به ددوی له پاره د عیسائې راهبانو او یا کوم پادري د راپیداکولو انتظام وکړم. یوه بله لار داده چې کله عیسائې بندیان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عیسایانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي. هغوی ته دا هم ووایه ، چې هیڅ مسلمان ته به ددوی سره د لیدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره لیده کاته وکړي، ددوی د اړتیاو او عزت خیال به ساتل کیږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښي را پیداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې. تاجر د ممنونیت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدین ایوبي د نجونو له پاره د ځانته خیمې ددرولو او دهغوی له پاره د یوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خیمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شېرنور صلیبي بندیان ئې هم د صلاح الدین ایوبي مخ ته راوړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډير بد حال کې وو، کالي ئې رژيدلي او لامده وو ، په بڼه ئې د وينې داغونه هم و او د شګو څخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوند بو لاشونو په څير وو ، دهغوی په هکله وويل شو چې دوی نژدې دوه دوه نيم ميله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو ،هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې يوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کيدو په اساس ډوبه شوه ، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول ، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ويشت کسان سپاره و ، يواځې دا شپږ واړه ژوندې را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوی و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صليبي لښکر سپاهيان و ، دوی ټول په ډيره ستومانيدونکې توګه کيناستل ، دهغوی څخه د يوه د مخ او رنګ څخه مالوميده چې دا معمولې سپاهي نه دي ، هغه زړيروی کاوه، دهغې په بڼه باندې د وينې کوم څاڅکی هم نه و ، خو د زخميانو څخه ډير په تکليف کې مالوميده ، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډير غور سره وکتلې اوبيا ئې په زړيرويو پيل وکړ.

صلاح الدين ايوبي حکم کړې و چې هر بندي بايد ورته ور وښول شي، نو څرنګه چې بنديان لا تراوسه پورې د سمندر څخه را وتل ، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ايوبي مخ ته راوست اوهغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بنديان هم وکتل ، دهيڅ يوه سره ئې خبره و نه کړه ، خو هغه بندي چې تر ټولو زيات نا ارامه و او په وجود ئې د زخم نښه هم نه مالوميده ، تر سترګو تير کړ ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وويل « علي بن سفيان لا تر اوسه نه دې راغلې ، ددې ټول بنديانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نيولي ، ډير څه بايد و پوښتل شي ، د هغوی څخه بايد مالومات تر لاسه شي ، » هغه دهغه بندي په لور وکتل او ووئې ويل « دا سې مالوميږي چې داسړې کوم قومندان څوک وي ، دا تر سترګو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفيان راشي نو هغه ته ووايا ست چې ددې څخه تفصيلې پوښتنه وکړي ، داسې مالوميږي چې نوموړې له دننه څخه زخمي شوی دي ،کيداې چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي ،..... دوی سمدستي د زخمي شويو بنديانو خيمې ته ور ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ ،»

بنديان ئې همغه لورې ته يورې چپړې چې د زخمي بنديانو له پاره خيمې درول شوی وي ، انجونو هغوی ته کتل ، بيا ئې هغه نجونې هم خپلو ځايو ته يورې.

(۱۷)*****

د فوځ د خيمو څخه ئې لږ څه لرې دغه نجونو ته هم خيمه و دروله، دهغې ځايه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخميانو خيمې دريدلې وې ، ددوی تر څنګ ئې يو بله خيمه هم و دروله ترڅو دغه شپږ زخميانو ته ځاې ورکړي. نجونوبه ددې زخمي بنديانو په لور بيا بيا کتل، دواړه خيمې و درول شوی نجونې خپلې خيمی ته ور ننوتلې او زخميان خپلې خيمې کې ور ځاې کړل شول ، د نجونو د خيمی څخه بهر يو ساتونکې و درید. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بيا يوه نجلۍ دخيمې څخه بيرون را ووتله ، او دهغې خيمی په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخميان په کې ځاې په ځاې شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ويرې څه نښه نښانه نه مالوميده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غونډتل د زخميانو دخيمي په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دريدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خيمې څخه د لرې تللو او يا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخميانو د خيمو ترمنځ ډير ګڼ بوټې ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې يو غونډۍ هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوی و ه ،

لمر پريوت ، او شپه په تورو تيارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شوروځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخميانو شور او ځوږ د شپې په چپتيا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوريدل کيده ، ددې ځاپه لږ څه لرې د روم د بحيرې د اوبو د څپو اوازونه په پرلپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدين ايوبي په دې جنګي پنډغالي کې بيداره خلک خو يا ساتونکی و او يا هغه زخمي بنديان چې ددرد له لاسه بيده کيداې نه شول ،او يا پخپله د سلطان ايوبي دخيمې ناست وګړي و چې د خيمې تياره ئې ورځ ګرځولې وه اوهيڅا ته په کې دخوب کولو فرصت په لاس نه ورته ، د سلطان ايوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و ، او دخيمې بيرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ايوبي يو ځل بيا و پوښتل « علي بن سفيان لا تراوسه نه دې راغلې ؟» دهغې په وينا کې اندښنه غوندې څرګنده ده ، او بيا ئې و پوښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلې ؟»

«که چېرې څه ګړبړ وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » يوه سالار ورته وويل « داسې بريښي چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هيله خو کول په کار دي ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاڅون وکړي نو بيا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال يونيم زر سپاره او دوه نيم زره پياده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانيان ډير غښتلي او د تجربي خاوندان هم دي او شميره ئې هم زياته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاڅون کولو نښې نه په سترګو کيږي ، » يوه بل سالار وويل ، «د قيادت پرته سپاهيان پاڅون نه شي کولاې ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبير نيول اړين دي » صلاح الدين ايوبي وويل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابير بايد و نيول شي ؟»

دصليبيانو د يرغل د مخنيوي په خاطر ايوبي پخپله راغلې و ، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځيانو د پاڅون کولو ګوابنې په خپل ځاې موجود و ، ايوبي ، علي بن سفيان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ايښې و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاڅون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنيوي هڅې وکړي ، هغه بايد تر اوسه پورې د ايوبي لورې ته راغلې وايي او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلاې ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ايوبي ډير اندښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو یواځي هغه اوه نجونې ، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه ، ویښې ناستې وې ، یوځل دهغوی د خیمې ساتونکي دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي ، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراټي ئې پیل کړې ، ساتونکې و شمیرلي او ډاډمن شو چې پوره اوه دي ، او بیدې شوی دي ، نو پرده ئې بیرته را واړوله ، او د خیمې تر څنګ کیناست ، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه ، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پریښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل « ناست دي »، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې « ناست دي » او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دي. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلې دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله ، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه ، هغه خپله کمبله د بسترې له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه ، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله ، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټي وهل پیل کړه . ساتونکي ته مالوم وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلی پناه اخستونکي دي ،نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالي پرې راغله ، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې دساتونکي او د هغې تر منځ خیمه را تلله ، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوي زخمي بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اوني بوټي هم و ، که چېرې ساتونکي اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده ، نجلۍ کیناسته ، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه ، خو هلته یو ساتونکي ولاړ و ، نجلۍ د ساتونکي څخه د ځان د پټولو په خاطر د شګو په ډیرې باندې ځملاسته ، هغې ته ساتونکي د یوه تور سیورې په شکل کې تر سترګو کیده ، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه ، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکي او بل د زخمیانو دخیمې ، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکي دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي ،

د ډیر زیات انتظار وروسته ، کله چې ساتونکي د نورو زخمیانو په لور ولاړ ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمې ته ورسیده ، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله ، دننه په خیمه کې تیاره وه ، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه ، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمې د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې ؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د « شي » اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چېرې دي ؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې درښیم» نجلۍ د هغه درښیم کس پښې و خوځولې ، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې ؟ نجلۍ ځواب ورکړ ، «موبي».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کيناست ، لاس ئې را اوږود کړ اونجلۍ ئې له لاسو ونيوه اوپه خپله بستره ئې له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئې را واغوسته او د نجلۍ څخه ئې و پوښتل چې «ساتونکې خو نه ئې کتلې ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسې نه چې ساتونکې مو وويني» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را يوځاې کړه او وئې ويل «زه په دې خبره حيران پاته شوم چې دلته هم زمونږ ليدنه و شوه ،دا يوه نه منونکې خبره ده ، داسې بريښې چې د يسوع مسيح خداې ته زمونږ برېا منظور ده ، مونږه ډيره سخته ماتې خوړلې ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چې دنورو څخه جدا او دمخ او څهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلې رتبې خاوند مالوميده ، صلاح الدين ايوبي هم ويلې و چې دا کوم معمولې عسکر نه دې ، نوموړې ترسترګو لاندې کلک و ځارئ ، علي بن سفيان به له هغه څخه پوښتنې ايګنې وکړې ،

«ايا ته ډير سخت زخمې شوی ئې؟» نجلۍ ترې و پوښتل، « کوم هډوکې خو دې مات شوی نه دې ؟» «زه بلکل روغ رمت يم ،» رابن ځواب ورکړ ، هيڅ ځاې مې مښل شوی هم نه دې. هغوی ته مې ويلې چې دننه زخمي يم او کوم هډوکې مې مات شوی ، په سينې کې مې سخت درد دې ، خو زه بلکل روغ رمټ يم.»

«بيانو دلته ولې را غلې ياست ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،

ما ډيره هڅه وکړه چې مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پورې ځان ور رسوم. خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور وور دې ، هيڅ لاره مې و نه موندله ، هغه نور پنځه زخميان مې را ټول کړل اودهغوی سره زه هم د زخمي په خير دلته راوستلاې شوم ، اوس به د تيښتې هڅه کوم خو تر اوسه را ته شونې نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّې سره وويل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچې ما ايوبي ژوندې وکوت ، ولي ؟ ايا غشي تمام شوی و ، او يا هغه حرام خور بې زړه شوی دې ؟ او بله پوښتنه دا چې تاسې ټولې اوه نجونه ولې د مسلمانانو په قيد کې ياست ؟ ايا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او يا تښتيدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبي ورته وويل ، « ته خو وائې چې د مسيح خداې ته زمونږ برېا منظور ده خو زه وايم چې زمونږ خداې مونږ ته دکومې ګناه سزا راکوي ، صلاح الدين ايوبي په دې خاطر ژوندي دې چې غشي د هغې د پښو تر منځ په شګو کې و لږيد.»

« ايا دا غشي کومې نجلۍ ويشتلې و ؟»رابن ترې و پوښتل «کرستوفر چېرې و ؟»

«غشي خو همغې ويشتلې و مګر.....»

«ايادکرستوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حيرانتيا سره و پو ښتل ، « هغه کرستوفر چې غشي ويشتو ئې پادشاه «اګستس » حيران کړې و او هغه ته ئې خپله د لاس توره په انعام کې ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چې شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدين ايوبي ئې د غشي څخه خطا شو ؟ د هغې بدبخته لاسونه به د ويرې څخه لړزيدلې وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډيره وه ،» موبي ورته وويل « او کرستوفر و ويلې« کله چې غشي د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئې ماشې په سترګه کې ورننوت ، او نښه ئې خرابه شوه.»

«بيا څه وشول ؟»

« څه چې بايد شوی واې »موبی ورته وويل « صلاح الدين ايوبي ساحل ته تللې و ، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه نښه وه چې دغه سيمه د غونډيو نه ډکه وه ، کرستوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بيا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشي اولينديې مو په شګو کې ورننويستې او اوښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهيان راغلل نو کرستوفر ورته وويل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران يو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلي او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهيانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هيڅ په لاس ورنه غلل ، هغوی مونږ ټول يوځاې د سلطان ايوبي مخې ته يوړو ، مونږ ورته وويلي چې مونږ د سيسلي د ژبې پرته په بله هيڅ ژبه نه پوهيږو ، کرستوفر ايوبي ته وويل چې هغه زمونږ په ژبه پوهيږي ، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندې ويره او خوف راخرګند کړې و ،»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ايوبي سره ئې کړې وي ، دغه اوه نجونې او پنځه نارينه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تجاران ښوولې و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتيو څخه پياده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صليبيانو تجربه لرونکي جاسوسان اوقومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دځارکښې څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له يوه اړخه ښايسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخريبولو روزنه هم ورکړل شوی وه ، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهميت درلود. دهغو پنځه نارينه و دنده دا وه چې صلاح الدين ايوبي له منځه يوسي ، او دناجې سره اړيکې ټينګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډيره روانۍ سره ويلاې شوه ، خو هغوی هيڅکله هم دا خبره را برسيره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجې پورې ورسيدل اړين کارو. خو د صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان پاليسيود حالاتو مخه بل لورې ته يوړه.

« ايا ته صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې نه شې را نښلولې ؟»رابن ترې و پوښتل ،« اوس خو دلته زمونږ لمړنۍ شپه ده ،» موبي ورته وويل ،« هغه پريکړه چې سلطان ايوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چېرې په هغه کې هغه ريښتونې وي نو دهغې مقصد خو داد ې چې هغه انسان نه بلکه تيږه ده. که چېرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئې يوه نجلۍ خپلې خيمې ته بللې واې ،.....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه يواځې يوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشي خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسيږي ، دلته ئې يو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدين ايوبي په خيمه د ساتونکو يوه ډله پهره کوي ،»

هغه پنځه نور اوس چېرې دي ؟» رابن ترې و پوښتل ،

« لږ څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي،»

«واوره موبي !»رابن ورته وويل « دې ماتې زه ليونې کړې يم ، زما په ضمير باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئوليت زما په غاړه پريوځي. په صليب باندې په لاس اينبولو سره خو ټولو سوګند ياد کړې دي ، خو د يو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپير موجود دي ، زما رتبه خپل مخته کيږده ، زما دندې ووينه ، ماته نيمائي جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نيمايي د دښمن د شا څخه په وار کولو سره ګټل و ، خو ما او تاسې اوه واړو اوهغه پنځو يو هم خپل فرض نه دې ادا کړي ، له ماڅخه دا صليب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صليب ته لاس کړ او وئې ويل «زه دا صليب هيڅکله هم د سينې څخه نه شم جدا کولې ،» هغه د موبي په سينې باندې لاس را ښکود او د هغې صليب ئې په لاس کې را ونيو او وئې ويل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولاې شې خو ددې صليب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلې، هغه به پوره کوي، هغه ښايست چې تاته خدای درکړي ، دهغې په واسطه به ته غرونه ځيروې او لاره به ځانته په کې پيدا کوې ، زه تاته يوځل بيا وايم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف ليدنه کتنه ددې خبرې څرګند ثبوت دې چې مونږ به بريا لې کيږو ، زمونږ لښکر د روم د بحيرې په هغه غاړه کې را ټوليږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پوهيږي چې دا ماتی نه وه بلکه چل ول او دوکه وه. ته بيرته خپلې خيمی ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووايه ، چې په خيمه کې مه پريوځئ، بيا بيا د صلاح الدين ايوبي سره ووينئ ، دهغې د سالارانو سره ووينئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي اواسانتيا را پيدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانيدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهيږئ چې څه اوځنګه بايد وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وويل « ايا سوډانيانو مونږ ته دوکه راکړې ده »

« زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ويلاې» رابن ورته وويلې « ماد يرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړي و هغه دا وچې صلاح الدين ايوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وايسراې خپل فوځ دې ، ايوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصری فوځ تيارکړ. سوډانيانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي. دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه ليک ليدلې و اوما دهغې تصديق هم کړې و چې دا ليک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې کې هيڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاريخ کې تر ټولو لويه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بيرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنيږم. اګستس پادشاه په ډير فخر سره ويلې و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پيدا کړم او دهغوی بنسټونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي !د شا هنشاه په زړه کې به څه تيريږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي؟ او د صليب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازليږي.»

«زه په ټولو پو هيږم ،» موبي ورته وويل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووايه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغيز کړې و چې هغه ته د ا احساس هم نه کيده چې د موبي په څير زړه ورونکې نجلۍ ، دهغې تر سينې سره يوځاې شوی او دهغې د وريښمو په څير نرم اوملايم ويښتان دهغې نيمايي مخ ور پټ کړې دي. رابن دهغې ويښتان لمس کړل او وئې ويل « موبي ! ستا دا ويښتان دومره کلک زنځيرونه دي چې که چېرې يو ځل د صلاح الدين ايوبي په شاوخوا کې را چاپير شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته بايد تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرستوفر اودهغې ملګروته ته به ووائې چې هغوی د همدې تاجرانو په ښه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاڅون و نه کړاې شو ، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدين ايوبي يو څو معمولي عسکري دلګيو په مورچلو کې په کيناستلو سره زمونږ ستره بحري بيړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووايه چې دا را ته ډاګيزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدين ايوبي سره بيرته نه وي يو ځاې شوې ؟ او يا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا ليک مونږته نه و را استولې ؟ که چېرې همداسې شوی وي نو مونږته خو بيا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتيا ده ، زه ډاډمن شوی يم چې د مسلمانانو شميره که ډيره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتي نه شو ورکولې ، دې ته اړتيا پيدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قيادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسي په ځيرنوري نجونې هم د عربو په حرام سرايو او حويليو کې ورننه ويستي دي»

«خبره دې بيا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکنې لهجې سره وويل « مونږ په خپل کور کې په يوه بستره باندې نه يو ملاستي چې په خوند خوند سره يو دبل قصې واورو ، مونږ د دښمن په عسکري پنډ غالي کې بنديان يو ، د باندې ساتونکې ولاړ دي ، شپه په تيريدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووايه چې په دې حالاتو کې مونږ څه کولاې شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي يو ، مونږ څه وکړو ؟ يو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پيدا کړو ، بيا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بيا چېرته ووينو ؟»

« زه له دې ځاې څخه د تښتې هڅه کوم »رابن ورته وويلې « خو د تښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کې د وګړو د شميرې او د ايوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ بايد ډير زيرکه واوسو. په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا يواځې وګړي دې چې د صليب له پاره ګوابښ ګرځيدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايملرک پادشاه به ويل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښينولواو راپرځولو له پاره يواځې يوه ټکان ته اړتيا ده ، خو دهغې داخبره يواځي يو خيال و خوب ثابت شو. زه بايد دلته پاته شم او د ايوبي کمزوري رګونه ووينم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره يوځاې شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاڅون پرې وکړئ ، ډيره اړينه داده چې ايوبي ژوندې پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندې پاته کيږي هم ، نوژوند به ئې زمونږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره په کې د لمر څرک هم و نه وينې ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستورې په سترګو راشي.....ته لمړې خپلې خيمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړي توګه دا ووايه چې هغوی علي بن سفيان دخپلو ښايسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بيکاره کړي چې هغه بيا د صلاح الدين ايوبي دکاره او ښيګڼې څخه ووځي، اوکه چېرې وکړاې شي نو دهغې او د صلاح الدين ايوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګيرنې را پيدا کړي چې هغوی يو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهيږئ چې ددوه نارينه و تر منځ ناخوالې او دښمني څه ډول را پيدا کيداې شي ،.... ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لار ښوونې وکړه او بيا کرستوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام ورانديې کړه ، او دا هم ورته ووايه ، چې اخر ستا غشې ايوبي ته په ورسيدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي ويښتان ماچ کړه او ورته ئې وويل « تاخو په صليب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسيح د خداې په وړاندې ته دمريم په څير پيغله ئې !! د جرړو او بيخه د اسلام ويستل ستا دنده ده ، که چېرې مونږ يروشلم (بيت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زمونږه وي.»

(۱۸)*****

موبي د رابن د بسترې څخه را ووته ، دخيمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بيرون ئې و کتل ، په تياره کې ورته هيڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بيرون را ووتله اودخيمې د څنډې څخه ئې وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړ دې ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ويل کيداې شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو څخه تيريده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې يو ځل دخيمې په لور کتل ، هغه ترغونډې ور ورسيده او دخپلې خيمې په لور روانه شوه، نزدې نيمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خيمې سره نژدې سيمه کې چاکولې ، هغه ته دا ويره په زړه شوه چې کيداې شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې يوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او يا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خيمې ته د تللو پر ځاې د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې يو نيم دوه ميله لرې ئې خيمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې د هغې په ورکيدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصيبت کې و نښلي ، هغوی ډيرې ګرځندۍ او چالاکه وې، بيا هم ويريده ځکه چې پر هغوی د بنديزونو د کلکيدو ګوابښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واوري ، هغه د هغوی په ژبه پوهيده ، داخو دهغوی چل ول و چې ويل ئې چې هغوی د سيسلي د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هيږي.

مګر هغه دواړه خبرې کونکې چې شول ، موبي په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کيڼ لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته يو تور سيورې چې دکوم انسان و ، تر سترګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبي نه غوښتل کومه خطره قبوله کړي ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډيره هوښياره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتياط نه شي کولاې ، هغه د غونډۍ په سر و دريده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آينې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې يوسړي په غونډۍ باندې ختونکې يو سيورې و کوت ، موبي خپل اړخ دهغې سړي په لور کړ، دهغې ويښتان پرانستي و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړي د شپې د ساتونکو قومندان و ، هغه په نيمه شپه د پنډغالي د ساتونکو په ګزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځيده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډير زيات متوجه و چې پخپله صلاح الدين ايوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و ، سلطان په ډسپلين کې ډير سخت و ، هر چاته به هره ثانيه خطره محسوس کيده چې سلطان د شپې را پاڅيږي او په ګزمه باندې راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه ماښام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صليبيانو د تخريب او ځارکښۍ له پاره نجونې را ليږلې دي ، دانجونې د صحرائې کوچيانو په څير هم را څرګند ېداې شي او دداسې غريبو نجونو په څير هم چې په عسکري پنډغالو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څير هم را ښکاره کوي او د پنا ه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ويل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلي دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړي خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څير په ځانته خيمه کې اچولي دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوريدو سره خپل يوه ملګري ته په ټوقو کې ويلې و چې « الله دې وکړي چې دغسې يوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلې هم و.

اوس نو د شپې په نيمائي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالې بيده دې په دې غونډۍ باندې د يوې نجلۍ سيورې تر سترګو کيږي ، لمړې خوقومندان پخپله په ويره کې شو چې هسې نه چې کوم پيرۍ وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خيمه ددرولو په وخت کې ويلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مړژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، يخنۍ ډيره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو ووينې چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ ددې ترمخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او یا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پیرۍ او یا جادوګره وي نو دهغې د ورکیدو انتظار به وکړي ،

دلږ څه ډیر انتظار وروسته بیا هم هغه سیوري ورک نه شو بلکه دوه دري قدمه نور هم مخته راغې او بیا بیرته وروسته شو ، او هملته و درید . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه» نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته ډاډ پیدا شو چې کوم پیرې او یا جادوګره نه بلکه انسان دې ، هغه د قوي هیکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل اوپر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تیاره وه ، د شپې په چوپتیا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو اود نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زیاده وه ، فخر پخپله عسکرو ، دزمري په څیر ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځینو ځایو کې یوه یوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډیره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، و درید او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډیر لرې کینې اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښایست او ښکلا روزنه ورکول کیده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کیدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومې ونې تر څنګ پټه شوی وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه .

دې تعقیب د پټوني شکل ځانته و نیو ، فخر د شپې تیاره اندېښمن کړې و ، کله به چې د موبي قدم و درید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بیا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې و پو هید چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زیات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زیاته منډه به ئې نه شوه وهلاې ، فخر نژدې دوه میله فاصله ووهله ، موبي هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارینه ملګرو ځاې را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ویرې په حال کې را پورته شول او د خیمې څخه بیرون را ووتل، یو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د یوه لرګي په سر باندې د چاپیره کړل شوی توټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډیره زیاته وه . فخر خپله توره را وویسته او تیګاه وهونکې او رپیدونکې سترې ستومانه دهغوی ترمخ و درید. هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بریښي. نجلۍ د هغوی څخه د یوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نیولي و کیناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې د هغې په مخ باندې ویره را څرګنده شوی وه ، دهغې سینه غورځیدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا یوه نه ده»، یو سړي په عذرانه لهجې سره وویل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړي ، ته دا نجلۍ له ځانه سره وړلاې شې ،»

«نه !» موبې د هغې پښې نورې هم ټینګې و نیولې، په ویره او ژړا کې ئې وویل «زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عیسائیانو څخه هم ډیر وحشیان دي، د هغوی سلطان انسان نه دې سنډا دې !! سنډا. هغه د څیرونکې حیوان په څیر زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتیدلې یم ،»

«کوم سلطان ؟» فخر په حیرانتیا سره تړې و پوښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدین ایوبي بولئ ،» موبې ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت درواغ وایي ،» فخر وویل او ورځخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسې څه کیږي او څه ډول اړیکې ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بیرون هوا یخه ده» یو سړي فخر ته وویل. خپله توره په تیکی کې کیږده ، مونږ تاجران یو له مونږه څخه تا ته هیڅ ګوابښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره ،» هغه یو «اه» وکړ او وئې ویل « ما ستاسې سلطان یو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د یوه ښایسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ایمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي ،» موبې وویل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خیمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خیمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خیمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تیکې کې کښیښوده او دهغوی سره دننه خیمې ته ولاړ، هلته د کیناستو وروسته یو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې ، خو څوک نه پوهیدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پوښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دې ؟ هغه ورته وویل چې هغه قومندان دې ، هغوی له ده سره ډیرې زیاتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګیرله چې دا سړي معمولي سپاهي نه دې بلکه کوم مسئول وګړې دې ، ذهین او زړه ور هم دې ، دهغې خلکو څخه یوه (کرستوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدین ایوبي ته ویلې و ، هغوی فخر ته دا هم وویل چې سلطان ایوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ویلي و ، دې نجونو سلطان ته دا وړاندې هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته ببیرته نه شي تللاې او همدا راز نه غواړي چې د عیسایانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تیاړ دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوریدلې و چې صلاح الدین ایوبي د کړچار له اړخه د تیږې په څیر دې ، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران یو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځاېو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړي خو هغه څه چې سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوريدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ويل «مونږ ډير خوښ و چې خداې مونږ د يوي فرښتې په پناه کې ورکړي يو. خو د لمر د پريوتو سره سم د سلطان يو ساتونکي راغی او ماته ئې وويل چې سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډيره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ايوبي به ما په داسې بد نيت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ايوبي د شرابو صراحي پرانسته ، يوه پيالې ئې په خپله مخکې کيښوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عيسايي يم او سل ځله هم شراب څښم ، په بحري جهاز کې عيسائي قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو يوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدين ايوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شي نه دي. خو ما ايوبي يوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عيسايانو څخه هم ډير چټل وخوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوبيدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په يوي کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پرينښولم ، هيڅا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزيده او زما هډوکي يو له بله سره ورغلي و.....

«خداې مونږه خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې يو څيرونکې حيوان دې ،ماته سلطان ويلې و چې زما نورې ملګرې شپږ نجونې د هغې د سالارانو په خيمو کې دي .. ما د سلطان لاس او پښې و نيولې او ورځخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وويل چې که چېرې ته ما خوښوي نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراې کې له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشيانو په څير سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و ، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څملولم ، خو کله چې دهغې سترګې ورغلې زه د هغه ځاې په څخه را وتښتيدم ، که چېرې زما په خبرو مو باور نه کيږی نو دهغې د ساتونکو څخه و پوښته.»

په دې وخت کې يو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخندل، «مونږ ته حکم کوي چې د شرابو اوښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تيروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند . هغه ته ئې حشيش ورکړي و ، پر هغې داسې نشه راغلی وه چې هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګيرنه کې پادشاه ګرځيدلې و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډيدله ، د هغې خواره واره وينښتان تور ځليدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډيره ښايسته ښکاريده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته ووېل «چې که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دويرې څخه شاته شوه.او وئې ويل «ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څير سلوک وکړې ، ته به ماخپلې خيمې ته يوسې او زه به يوځل بيا ستا د سلطان په غيږ کې کيوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې یو » یو تاجر وویل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ ښښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خیمې کې چپه چپتا وه ، خو دا چپتیا کرستوفر ماته کړه او وئې ویل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

«مصري» فخر ورته وویل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دې ؟»کرستوفر ترې و پوښتل.

«دهغې فوځ یو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهیږئ چې داسې ولې وشو ؟ » کرستوفر ورته وویل « سوډانیانو د صلاح الدین ایوبي امارت او قومندانې نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ایوبي ته ویلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بیګانه دې ، په دې خاطر ایوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نیکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عیش کوي ، ایاتاسې ته دغنیمت مال په لاس درغلې دي ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وي نو د طلا او سپینو زرو یوه یوه ټوټه به وي ، حال داچې د صلیبیانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ایوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تیاره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته ولیږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته ولیږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوڅ او دغلامانو په څیر ترې کار واخلي ، اوبیا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصریان به هم د غلامانو په څیر وګرځوي.»

(۱۹)*****

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نیوه ، خو په حقیقت کې په فخر المصري دخبرو اغیز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبي ښکلا او حشیشو اغیز کړې و . عیسایانو دا حربه د حسن بن صباح د حشیشینو څخه زده کړې وه. موبي ته هیڅ شوني نه بریښیده چې داسې حال به هم را پیدا کیږي چې یو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بایلي. هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هیږي ، په دې اساس موبي په بله ژبه خپلو ملګرو ته وویل چې رابن د زخمیانو په ډله کې د زخمیانو په خیمه کې پروت دې او هغه وویل چې د ناجي سره وویني او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او یا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدین ایوبي باندې یرغل و نه کړ. او دا هم ډاګیزه کړئ چې ایا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولی نوفخر د سوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ «چې که چېرې دا سړې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائې نوما به ورسره واده کړې و. دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائې چې اوس ئې په مسلمانانو باور له منځه تللې ،»

فخر په ډيره ناقراري سره د نجلۍ متې ته لاس کړ او خپل ځانته ئې را ښکوده اووئې ويل «که چېرې زه پادشاه وائې نو په خداې سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه ، که چېرې شرط داوي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم ، نو دا دې دروائې خله ،» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته ، او د تيکې سره ئې يوځاې د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم ،»

«خو يو بل شرط هم شته !» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پريږدم ، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم ،»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې ؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل ، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل ، اخر کرستوفر وويل «که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي ؟ يو بل سلطان به راشي ، هغه به هم همداسې وي ، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي ، ته يو کار وکړه ، د سوډانيانو د سالار ناجي څنګ ته ورشه ، او دانجلۍ دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکي لري او موبي به له هغه سره خبرې وکړي خو هغوی په دې خبر نه و چې دهغوی دا باورې سالار به په ډيره پټه توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائې ، خو هغه په يواځې ځان هلته نه شواې تللاې ، اوس نو هغې ته د فخرې په خير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه ، څرنګه چې دا سړې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې ، ددې نه علاوه هغه د موبي څخه اوريدلې و چې دهغې د څارکښۍ او تخريب کارۍ د څانګې مشر رابن په همدې پنډغالي کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وي او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد هملته واوسيږي ، د هغوی ارادې مالوم نه وی چې څه دي ، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللې و ، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و. د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه ، خو د هغوی مشن له کاره لويدلې و. په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را نښتې و ، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه)نجلۍ له لاسه و نيسې او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي ، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوښ هم ورکړ ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کڅوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک څښاک سامان هم ورته تیار کړ ، په دې شیانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشیش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې یوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړۍ ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپیریال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهیده ، یواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډیره ښایسته پیغله ئې تر څنګ ده ، داسې پیغله چې سلطان ایوبي ئې پریښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځیدل .

«موبي ورته وویل « ته خو به د عیسایانو د قومندانانو او د خپل امیر ایوبي په څیر وحشی کیږي نه ؟ زه هم ستا یم ، هر څه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بیا له تا څخه کرکه کوم.»

«موبي !که چېرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم ،» فخر هغه سمدستې پریښوده او خپل لاسونه ئې تر لرې کړل او وئې ویل « ماته یواځې همدومره وویه چې ته ما د زړه څخه خوښوي یادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلای شوه» ، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې د خپل مذهب د پریښولو پریکړه هم کړې ،» هغې په خپلو جذباتي خبرو سره د فخر په کمزورو اعصابو باندې نوره هم خپله قبضه تینګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تیریدو کې وه.

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتیدلې سپاهي و ، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سینه باندې تکیه کړ او په پاخه خوب بیده شوه. اوښ روان و او فخر ویښ.

(۲۰)*****

صلاح الدین ایوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفیان راغې ،سلطان د لمانځه له ځایه منډه کړه او بیرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفیان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خیریت دي» علي بن سفیان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطميناني ورځ په ورځ ډیریږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښي پرې اینبي دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالومیږي چې که چېرې د هغوی یو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پیلیږي.»

صلاح الدین ایوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خیمې ته یوړ ، علی بن سفیان ورته ویل «ناجي او د هغې سالاران خو مونږ له منځه یوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنيدلي دي دهغې اغيز يوه ذره هم نه دې راکم شوې، دهغوی دبې اطمينانۍ بل علت دهغوی د سالارانو ورکيدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دي چې دهغوی سالاران د روم د بحيرې په سنګر کې پراته دي. خو درونده اميره ! زه شکمن يم چې په سوډانيانو کې شکوک او شبهات پيدا کيږي. داسې بريښي چې هغوی دا احساس کړې چې دهغوی سالاران يا خو بندي کړاې شوی دي او يا له منځه وړل شوی دي.»

«که چېرې پاڅون وکړل شي نو ايا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګي شته دي هغوی به د سوډانيانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل ،«ايا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟،..... زه شکمن يم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچنې شمير فوځ به د سوډانيانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې» علي بن سفيان ورته وويل ،«خو ما ددې کار له پاره هم ځان تيار کړې دي. ما د درونده نورالدين زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پيغام ور استولې دې چې په مصر کې د پاڅون نښې نښانې را پيدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تيار کړې د هغې شميره ډيره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ ترنيمائي زيات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاڅون د ټکولو له پاره مونږ ته بيړنې کمک راوليږه»

«ماته د هغې لورې د بيړني کومک د راتلو هيله ډيره لږ ښکاري ،»سلطان ايوبي ورته وويل ، « همدا تيره ورځ يوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدين زنګي په فرينکو باندې يرغل ور وړې ، هغه دا يرغل زمونږ سره د تعاون او بسپنې په خاطر کړې دي ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرينکو او دهغې يو زيات شمير فوځي سالاران دروم په بحيره کې په جنګي بيړيو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرينکو د فوځ يوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځاې په پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلي و ، محترم زنګي د هغوی پر هيواد باندې يرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرينک پادشاه په ډيره سيمه باندې قبضه کړې ، او دصليبيانو څخه ئې څه دولت او شتمني هم تر لاسه کړې ،»

صلاح الدين ايوبي په خپله خيمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وويل «ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بيانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندښنې وړ ښکاره شول.»

«ايا اوس به صليبيان هلته يلغار وکړي ؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«ماته د يوې زړې په اندازه هم د صليبيانو د يرغل پرواه نه شته ،» سلطان ايوبي ځواب ورکړ.«اندښنه داده چې د کفارو د يرغل مخه نيونکې فوځ د شرابو په منګيو کې ډوب شوې دې ، د اسلام د کلا ساتوندويان د ښکلو نجونو په حويليو کې بنديان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفي دهغوی د پښو زنځيرونه ګرځيدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيرکوه هيڅکله هم له ياده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واي ، زه د جنګ ډګر ته هماغه راوړې يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه کتلي ، علي !ما دکاکا شيرکوه د فوځ د تر ټولو لمړي دلګي قومندانې کړې ده ، زه دهغې سره يوځاې دري مياشتې د صليبيانو په محاصره کې وم. ماته به کاکا شيرکوه تل دا درس راکاوه ، چې د ويرې اوخوف څخه ځان لرې ساته ،د الله تائيد او دهغې په رضا باندې باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د کاکا شيرکوه تر قومندانۍ لاندې دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلې يم. په سکندريه کې محاصره شوی يم ، نژدې و چې ماتې سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسکر زړه بدي شوی و ، داچې ما څه ډول د هغوی حوصلي سترې او تازه و ساتلې ، يوائې زما رب پرې ښه خبر دې. ان تر دې چې کاکا شيره کوه په صليبيانو باندې يرغل وکړ او زمونږ محاصره ئې ماته کړه.....نو مونږ په دې قصې ښه پوهيږو ، ايمان پلورنکې د کفارو سره يوځاې شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ کړل. خو زه ويريدونکې نه يم ، زړه مي له لاسه نه دې ورکړې»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه !» علي بن سفيان ورته وويل « ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شوني بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو کله چې يو غدار او د وطن دښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنکي را زيږوي او دهغې ايمان پلورونکې ځاې ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنکې د کمزوري خلافت اونظام زيږنده ده. که چېرې فاطمي خلافت په حرم کې نه واې را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا کې جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوی نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. کله چې پادشاهان په عيش و عشرت کې ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلک د پادشاهۍ خوبونه وينې هغوی دکفارو څخه ځواک اوکومک تر لاسه کوي، په ايمان پلورلو کې هغوی دومره ړندېږي چې دکفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي.»

«زه تل له همداسې خلکو ويريږم ،»صلاح الدين ايوبي ورته وويل. « الله دې نه کوي ، که کله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدې مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ دښکلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادې د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاګه کوي چې يوه ورځ به مسلمان يوائې په نوم مسلمان وي ،خپلې سيمې او ځمکې به کفارو ته ورحواله کوي ، په دې حالاتو کې که اسلام ژوندې هم پاته کيږي نو مسجدونه به کم او قحوه ځاېونه او دفحشا مرکزونه به زيات وي. زمونږ لونې به د صليبيانو په ځير خپل ويښتان ازاد اود بې حيائې په لور به درومي ، کفار غواړي چې هغوی پر هماغه لاره روانې کړي ، بلکه روانې کړي ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته کيږي. علي ! ته خپلې شبکې نورې هم باوري او خپرې ئې کړه ، ما خپلو ملګرو ته ويلې دي چې د دښمن سيمو ته ولاړ شي او شپينې غلچکي يرغلونه وکړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز د خبرونو د راټولو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صلیبیان هم همدا سنګر مستحکم او اغیزمنوي ، ته سمدستي د ځارکښۍ د جنګ له پاره تیاري و نیسه ،..... د هر څه لمړۍ کار چې باید ژر تر ژره وشي هغه دادي چې د سمندر څخه څه صلیبیان خوندي را وتلي دي دهغوی یو شمیر زخمیان دي او کوم چې زخمیان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخمیانو څخه بدتر ګرځیدلي دي. دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تیرکړي دي ، ته هم هغوی وویني ، او دخپلې وړتیا په مطابق تري پوښتنې ګرویزنې و کړه ،»

صلاح الدین ایوبي دروازه چې راوغوښت او د سهارنې چاې غوښتنه ئې تري وکړه ، او علي بن سفیان ته ئې وویل ،« پرون ئې څه زخمیان او یوځو ښکلې شانته نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلی بندیان دي ، د هغوی تر منځ په یوه زه شکمن شوم چې هغه معمولي سپاهي نه دي ، هغه د رتبې او مرتبې سړې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره وویني ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې ،» هغه علي بن سفیان ته د نجونو په هکله همغه څه وویل کوم چې تاجرانو سلطان ته ویلي و . سلطان ایوبي ورته وویل ،« ما نجونې تر نظارت لاندې نیولې خو هغوی ته مې ویلې چې زه هغوی په خپله پناه کې اخلم . نجونې وائې چې د غریبو کورنو بچیانې دي او بیا دهغوی دا وینا چې هغوی ئې د یوه سوځیدلې جهاز څخه په یوې کشتۍ کې واچولي او په سمندر کې ئې بې اسرې پریښوي ، بیا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راورسولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوي ، ماهغوی ته ځانته خیمه درولې ده. او ساتونکې مې پرې درولې دي. ته د ناشتې سمدستي وروسته دغه بندیان او دغه نجونې وویني.

په اخر کې صلاح الدین ایوبي مسکې شو او وئې ویل « پرون ورځ په ساحل باندې د ګرځیدو په وخت کې پر مابانديې یو غشي را وویشتل شو چې زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګید.» هغه دا غشي علي بن سفیان ته ورکړ او وئې ویل « سیمه غره ایزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډیر لرې ځایه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشي ویشتونکې تر سترګو نه شو . دهغې سیمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چې ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجونې هم ماته را حواله کړې ،او هغوی ولاړل»

«او هغوی ولاړل ؟» علي تري په حیرانتیا سره و پوښتل. «ایا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه ،» ایوبي ورته وویل « د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چې شک پرې شوی وي.»

علي بن سفیان غشي په ډیر غور سره و کوت ، او وئې ویل « د سلطان او راز موندونکې تر منځ ډیر توپیر موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغې تاجرانو د نیولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د خيمې څخه بيرون را ووت ، نو دروازه چې ورته وويل ، « دغه قومندان خبر راوړې چې د هغه اوه نجونو څخه چې پرون زمونږ په قيد کې راغلی وې يوه ئې اوس درغل شوې. ايا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړين دي ؟ دا خو دومره ستره پيښه نه ده چې سلطان پرې اند ښمن کړو .»

علي بن سفيان په ژور فکر کې پريوت ، هغه قومندان چې د را پور ورکولو له پاره راغلې و ، هغه علي بن سفيان ته راغې او سوکه ئې ورته وويلې « د يوې عيسوي نجلۍ بې درکه کيدل خو به دومره مهمه پيښه وي يا به نه وي ، خو ډيره مهمه داده چې فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هيسې بې درکه شوی دي. دشپې ساتونکو وويل چې هغه د نجونو تر خيمې پورې تللې و ، بيا دهغې ځاې څخه د زخميانو تر خيمې پورې ولاړ او بيا دهغې وروسته په سترګو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و .»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وويلې ،« تريوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکي را غونډ کړئ ، کوم کې چې فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ايوبي د ساتونکي د ډلې قومندان ته ووايل ، چې پرون چې د سلطان سره کوم ساتونکي تر ساحله پورې تللي و ، هغوی را ولئ ، هغوی هملته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وويل ،« پرون چې تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وي ، سمدستې هملته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې هملته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او هملته زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوی له هغه ځاې ه تللې وي نو سمدستي بيرته را وګرځئ ، »

ساتونکي ولاړل ،نو علي بن سفيان د نجونو خيمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې و درولې او په عربي ژبه ئې ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چېرې ده ؟» نجونو يو ې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفيان ورته وويل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهيږئ !»

نجونو هغه ته په ډيره حيرانه توګه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و . هغه د نجونو شاته ودريد او په عربي ژبه ئې وويل « ددې نجونو څخه کالې و کاږئ او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هيکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو يو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، هغوی عربي ژبه ويلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې» يوې ورته وويل « مونږ ستاسو پرخلاف نه يو جنګيدلي» ،

علي بن سفيان د خندا نه شين شو او وئې ويلې ، « زه به له تاسې سره ډير ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چې تاسې په يوه ګوابښ په عربي ژبه خبرې پيل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه ووايا ست چې هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده ؟ ټولو بې خبرې و ښوولې ، علي ورته وويل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ویلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هیږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په خیر خبرې کوئ ، ایا زه تاسې پریږدم ؟» هغه ساتونکې ته وویل « دوی په خیمه کې کښینوه .»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د ګشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفیان پوښتنې ګرویزنې پیل کړې ، په اخر کې د نجونو د خیمې ساتونکې وویل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبیا د زخمیانو د خیمې په لور ولاړ. لږ شیبه وروسته ئې ما اواز واورید .« ته څوک ئې ښکته راشه » ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تیاره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته یو سیورې تر سترګو شو ، او هغه سیورې هملته له نظره ورک شو.

علي بن سفیان سمدستي هملته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شګلوړه وي د یوه ځاې څخه را په ډاګه کیده چې هلته څوک پورته شوی دې هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترګو کیدې ، یوه د سړې نښه ، چې فوځي بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځینه بریښیده ، ځمکه خامه او شګلوړه وه ، د کومه ځاې چې د ښځې د پښې نښې راغلي وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خیمې لورې ته یوړ په کوم ځاې کې چې موبي د رابن سره لیدلې و. هغه د خیمې پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغې مخ پیژندونکې سترګو زخمي بندیان له سترګو تیر کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفیان ته وکتل ، او سمدستی ئې په زړیروي پیل وکړ. داسې مالومیده لکه چې ورته په ناڅاپه توګه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونیوه او بیرون ئې را وویست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې یوه بندي نجلۍ دې خیمې ته راغلي وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حیرانتیا وه او هم داسې څرګنده کړي چې هغه په هیڅ نه وي پوه شوی چې دې څه وویل. علي بن سفیان ورته یوځل بیا ډیر سوکه وویل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هیږې ،زه ستا په ژبه پوهیږم او ویلي ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی ،» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وویل « دا دخیمی څخه بیرون و ساتئ ،»

علي خیمې ته ور ننوت او د بندیانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ،« تیره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د یو بل اخطار په واسطه یوه بندي وویل چې نجلۍ د شپې خیمې ته راغلي وه او د رابن سره ناسته یا ملاسته وه. دې زخمي د بحرې جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلې و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ویریدلې و ، هغه په بل کوم مصیبت کې و ر پریوتو ته تیار نه و ، هغه وویل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوی او یا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه یواځې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وویل چې رابن دې پنډغالي ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمټ و ، خو دلته په را رسيدو سره هغه دومره واويلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپي توګه کومه ناروغتيا يرغل وکړي.

علي بن سفيان د يوه ساتونکي په لارښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغې چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لرې درول شوی خيمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پند غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره ټول ټال دوه اوښان وو خو نن يواځې يو اوښ تر سترګو کيږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پښو نښې په لاس ورغلې ، علي بن سفيان هغوی ته وويل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره ګوابښ ياست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولالې چې تاسې تاجران ياست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ويلې « دروند مشره ! مونږ خو تاجران يو مونږ بې ګناه يو ،» علي بن سفيان ورته وويل « د خپلو لاسونو څټ را و ښائې. پنځه واړو سمدستي خپل لاسونه را واړول اوعلي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښې لاس د ګوتو ګوتې او د شهادت د ګوتې تر منځ ځاپونه وکتل او دهغو څخه ئې يو د مړوند څخه و نيوه او ورته ئې و ويل« کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصوميت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ايوبي يو ساتونکي را ووغوښت د هغې د ښې لاس چې اړخ ئې ورته و ښود . دهغې د ګوتې چې اړخ هغه ځاې چې ګوته د کڅوړې سره لګيږي يعنې هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته يوه نښه وه ، همداسې يوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالوميده ، علي هغه ته دخپل ساتونکي په هکله وويل ، « دا د سلطان ايوبي ډير ښه غشي ويشتونکي دي او دا نښه د دې ثبوت دي چې نوموړي غشي ويشتونکي دي»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې يوه ډيره باريکه نښه وه، او داسې برښيده چې هلته هر ځل کوم څه منبل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منبل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نيول کيږي ، او کمان په ښي لاس نيول کيږي. داسې نښې د هر غشي ويشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفيان هغه ته وويلې « په دغه پنځوکې يواځې ته غشي ويشتونکې ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه يو راو نيوه او ساتونکو ته ئې ووېل « دا دهغې ونې سره و ترئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې ټړه ، علي دخپل غشي ويشتونکي په غوږ کې څه وويل او د ونې سره ترلې تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرې ور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښيوت او هغه په ټړپيدو شو. علي هغه پاته څلورو ته وويل « په تاسو کې څومره دې چې د صليب په خاطر په دغه ډول ټړپيدو سره دخپلو ځانونو ځاريدو ته تيار ياست ؟» د هغې لوړې ته ووينئ» هغوی و کتل هغه سړي چيغې وهلې ، په خپلو وينو کې ټړپيده او د سترګو څخه ئې د وينو سيلاب را روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته ولیږم... ووایاست چې په هغه بل اوښ باندې څوک ولاړ ؟ او چېرې ولاړ ؟»

«ستا خپل یو قومندان زمونږ څخه هغه اوښ په زور اخیستې دې» یوه تاجر وویل.

«او یوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږځه ځنډ وروسته علي بن سفيان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ویلې چې نجلۍ د شپې دخپلې خیمې څخه را تښتیدلې وه او ویلې ئې و چې صلاح الدین ایوبي دشپې هغه په خپله خیمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئې هم شراب ورکړي او نجلۍ د ویرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقیبولو په خاطر فخر المصري نومې یو قومندان راغې کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوریدې نو هغه ئې زمونږ پر اوښ کښینوله او کومې لورې ته ئې یوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفیان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ایوبي باندې لګولي و.

علي ورته په خندا شو او وئې ویل « تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه یو تجربه لرونکې غشي ویشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بیاهم هغه یوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اوښ دواړه یوړل ، » هغه د همغوي په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وویستل ، هغوی څلور واړه ئې خیمې ته ولیږل.. چې بیا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اوښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کیدې ، علي بن سفیان په ډیره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوښ قدمونو ښوولې ولاړل ، خو د اوښ د تګ او علي بن سفیان د ملګرو د تعقیبي تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپیر و. اوښ ګړندي و او دهغې د ارام له پاره دومره ډیره اړتیا هم نه لیدل کیده. اوښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کیداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک باید ورکړل شي ، او دې شیانود تعقیبولوپه هڅو کې ستر خنډ را پیدا کړ. اوښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپیر ختمولو ته نه پریښوده ، او فخر المصري هم د تعقیب له ویرې ډیر کم ارام کاوه.

علي بن سفیان ته په لاره کې یو شې تر لاسه شو. او هغه یوه کڅوړه وه. هغه و درید او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شیان و ، په همدې کڅوړې کې یوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شیان و. د علي بن سفیان د بوي کولو تیز حس هغه ته دا ډاګیزه کړه چې په دې شیانو کې حشیش ورګډ شوی دي. هغه ته په لاره کې په دوه ځایو کې داسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګنده وه چې په دغه ځایو کې اوښ دمه کړې او سورلیو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړې ، د میوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا نه شو چې فخر المصري د حشیشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په څیر له ځانه سره روان کړې دي. خو بیا ئې هم هغه کڅوړه له خپله ځانه سره واخسته ، خو د کڅوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولواو پاته کیدوسره ئې ډیر وخت له لاسه ورکړې و .

(۲۱)*****

که چېرې موبي او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسیدلاې نوبیا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپیر نه راته ، ځکه هغه زهر چې ناجي ، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډاني فوځ کې شنیدلي و هغو خپل اغیز کړې و . د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقیقت کې ولسي حاکمان ګرځیدلي و غوښتل چې سلطان ایوبي د یوه ناکامه امیر او بې کاره حاکم په څیر عام ولس ته ور وپیژني ، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونواو مانیو کې دهمدې ډول نجونو ، چې ډیرې ئې عیسائې او یهودئ وی ، د زلفو بندیان ګرځیدلي و . یواځې په نوم مسلمان پاته شوی و . د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و ، او دوی په خپل عیش او عشرت کې مصروف و . هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدین ایوبي په څیر کوم سخت مذهبي او په ملت او هیواد مین وګړي دې دا قوم را ویښ کړي ،او امرا او سلاطین دې د حرم او قصر د عیش او عشرت څخه بیرون د حقایقو نړۍ ته را وکاږي. دسلطان ایوبي د مخکینو جنګونو څخه چې دکاکا شیرکوه په مشرۍ کې ور پیښې شوی وي ، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمني په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ایوبي دځلورو اوږو چت پرې را پرېوتې شو . هغوی په پټه د صلیبیانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هیواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخریب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه ، او د ایوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په څیر و درول. که چېرې نورالدین زنګي نه وای نو نن به نه د صلاح الدین ایوبي نوم په کوم تاریخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زیاتو اسلامي هیوادو نومونه تر سترګو کیدل.

نورالدین زنګي د سلطان ایوبي په یوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه ، کله چې صلیبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحیرې دخنډو څخه په اسلامی سلطنت یرغل راوړ نو نورالدین زنګي دخبریدو سره سم د صلیبیانو په خاوره برید وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د یرغل له پاره ور روان و . سلطان ایوبي دخپلې څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توګه هم د عیسایانود بحري بیړۍ د ډوبولواو غرقولو له پاره بسنه کوله ، او اوس چې علی بن سفیان د نورالدین زنګي په لور خپل دوه ګرندې پیغام وړونکې ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانیانو د پاڅون ګوابښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ویشل شوی هم دقاصد د ورسیدو سره سم نورالدین زنګي یو ځانګړې شمیر فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددې فوځ شميره دوه زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې څخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هر صورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځاې ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډير وخت ته اړتيا وه.

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاڅون را ولاړ شوې نوهغوی دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ځې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ځې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوی او ښخ کړل شوی هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږ فوځ باندې ځې، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوی غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائې فوځ بريد وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په څير د مصر په اسمان باندې راو غوړيږي او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفيان قاهرې ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه ننښه نښانه نه مالوميده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ځې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوی څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلي و ، په تياره کې څه نه تر سترګو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم ورو ښول چې هغوی په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفيان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې هملته د پلټنې له پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفيان ددې اندښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يواځې دا نه وې چې موبې او فخر المصري و نيسي. بلکه اصل موخه ځې داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکی پلانونه او تګلارې را برښنډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تيار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عيسائې وې او نه يهودي بلکه د قحبه ځاې ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفيان هيڅکله هم پر هغوی سل په سله باور نه کاوه. ځکه چې دهغوی څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال هم و. هغو نجونو هم د موبې په هکله ، چې علي ځې د پلټنې په خاطر راغلي و ،مالومات پيدا نه شوکړاې.

(۲۲)*****

علي بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون ستړې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ځې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس دېوه بل سړي سره يو ځاې ددې لوړې ته راغې او وئې ويل « دغه سړي وائې چې نوم ئې فخر المصري دي. هلته په ګڼو بوټو کې غورځيد پرځيد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاې . » په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلی ئې ،؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« زه دسلطان د فوځ را تښتيدلې سپاهي يم» فخر په نښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا وړ يم ، خو زما خبره ترټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړې په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل « دا کڅوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟ »

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې ددې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلې او دهغه تر مخه ئې اينبې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متائې په خير يوه ټوټه ئې را پورته کړه ، علي سمدستې دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په ناارامۍ سره وويل « د خدای له پاره ما پريږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دي» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل « ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بې هوشۍ لوړې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پينبه واورواه ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و څښله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وې هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاې پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاې په اوښ سپور روان دي . اوښ هم په ډيره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوی به د شپې له ارخه ډير لږ تم کيدل، انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک څښاک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګانې ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا اينبودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخر ې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانۍ په ولکه کې اخستې دي ، کله ئې چې په درېيم پړاو کې د خوراک څښاک د شيانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کڅوړه د اوښ د ځغلولو سره چېرې غورځيدلې وه ، انجلۍ ورته وويل ، چې بيرته ستنيږو چې هغه کڅوړه را پيدا کړو خو فخر المصري ورته ويل چې هغه دفوځ څخه راتښيدلې انسان دي ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوې وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پيدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوړې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او يا ابادۍ په لور ولاړه شي او ويل به ئې چې بيرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کيناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر درېيمه شپه وه ، بل مانبام هغوی د ښاره بيرون د سوډانيانو د يوه قومندان ځاې ته ور ورسيدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چينجي خوځيږي. هغه سوکه سوکه ريښتني دنيا ته بيرته را وګرځيد . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشيشو اغيز دي ، دهغې دپادشاهۍ انګيرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې او سيدل په همغه کڅوړه کې چېرې په دښتې کې لويدلي او پاته شوی و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صليبيانو پيغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ايوبي پر خلاف دپاڅون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوريدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چينجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په ياد شوی و چې د جنګ د محاذ څخه را تښتيدلې دي ، انجلۍ (موبي) ته دا څرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دي ، نو په دې اساس هغې دکومې ويرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وويلې چې د سلطان ايوبي او علي بن سفيان تر منځ دا غلطه انګيرنه بايد راپيدا کړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نيک صفته انسان جوړ کړي خو په حقيقت کې هغه د شرابو او ښايسته نجونو سره سروکار لري.

دهغوی په اوږدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابيدار شوی و ، خوپه سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډير وارخطا کړې و . انجلۍ قومندان ته وويلې چې که چېرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ايوبي په سنګر کې مصروف دي ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وويلې چې صليبيان دوه درې ورځې ورسته يوځل بيا حمله کونکې دي ، او سلطان ايوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلي ، قومندان نجلۍ ته وويلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځاې په فوځونو باندې يرغل يوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوريدلې او وئې ويل چې د نيمې شپې وروسته ئې هغه يوې بيلې کوټې ته يوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و. ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کيښود او دهغوی خبرې ئې اوريدې ، چې نجلۍ ويل « هغه مې د حشيشو په زور تر دې ځايه راوړې دي او په ټوله لار مې د هغې د مينې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د يوه ساتونکې ارتيا وه. د حشيشو هغه کڅوړه چېرې په لاره کې و لويده. که چېرې تر سهاره ورته يو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پيدا کړي. » ددې وروسته چې فخر دهغې بلی خونې څخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوريدل هغه ورته په ډاګه کيدل چې ويل ئې، چې شراب څښي او بدکاري کوي ، د ډير ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي « دا سړي اوس زمونږ له پاره بيکاره دي ، دا بايد يا بندي کړو او يا ئې له منځه يوسو .» نجلۍ هم دهغې تائيد وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ويښ شوی و ، او دهغې ځانه څخه ئې د تيښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې څخه راووت ، دهغې دماغ د هغې سره ملتيا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډير وخت به ګډوډ و . هغه د سهار د روښنايي دخپريدو تر مخه د خطر د ځاې څخه ډير لرې وتلې و . اوس هغه ته د يوه بل تعقيب خطر هم په مخکې و . هغه ته په دواړو خواو کې مرګ تر سترګو کيده ، که چېرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چېرې سوډانيانو نيولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تيره کړه ، د حشيش غوښتنه ،ويره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ويستلې و . تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و . بيا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او يا دا چې هغه اوس چېرې دي . دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې بايد دا عيسائي نجلۍ د هرې لارې چې کيداې شي ووژني . دا ورته هم په ذهن کې را ګرځيدل چې که اوښ او يا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ايوبي په پښو کې ورو غورځي خو هر سوچ به چې ورته پيدا کيده نو دهغې تر مخه به تيارې را خپريده او هر څه به ئې ورته تيارې کول . هغه ته په همداسې حال کې دا سړي تر لاسه شو . څرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتيب تر علي بن سفيان پورې را ورساوه .

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به يرغل او پاڅون کوي او دا په هره لمحه کې پيښيداې شي ، علي بن سفيان فکر کاوه چې سمدستي ځانې قومندانان دې لورې ته متوجه کړي او همدا راز سلطان ايوبي ته هم خبر ورکړي ،خو د وخت د ضايع کيدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پيغام ورسيد چې سلطان ايوبي ور غوښتې دي ، هغه حيران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ايښې و .

کله چې هغه د سلطان ايوبي سره وکتل نو سلطان ورته وويل «ماته خبر را رسيدلې و چې په ساحل باندې د صليبي جاسوسانو يوه ډله موجوده ده ، او دهغوی څخه يو څو دلته هم را غلي . زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسيدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پريښوه او دېخوا ته راغلم . زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډيره زياته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علي بن سفيان ورته ټوله قصه واورولهاو ورته ئې وويل « که چېرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاڅون د تمولو هڅه کولې شم او يا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سيدو پورې ځنډولی شم . زه به همدغه خپله د څارکنبۍ شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شميره ډيره کمه ده ، د يرغل مخه نه شو نيولاې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملې دکولولو له پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیاسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډیره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې « ټولو ته ووایه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې یم. زما دلته شتون دسوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي. زه په ډیر احتیاط سره په پټه توګه دلته راغلې یم»

درې شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه. یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیارکړل شوې دي د ښاره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ دجنګي تمریناتو په خاطر د ښاره بیرون خیمې ښخوي. فوځ خپلې خیمې د نیل د دریاب پر غاړه د شګلوړه غونډیو او دریاب تر منځ و درولې، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوی وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوګ تر غوږو شو. د اسونود ځغاستي اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځي تمرینونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دې ، ځینو وکتل چې لرې د نیل ددریاب څخه د اور شعلې را پورته کیږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لګیږی ، بیا په ښار کې د اسونو د ځغاستي اوازونه واوریدل شو ، خو د ښار اوسیدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګي تمرینات نه دې بلکه یو پوخ جنګ دې او هغه اور چې لمبې ئې خیژي نو په هغه کې د سوډانیانو دلښکر ډیره برخه ژوندۍ سوځي.

دا د سلطان ایوبي یو بې نمونې چال و . هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نیل د دریاب په غاړه د شګلوړه غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې خیمه میشت کړې و . علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه . هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ور واستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تیز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پاې ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبي فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لورې ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډیره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولیږله. او بله برخه ئې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچیو په څیرور و ننښتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډیره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بڼه سوځیدلې توتې را په وریدو شوی ، نیل هم اور اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلې ئې اسمان ته په رسیدو شوی. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول ، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي دشپې په لمړیو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شګلوړه غونډیو شاته ئې په سنګرونو کې کښینولې ، او په خیمو کې ئې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم ئې په خیمو او هم ئې په وښو تیل ور اړولې و. همدا راز ئې په کشتیو کې هم کوچنی منجنیقونه ایښي او د شپې له اړخه ئې پټو ځایو کې ځای په ځای کړې و ې.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځای ته راغې د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور ګولئ توغول پیل کړې ، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه ، د سوډانیانو آسونوبه خپل پیاده فوَځ تر پښو لاندې کاوه ، د سپاهیانو له پاره ددې اوره وتل ناشوني شوی و. دهغوی چیغود اسمان پردې خیرولې ، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه ، دسلطان یوموټې فوځ په اورکې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه ، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځیده ، خو هغه برخه چې په څنګ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانود فوځ یوه برخه دسلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و ، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نیولي و ،د هغې مجاهد ښوبه د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واویلا ورګډه وله. دغه مجاهد ښو چې سوډانیانو ته څومره زیان ورورسولې شو هغه ئې ورورساوه او د سیمې څخه ئې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیاپرې غلچکي یرغل و شو ، دا د برق په څیر تیز او ګړندي یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځایو ته ستنیدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوې. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدي شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل ، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکي یرغلونه پیلیدل ، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول ، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوريدل کيده. چې په دوی باندې به د غلچکي يرغل وروسته بيرته خوندي ځايونه تلل.

درې ځلورو اروپائي مورخينو چې په هغې ډله کې لين پول ، او وليم په ځانګړې توګه د يادولو وړ دي ليکلي دي چې ددښمن په زيات شمير وګړو باندې د شپې د تيارې يرغلونو او غلچکي حملې کول د سلطان ايوبي داسې يو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صليبيانو ته ډير زيان ورورسيد.

په دې توګه سلطان ايوبي ددښمن د مخته تګ رفتار ډير را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګيږي چې صلاح الدين ايوبي ئې په کوم ځاې کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لوړې د خپل ځان په ګټه و ځرخوه. دغه تاريخپوهانو د سلطان ايوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تيرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډيره زياته ستاينه کړې ده. دنن ورځې يو شمير جنګي مبصرين چې د جنګونو اوجګړو په تاريخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوريلا عملياتو بنسټ ايښودونکې پخپله صلاح الدين ايوبي دې ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه يو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانيانو باندې همدا طريقه ازمينښت کړه او يواځې ددوه شپو د غلچکي عملياتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحيه و ځپله ، دهغوی په قيادت کې کوم داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفيان د شبکې غړي هم د سوډانيانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو څخه يو ستر لښکر را روان دي چې د هغې سره مقابله به سوډانيان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالې او د تيښتې ميلان را پيدا کاوه او په دې هکله ئې پوره بريالي هم په برخه شوی. فوځ غير منظم شو او خپور شو. هغه برخليک چې د نيل د درياب په غاړه ورته ورسيد هغه ډير عبرت اخستونکې و ..... دا افواه غلطې ثابتې نه شوی چې د عربو څخه فوځ را روان دي ، په همدې وختو کې د نورالدين زنګي فوځ ، که څه هم د شمير له اړخه ډير نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسيد.

يو شمير تاريخپوهانو د هغوی شميره د دوه زره سواره او دوه زره پياده ليکلي دي او ځينو بيا ددې څخه لږ زيات ويلې دي. هر څه چې و خود صلاح الدين ايوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قيادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانيانو پنځوس زره لښکر د سلطان ايوبي په اور کې را ننښتي و او د دښتې په هر ځاې کې د مجاهدينو د غلچکي بريدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدين ايوبي له پاره ډيرستر ملاتړ و.

سلطان ايوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولاې شول چې سوډانيان له يوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سياسي زيرکتيا څخه کار واخست ، د سوډانيانو د قوماندې قوماندانان ئې و نيول، او هغوی ته ئې دا وويل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه يوسي ، قومندانانو هم خپل حشر ليدلې و. اوس هغوی د سلطان د قهر او غضب څخه په ويره کې و. خو سلطان هغوی وښنل او دسزا د ورکولو پرځاې ئې د سوډانيانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبدیل کړ. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کرکیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کې را ننوځي ، راننوتې شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کې خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیاري کړي، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښۍ او تخریب کارۍ نظام ټینګول پیل کړي و .

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د وژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښو لیکونکواوتاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړي وي نود هغوی دډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډیر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایري یا (د پیښوپه ورځ لیک)کې ، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډیر څه لیکل شوی. په دغه ډایري کې د سیف الله یادونه په ډیره تفصیلي توګه شوی. دا سړي چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کیږي د دصلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و ، د پیښو لیکونکي لیکي چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاوری کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو څرنګه چې هغه د کوم ځانګړي حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کې ښخ کړ، خو دهغې هدیرې شتون ډیره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و ، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس) » و ، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و ، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دي. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکۍ اونفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکۍ او نفرت نه ډکه ډله ، دوی په ښځو زړه ورکونکي او د انسانانو غوښې خوړونکي قوم دي ، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مخته راغې نو بیا هغه «"میګنا ناماریوس»ووژل شو او دمړ وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې دداسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړې او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردې څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړې. دا ډیره د افسوس ورځبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه د ډکو پیښو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې « ډیر ژر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې وویني چې مسلمانان به مسلمانان وي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

د سیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندې پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او ترې، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه ترلاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئي (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړۍ ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپي افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپي یرغل په واسطه ددې بیړۍ یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتۍ سره قدم کینښودلاې شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګی بندیان و ګرځیدل. دصلیبیانو په دغه کانفرانس کی د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړۍ دډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایټالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و . په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه څیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندې پاته کیدو ټولې لاړې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ایوبي د ځواکونو د برید ورسته را پیدا شوی و ، غرقی شوی وي دا یوه معجزه وه چې د ایملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډیرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسید. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسیدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسیدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهیانو ته ډیر زیات انعامونه ورکړل.

صلیبي مشرانو هملته دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک یواځې په سوډاني سالار ناجي کیداې شو ځکه دوی دهمغې د لیک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بیړه ور لیږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د لیکنواړیکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې لیک ، لیک دود د هغې د پخوانیو لیکنو سره یوځاې کړ نو شک ورته پیدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسیدلي ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپړیدونکې هیڅوک نه و چې ورته ووائې چې سلطان ایوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړي دي ، او د شپې په تیاره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړي دي. دا لیک پخپله د ناجي د لاس لیک و. خو د یرغل تاریخ ئې سلطان ایوبي تبدیل کړې و ،د څارکښۍ دا ډول مالومات له هیڅ ځایه نشواې تر لاسه کیداې.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کوموشبتو پایلو څخه پاې ته ورسید ، د ایملرک دخولې څخه یوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او سترې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې و ځنډول شو..... دشپې ټول پادشاهان او رئیسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا یوبل سړې هم دې غونډې ته راغې چې یواځې ریمانډ پیژنده ، هغه د ریمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د یرغل په مانښام د مصر په ساحل کې پیاده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صلیبیانو بیړه راغلې وه او دابیړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ایوبي د ډیر لږ فوځ په برید تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس هملته دمصر په ساحل کې اوسیده او ډیر زیات مالومات ئې را ټول کړي و. ریمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته ور وپیژانده ، نو ټول تري سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صلیبي مشرانو د سلطان ایوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم یو جاسوس د سمندر څخه اخوا لیږلې و . او دهغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښیاسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وویل چې رابن د زخمیانو سره یو ځاې د زخمي کیدو په بهانه دصلاح الدین ایوبي تر پنډ غالي پورې ورسیدلې دې د هغه پنځه کسه هملته د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې یو سړي په سلطان ایوبي باندې یو غشي هم ور وویشتې و ، خو غشي خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نیول شوی دې او هغه اوه نجونې هم هملته بندیانې دي ، که څه هم هغوی ډیره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پریښول ، خو د ایوبي یو ډیر پوه رازموندونکي چې علي بن سفیان نو میږي په ناڅاپي توګه راغې هغه یوځل بیا ټول و نیول ، او دپنځو څخه ئې یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو څخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وویل « ما د خپل ځان په هکله ویلي و چې زه ډاکټر یم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځاپه څخه خبر را ورسید چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو د سلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کښیوتل ، اوس رابن ، څلور نورکسان او شپږ نجونې د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دي ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هو ښیاره ده بې درکه شوی ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائي. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د څارکښۍ د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توګه راوتلې یم ، په ډیر زیات جرأت سره مې له هغه ځاپه ځان را وویست او یوه ګړندۍ کشتۍ مې ترلاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجونې ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سړبو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په څنګول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پوهیږئ چې هغوی ټولې ځوانې او په ګوته را ټولې کړل شوی نښایسته نجونې دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګیرې وي ستاسې د تصور اوانګیرنې څخه پورته دي.»

«مونږ به دا قربانی ورکوو » شاه اګستس وویل.

« که چېرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونود خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم.» ریمانډ ورته وویل.« خو د خواشینۍ ځاې دي چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په څیر سلوک وکړي ، او نجونې به پر مونږ لعنت وایي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کیداې شي ، » رابرټ ورته وویل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د څارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند څخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائې خزانې مصرفولو ته تیار یم.»

« دا نجونې یواځې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجونې دي » جاسوس ورته وویل « هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوی نجونې پیدا کیږي چېرته ! تاسې به په ډیره ستونزمنه توګه داسې یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې ددښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر څنګ ئې د ا ګوابن تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توګه ئې وژني..... دانجونې مونږ په ډیر زیات قیمت ترلاسه کړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا مو روزلي دې او بيا مو په ډيره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په يوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده »

« ايا ته په باوري توګه ويلاې شې چې نجونې به د ايوبي عسکري پنډ غالی څخه ازادې او را وويستې شو ؟» اګستس تري وپوښتل.

«هو درونده مشره !» جاسوس وويلې « هغوی را ويستل کيداې شي خو ددې کار له پاره په غېر معمولی توګه د زړه ورو او تجربه لونکو وګړو اړتيا ده، دا هم کيداې شي چې هغوی رابن ، دهغې څلور ملګرې او دا نجونې قاهرې ته يوسي. چې بيا به ئې د هغې ځاېه څخه را ويستل ډير درانده تمامېږي ، که چېرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پنډ غالي کې ګيرولاې شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سړي بايد داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذيتونو ګاللو ته چمتوالې ولري.

«مونږ بايد په هر قيمت چې کيږي دا نجونې بيرته را ستنې کړو » ايملرک په غُصّه وويل ، هغه څه چې د روم په بحيره کې پرهغه تير شوی و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور ليونې کړې و . هغه د صليبيانو د متحده ېيږې او په هغې بيږې کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هيله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبي پګړې به دده په سر و ترل شي. خو سلطان ايوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې د تللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځيدونکې جهاز کې د سوځيدو څخه خوندي پاته شونو جهاز ئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپيږي. او دخبرو په وخت کې يا ميز په سوکانو وهي او يا خپل وروڼ په زوره زوره په څپيږو وهي او بيا خبره کوي. هغه وويلې « زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ايوبي به هم وژنم. زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جړو د ويستلو له پاره استعمالوم.»

« زه د زړه له کومې ستا تائيد کوم ، ايملرک پادشاه !» ريمانډ ورته وويل ،« مونږ بايد دا روزل شوی نجونې دومره په اسانۍ له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاګيزه ده چې د شام (سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتې دي او څومره مسلمان واليان او اميران د همدې نجونو په لاسو کې لوبيږي، په بغداد کې همدې نجونو د امراو په لاسو ټول هغه وګړي چې د صليب مخالف و له منځه وړې دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ويشلې دې. په هغوی کې يو والي نه دې پاته ، هغوی په عيش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبيږي. يواځې نورالدين زنګي او صلاح الدين ايوبي دي چې که چېرې د دې دواړو څخه کوم يو هم ډير ژوندې پاته شو نو بيا به زمونږ له پاره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چېرې سلطان ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خو داشو چې دا وګړې دهغې څه نه هم زيات خطرناک دي ترکومه پورې چې مونږ انګيره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخريب کولو محاذ پرانستل هم اړين دي ، په مسلمانانو کې د تفرقې او بې باورۍ د خپرولو له پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه دکارد اخستلو له پاره سخته اړتياده .»

« مونږ ته د خپلو کاميابه تجربو څخه ګټه پورته کول اړين دي» د اوم لويي ورور رابرټ وويل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزورېو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنيو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو يواځنۍ لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عياشۍ سامان تيار کړئ نو بيا هغوی دخپل دين او ايمان څخه هم لاس په سر کيږي. بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډيره آسانۍ سره اخستلاې شئ» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د څو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چې صليبيانو د ښځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندې خبرې وشوی اوبيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخر دا پريکړه وشوه چې شل زړه ور کسان دې ددې کار د ترسره کولو له پاره تر سبا مانښام پورې و استول شي ، سمدستي ئې څلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخې و ښوولې او ورته ئې وويل چې شل کسان بايد و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددې موخو د تر لاسه کولو په لارکې د خطرونو په اړوند بحث وکړ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسې يوه ځواک په تيارولو لګيا يو چې ولاړ شي او دمسلمانانو په پندغالي کې شپيني غلچکي عمليات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بريدونه وکړي اوهغوی ارام ته پرې نږدي ددا سې ځواک له پاره مونږ يو څو کسان ټاکلی هم دي.»

«خو دا وګړی بايد سل په سلو کې باوري وي» اګستس وويل. « هغوی زمونږ اوستاسې له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کيداې شي چې هغوی هيڅ هم و نه کړي او بيرته را و ګرځي او ووايي چې هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددې خبرې په اويدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چې زمونږ په فوځ کې داسې سپاهيان هم شتون لري چې مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وګړي غله ، لار وهونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډيرې اوږدې اوږدې سزاګانې ورکړل شوی دي ، هغوی به په بنديخاېو کې مړه کيده ، مونږ دهغوی سره خبرې وکړې نو هغوی په ډير جوش او مينې سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددې مالوماتو په هکله هم حيران شئ چې په دغه ناکامه يرغل کې همدې مجرمو بنديانو په ډيره بهادرۍ سره څو جهازونه په څنګ کړي دي... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددې پلان شوی يرغل له پاره درې همداسې کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په مسلمانانو کې دعيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و، او اتحاد او يووالې ئې له منځه تلونکې. عيسايانو دمسلمانو د اخلاقي تباهۍ له پاره هغوی ته د ذهني عياشۍ هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و.... اوس هغوی دا هيله کوله چې مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چې د هغوی پر خلاف ئې په عيسائي دنيا کې د نفرت او کرکې يو توپاني پروپاګند پيل کړ. او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کې د ورګډيدو بلنه ورکړه ، ددې پروپاګند په ځواب کې او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کې دګډون له پاره دهغوی د ټولنې د هرې برخې خلک په صليبي لښکر کې ورننوتل ، په دوی کې عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و، اوهغه عادي مجرمين هم ، چې د خپلو ګناهونو څخه ئې توبه کړې وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د يو شمير هيوادونو په بندي ځاېو کې هغه مجرمين چې د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کې د ورګډيدو بلنه ترلاسه کړه ، ځکه ددې مجرمينو په اړوند عيسايانو نښه تجربه درلوده ، او دهمغې تجربې له مخې يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر دهمدې بندي مجرمينو د ډلې څخه څو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ناوخته پورې شل ډير زړه ور او ذهين روزل شوی وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي « ميګنا ناماريوس» نومې هم شامل و. نوموړې د روم د جيل څخه را ويستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پلۍ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تښتيدلې و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوی وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانيږی چې رابن او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډيره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتيا نه شته ، دهغوی بلله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يواځې په خوله ئې ورته يو څو لار ښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په ښه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

(۲۴)*****

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايټاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولې و ، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خو وژل شوی و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي دډفتر تر مخه ولاړ وو . هغوی وسله پر ځمکه ايښې وه، ماتې خوړلې و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلې و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و . په دې سوبه کې د هغه ډير زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډير زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه برياوي دجاسوسي نظام برياوي وي. داسې ښکيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوی وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولولو له پاره وخت هم نه دې تر لاسه شوې ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بنديعالي کې بنديان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات تري تر لاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم .....خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوی وي ، هغه د سوډانيانو دپوه قوماندان «باليان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و ، زه اوس وينم چې باليان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته په زخميانو کې مې هم نه دې تر سترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلې ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبي) وايه ، دباليان سره چېرې پټه شوی ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللې وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تيارې اود سمندر څخه ئې اخوا و استوه ،»

« ډيره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د را ليږل شوی فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دي. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې وردا خل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کیږي. سلطان زنګي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې « د بهر د یرغل مخه و نیسو اوکه خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزیدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست ، دیانت لرونکې او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي ورر سولې ، تاسې خپلې سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ ، د اسلامي سلطنت پولې نشته ، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله ﷻ دغه ستر مذهب اسلام ، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بندیان یاست.بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترګې د روم د بحیرې څخه اخوا واړوئ ،سمندر ستاسې مخنیوي نه شي کولې ، د کور د څراغونو څخه مه ویریږئ ، دا خو د یوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځای د ایمان څراغ رو بنانه کوو.»

«درونده سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړاې شو .» سالار ورته وویل « مونږ نا هیلي نه یو ».

« یواځې ددوه بدبو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل.« دنهیلئ اوبل ذهني عیاشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلي کیږي اوبیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تیښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان تللې و ، هغه سمدستي یو قاصد د روم دبحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځاې استولې و چې رابن ، دهغه څلور ملګري او نجونې ټول په آسونو او یا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې را ووت ، هغه د هغو سوډاني قوماندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پوه نښتنې کړې وي. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره ، چې د روم د بحیرې په لور د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و ، کتل شوی ، علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل ، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وي ، په هغوی کې به چې دکومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځاې به غښبوله ، او دهغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را وړله ، هغو خدمت ګارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنګي نجلۍ راغلې و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه ، بالیان دهغې غلام ګرځیدلې و ،د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې دشپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه ، خو څرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل ، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علی بن سفیان دهغې ځاې څخه بیرته راستون شو نو یو کس چې خپل آس ئې ډیر ګړندي ځغلاوه راغې او دعلي بن سفیان ترمخ و درید. په دې آس باندې فخر المصري سپور و. را ټوپ ئې کړ او دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزیدلې اواز ئې وویل «زه تاپسې راغلې یم ،زه هم همدغه بدبخته بالیان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځیدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، ترهغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کښنم، زه پو هیږم چې هغوی به اوس چېرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکي دي او زه ځانته یم ، هغوی د روم د بحیرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاریو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفیان په پښو لاس کښیښود او ورته ئې وویل « د خدای له پاره ماته یوا ځې څلور سپاهیان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم اوهغوې له منځه وړم.»

علي بن سفیان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د څلورو پر ځاې شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاې ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفیان ډاډمن شوې و چې دا کړّه مالومات خو ورته ترلاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللي دي.

(۲۵)*****

په دې وخت کې بالیان د همدې صلیبي نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ویل کیده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کړو وړو لارو باندې روان و. هغه ددې سیمې د لارو اولوړو ژورو څخه نښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدین ایوبي عامه ښښنه کړې ده ، هغه خو له یوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تېښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څیر ښایسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګیرله چې د نړۍ ښایسته نجونې یواځې په مصر او سوډان کې دې خوددغې ایټالیائي نجلۍ ښایست او زړه راښکونکي مخ هغه وړند کوې کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هیواد پریښودو ته تیار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و . خو بیاهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زیات عمر د یوه سړي د هوس او عیاشۍ وسیله ګرځیدلې وه.

بالیان په دې خیالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډیره زیاته مینه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر څرنګه چې هغه مجبوره وه نوپه دې خاطر ئې نه شوکولاې په یواځې ځان د تېښتې لار پیدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره بالیان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تیریدو اړتیا وه. هغې دروم د بحیرې څخه اخوا تیریدل غوښتل ،او یا تر رابن پورې ور رسیدل. هغه ته دا نه وه څرګنده چې رابن او دهغې نور څلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ایوبي له خوا نیول شوی دي. هغه د همدې مجبوریو په اساس د بالیان په لاسو کې د نانځکې په څیر لوبیدله ، هغې څو ځله هغه ته ویلي و چې ګړندي ولاړ شي او خپل پراونه او تم ځاېونه را کم کړي اوکه نه نو و به نیول شي خو بالیان به هر چېرې چې نښه او شین سیورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخیره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کی یو داسې ځوان دي چې په ټولو ئې خبره اغیزلري، بالیان به هم ډیر وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را وینې کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره یوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږی چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم. ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدین ایوبي په څیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دي چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږي اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځاې چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه تر لاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه و ګرځولم او په ړانده توګه ئې فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروائې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.....

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دي، اوس هغه یواځې دعیاشې له پاره له ماسره ځي اوما ته وائې چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چېرې زه واده هم کوم اویوځوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به دداسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پوهې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځاې نیولې دې، ماددې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسړې به همدلته له منځه وړې، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را ځه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه ور واچول، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیونې په څیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ور ښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویسته او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ د خولې څخه یوه چیغه راووته، هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلاې شول چې تا هغه وواژه، د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ویل «مونږ ددې سړې روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دي، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یوهم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دي چې تاسې چېرې روان یاست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځاې چې بالیان ځي، تر همغه ځاې پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او ځملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شابسي ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وريده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوريدلې وې ، هغه د (موبي) د ښايست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هير شوی و . (موبي) يوځل بيا هغه ته وويل چې بايد ګرندې تګ وکړو ، خو بالليان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهيده. (موبي) اوس نه شوه ازادېداې ، هغې کتلي و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفيان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقيب و نه کړاې شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ايوبي سره يوځاې ډير مصروف او مشغول شوی و.

(۲۲)*****

د ساحل دپنډ غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بنديان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پراو اچوو. هغوی دکومې ويرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن دبرغل او ويرې ګوابښ شتون نه درلود . د چا د تيښتيدو خطر هم نه محسوسيده . خو هغوی دا هير کړي و چې دا بنديان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نيول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشي ويشتونکې اوتيغ وهونکې فوځيان و. او نجونې يواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را ښکودنه ، اروپائي رنګ ، ځواني او د هغوی بې حيائي داسې وژونکې وسلې وې چې ډيرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کيښودې.

د ساتونکودډلې قومندان يو مصري ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه يوه ئې دهغې لورې ته مخ ور اړوي او ورګوري اوکله چې دا ورته ووينې نود نجلۍ په شوندو کې مسکا را پيدا کيږی. او همدې خندا هغه مصري ځوان د موم په څير ويلې کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پراو وکړ نو ټولوماښامي غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهيدله او هم ئې ويلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وويل چې غواړي له ده سره په ځانته ځاې کې خبرې وکړي.

کله چې د شپې ټول ويده شول نو قومندان راپاڅيد ، هغه ، هغه انجلۍ را وينبه کړه او يوه ځانته ځاې ته ئې يوړه ،نجلۍ هغه ته وويل چې هغه مظلومه ده ، فوځيانو د يوه کور څخه را تښتولې ، اوبيا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټولهلار د يوه منصبدرا په لاسو کې لوبيده ، د نورو نجونو په هکله هغې وويل چې دهغوی سره ئې يواځې په جهاز کې ليده کاته کړي دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توګه په جهازنو اور ولګيد او جهازونه په اور کې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په يوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبيا دلته دوی د جاسوسانو په تور نيول شوی او بنديانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدين ايوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګيزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړي ځل له پاره دا ډول قصه اوري ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډيرې خطرناکه جاسوساني دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سلطان په يوه پټه محکمه کې ئې محاکمي ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او يا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاې ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وويله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کخوړه کې لا تراوسه پورې ډير غشي پاته دي. نجلۍ ورته وويل ،« زه له تاڅخه هيڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصيبت کې واچوم. زما هيڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هيڅ ډول پيژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پيژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بريښي او زما په زړه هم ښه لګيږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښايسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوريدلو به کوم نارينه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې يواځې والې هم و ، د مصري نارينتوب را وپارېد ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پيل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او مينې يو بل غشي وويشت او د صلاح الدين ايوبي په کړچارئې زهر ور وشيندل ، هغې وويل « ما ستاسې والي صلاح الدين ايوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هيله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خيمه کې و ساتلم ، او د شرابو دځښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د ځښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړيږي چې د انسانيت ذره هم په کې نه پاته کيږي.»

دمصري وينه په جوش راغله او را و خوټيده ، وئې ويل « مونږ ته خو ويل شوی و چې سلطان ايوبي يو مؤمن وګړې دې ، يوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

« ګوره !ما اوس يوځل بيا هغه ته ور وړې» نجلۍ ورته په ډيره مظلومانه توګه وويل « که چېرې ته باور نه کوې نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چېرې وم هغه ما په بندي خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سړې څخه ويريږم.» دهمداسې زياتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پيدا کړل او په دې ترتيب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهيده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وويلې « که چېرې ته ماته ددې ذليله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستايم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفيو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښوولې ، « زما سره يوځاې د سمندر هغې لوري ته و تښته ، دکشتيو کمښت نه شته ، زما پلار ډير شتمن انسان دي ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډير ښکلې کور او ډيره زياته شتمني درکړي ، ته به بيا خپل تجارت کوي.»

مصري ته دا په ياد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دي ؟ ، هغه ورته وويل چې زه خپل مذهب نه شم پرې اينبودې ، نجلۍ د يوځو لمحو د تيريدو وروسته ورته وويل « زه به ستا له پاره خپل مذهب پرېږدم» ددې وروسته هغوی د تينبتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وويل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه يواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مينه پيدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پيدا شوی وي او که نه ؟ که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تياريدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږدو شي، که مونږ يو ځل هلته ورسيږو نو بيا ته زما بوي هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه يواځې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د درې ورځو پر ځاې شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګري د تيښتې په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونکو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خو دا کار ورته اوس شونې نه ښکاريده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکرکولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي ، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو مامولي قومندان و ، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښايسته نجلۍ نه وه په سترګو شوی. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان ، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې د سپرلۍ ځناور ډير ستړي دي په دې خاطر نن سفر نه شوکولاې ، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله. هغوی د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوی و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله ، او کله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لږ لرې ولاړل ،نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه ، نو مصري قومندان لاره بدله کړه ، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لوري ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاې دي. هلته نژدې يو کلي هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاې شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ اوعياشې له پاره ورته لاره هواروي ، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې ، چې له مونږه سره خطرناکه بنديان دي ، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو ، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښکاري ، مصري د هغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دي چې ژر رسيږم او يا وروسته ، ور ټپې کړي. که پو ښتنه کيږي نو له ماڅخه به وي ، له تاسې څوک نه پوښتي ، که څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاې کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې اومشورې کولې.

(۲۷)*****

دماسپښين نه وروسته هغوی ته په يوه لرې ځاې کې څه ټپوسان،کارغان او نور غوښې خوړونکي مرغان، چې الوتل او کښيناستل ، تر سترګو شول ، دا ددې ننبه وه چې هلته څه شې مردار شوې دي ، دا سيمه د خاورې اوشګو دکوچنيو غونډيو څخه جوړه شوی وه .د ګڼو دښتې بوټو څخه هم ډکه وه ، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ور ننوتل ، لاره پورته تلله ، دوی ته د يوه لوړ ځاې څخه يو ستر ډاګ تر سترګو شو ، په همغه ځاې کې د ټپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته ، لږ څه نور هم مخته ولاړل ، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومړي دي، بد بويي هم وه ، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځي يرغل په پايلوکې له منځه تللي و. په دې ځاې کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي سپرو مجاهد ښو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې یرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مخته ترڅو میلوفاصلې پورې لاشونه پراته و. سوډانیانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوی ، د بندیانواو ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په ځنګ تیر شول.

کله چې قافله له هغه ځایه تیریده نو هغوی وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځیدلې او پرته ده ، بندیانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کې خبرې و کړې او رابن هغې نجلۍ ته، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و ، یو څه وویل لاشونه تر ډیره پورې خپاره پراته و ، په ښي اړخ کې د غونډیو تر منځ یوه شنه سیمه را ښکاره شو. هلته اوبه هم وي ، دا شنه سیمه همداسې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وویل دا ځاې ډیر موزون دې همدلته پرېو وکړئ،» مصري د قافلې مخ را وګرځاوه او د همغې شنې سیمې څنګ ته د اوبو د چېنې سره یو ځاې ئې واړول ، شپه همدلته تیریدله.

ټول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، ځناور په اوبو ور پریوتل ، د شپې د تیرولو له پاره د ښه ځاې په لټه کې شول ، ددوه غونډیو تر منځ ځاې پراخه او شین هم و ، نوهمدا ځاې ئې د شپې د تیرولو له پاره و ټاکه.

کله چې د شپې تیاره خپره شوه نو ټول ویده شول ، مصري ویښ پاته شو او دا نجلې هم ویښه وه ، هغه ته په ځانګړې توګه په همدې شپه ویښه پاته کیدل اوپه مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و. څه وخت چې هغې د خلکو د خراټو اواز واورید نو هغه سمدستي مصری ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خیمه کې اوسیده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړه او د غونډۍ څنګ ته ئې یوړ او دهغې ځایه څخه ئې نور هم د لرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځیدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړي ، هغه له هغې سره په څنګ څنګ کې ته ، نجلۍ هغه ددرېو غونډیو څخه هم لرې یوړ. هلته هغه و دریده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بې هوشه ئې کړ.

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځایه تللې دې او نور ساتونکي په ژور خوب ویده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل یو بل ملګرې را ویښ کړ اوهغه خپل بل ملګرې او په دې ترتیب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکي له دوی څخه لږ څه لرې ویده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه. تر ټولو لمړې رابن په سینه و خوئېد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګري هم په همدې تر تیب د هغه ځایه لرې ولاړل. د غونډیو په اړخونو کې هغوی خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول. هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې ترلاسه کړې ، یوه یوه برچه ئې هم را واخسته ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ویلې و چې د قومندان څخه وغواړی همدلته پرېو واچوي ، هغوی وسله راواخسته اوبیرته راغلل ، اوس نو هغوی یوځاې او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوی ویدو ساتونکو ته را ورسیدل ، رابن د یوه ساتونکي په سینه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د یوه یوه ساتونکي په سر ولاړو. دا ډیر بریالې چال و. هغوی کولې شول په یوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه یوسي او دپاته یولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بريښيده. يواځې د اوښانو خاوندان او يو مصري قومندان پاته کيدل. هغوی هم ډير اسانه ښکار وو . کله چې رابن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندې ئې ترغوږو شو او يو غشي د رابن په سينه کې ورننوت. ددې تر څنګ يو بل غشي د رابن د ملګرې په سينه کې ورښکته شو. هغوی په غورځيدو شول او هغو نورو دري کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول ، په همدې وخت کې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بنديان ئې را وپرځول ، اخری بندي د تيښتې له پاره شاته وګرځيد او يو غشي ئې په اړخ کې و ننښت ، دا کار دومره په چپه چپتيا سره تر سره شو ، چې دهغې ساتونکو څخه ، چې مرګ ئې په سر سپور و ، د چا سترګې هم خلاصې نه شوی.

غشي ويشتونکي مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکي وو چې خپل قومندان ته ئې ويلي و چې دوی بايد ژر تر ژره خپل منزل ته ورسيږي. هغوی ريښتوني او صادق و و ، هغوی ويده و چې دغه څلور واړه بنديان د هغوی د څنګ څخه تيريدل ، د هغوی څخه د يوه سترګې و غوړيدې ، هغه خپل ملګرې هم را ويښ کړ اود دې بنديانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل. هغوی دا اراده کړې وه چې که چېرې دا بنديان د تيښتې هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه يوسي ، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووينې چې ددوی هدف څه دې اوڅه کول غواړي ؟ هغه څه چې ورته په تياره کې تر سترګو کيدل همغه ئې ليدل ، بنديانو وسلې را واخستلې او بيرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډې په څنګ کې ورته پټ کښيناستل ، خو کله چې دې بنديانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول ، او بيا ئې دغه څلور واړه له منځه يوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالوميده. دهغوی د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکي هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر يوه لاش کې يو يو غشي ورکښيوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او يوه نجلۍ هم له صحنې څخه غايبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بنديانو په سينو کې غشي ورننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګيډه کې هم يو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې دربيمې غونډې تر څنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګې د وينو تږې معلوميدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بنديانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځايه پورې له ځانه سره يوړ ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګرې به يوه وينه تويونکې ډرامه جوړوي ، نجلۍ مصري يوې غونډې ته بوت او هملته ورسره کښيناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډيو څخه په لږه فاصله کې باليان او دهغې شپږو ساتونکو هم پراو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې ترڅ شوی و . باليان د (موبي) سره يو ځاې د يوې غونډې په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و .(موبي) هلته د کښيناستو له پاره يوه دری هم راخستې وه ، باليان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځاې کې عيش او عشرت وکړي ، هغې دری خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتيا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوريدل ، هغه ټکان وخوړ او سمدستی ئې د خبرو د اوريدو هڅه وکړه. دا اواز د يوې نجلۍ و ، باليان او (موبي) په ډير احتياط سره هغې لوري ته ولاړل او د غونډې څنډې ته ئې وکتل ، هغه ته دوه ناست سيوري په سترګو شول ، په ډاګه څرګنديده چې يوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدي شوه او په ډیر غور سره ئې دهغوی خبرې اوریدلي ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې څرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پیدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته څرګنده شوه چې هغوی قاهرې ته وړل کیږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګیزه وي ، په هغې کې دهیڅ ډول شک ځاې نه پاته کیده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوریتونو څخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عیاشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شوکړاې چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی ووینې او یا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پایلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د بالیان په غوږ کې ئې وویلې « دا مصري دې او زما د یوي ملګرې سره عیش کوي ، دانجلۍ باید په څنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د بالیان دنور زیات را وپارولو په خاطر وویل «دا ډیره ښایسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې یوه بله ښکلې هم ور زیاده کړه.»

بالیان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند څخه خنجر را وویست اود مصري قومندان په شا کې ئې ورننویست ،دویم ځلي یې خنجر را وویست او یو ځل بیا ئې په ډیره ګړندۍ توګه یو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ورغاړې وتله. هغې ورته د رابن او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وویل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، بالیان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګري ئې له ځانه سره راوړل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه یو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځیده. هغه دې لورې ته راغې خو دبالیان ساتونکو په یوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځاې پورې دبالیان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

بالیان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. بالیان دخپلو ملګرو سره په تیاره اړخ کې و . هغه ته د مشالونو په رڼاکې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کیدې ، ساتونکي ئې هم لیدلې شول . دهغوی تر منځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ویشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دواړو په سلګو سلګو ژړا پیل کړه. د (موبي) په را پارولو سره بالیان خپلو ملګرو ته وویل چې دا ستاسې ښکار دي، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شمیره هم څوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و .

دبالیان ملګرو په کمانونو او لیندبو کې غشي کښیښول ، ټول غشي په یو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بیا په کمانونو کې شپږ غشي کښیښول شول او په یوه ځل د بندیانو شپږ ساتونکې له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه یوړل ، پاته دوه و چې یو ئې په تیاره کې ځان ورک کړ. دویم تنبلي وکړه او په یوه وخت د سوډانیانو ددرې غشو ښکار و ګرځید. درې اوښ چلونکي پاته شول چې په هغه ځاې کې موجود نه و . هغوی هم په تیاره کې اخوا دېخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډیرې په سترګو کیده ، په هر لاش کې یو یو غشي و رننوتې و ، خو په یوه کې درې غشي و . (موبي) منډه کړه او د نجونو سره یوځاې شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکی آس اواز تر غوږو شو چې په یوه منډه د هغه ځاې څخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالیان وویل چې اوس نو دلته تم کیدل مناسب نه دي، ددوی څخه یو خوندي او سلامت ولاړ هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددي ځاې څخه و کوچېږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل اوخپل ځاې ته ولاړل ، هلته په رسیدو سره ئې وکتل ، چې یو آسپ د زین سره غایب شوی دي. هغه همغه پاته شوني ساتونکي له ځانه سره وړې دي. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاې ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه ترلي ولاړ دي او د هغوی زینونه هم ورسره اینبي دي، هغه په یوه اس باندې زین کښیښود او په ځغاسته ئې کړ. بالیان په پاته څوارلس آسونو باندې زینونه کښیښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئې له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبي) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تیر شوی و او اوس ئې چېرې روانې کړې وې، هغوی دا هم وویل چې رابن او دهغې ملګري دسوډانیانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبي) ورته وویل « چې د ایوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن لیدنه کتنه هسي یوه اتفاقي خبره وه ، هغه ویلي و چې ماته داسې تر سترګو کیږي چې یسوع مسیح ته زمونږه بریالیتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسی یو ناڅاپه یو له بله سره نه وای کتلې. نن زمونږ لیدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وایم چې یسوع مسیح ته زمونږ بریا منظور ده. د یسوع مسیح خدای زمونږه څخه ناخوښه معلومیږي ، مونږ چې هر کار ته لاس ور اچولې ، لاس مو تش را وتلې ، د روم په بحیره کې زمونږ فوځ د ماتې سره مخ شو ، دلته د کرسټوفر او رابن په څیر زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

« زما په ژوند به هیڅوک تا ته لاس هم درونه غځوي » بالیان ورته وویل « تا زما د زمریانو کمال هم و کوت».

(۲۸)*****

په هغه وخت کې چې د بندیانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډیو کې تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ایوبي د فوځ پنډغالي ته درې کسان رانوتي وو. هغوی یواځې په ایټالیائې ژبه خبرې کولې ، د بڼې او لباس څخه د ایټالیا کلیوال مالومیدل ، هیڅوک د هغوی په ژبه نه پوهیدل ، ، د ایټالیا د جنګي بندیانو څخه پوښتنه وشوه هغوی وویل چې دوی له ایټالیې څخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووینې ، هغوی ئې بهاؤالدین شدّاد ته یوړل ، هغه د صلاح الدین ایوبي په غیاب کې د پنډغالي قومندان و . د ایټالیا یو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم ښه پوهیده ، دهغې په واسطه دهغې خلکو سره خبرې اترې وشوې ، دهغې درې کسانو څخه یو د پوخ عمر سړي و او دوه نور ځوانان ول ، درې واړو یو ډول خبره وکړه ، « د درې واړو یوه یوه ځوانه خور صلیبي فوځیانو دهغوی د کورنو څخه را پورته کړې او د خپلې ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ویلې و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خویندو په لټه کې دلته رارسیدلي و.

دوی ته وویل شول چې دلته اوه نجونې راغلې و ې ، هغوی هم همدا ډول قصه بیان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې و ختلې ، هغوی درې واړو وویل چې زمونږ خویندې د څارکښۍ سره کوم اړیکې نه لري ، مونږ غریب او مظلوم خلک یو ، یوه کشتۍ مو پیدا کړه او تر دې ځایه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غريبانو خويندې د څارکښې کولو جرأت وکړاې شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو يواځې د خپلو خويندو په لټون پسې را وتلي يو .»

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وويل « همدا اوه نجونې وي چې دهغوی څخه هم يوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځايه څخه استول شوی دي ، که چېرې غواړئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډيره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره دکتلو اجازه درکړي.»

«نه !» يوه وويل « زمونږ خويندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خويندې به په سمندر کې ډوبې شوې وي اويا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدين شدّاد يو نيک خويه انسان و . هغه ددې کليوالو ميلمنو ډير عزت او ښه ميلمستيا وکړه ، اوپه ډير درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفيان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پريښول چې ولاړ شي. د هغې اطلاعاتې زيرکتياو به سمدستې دا درک کړې واې چې دغه درې واړه درواغ وائې..... هغه درې واړه ولاړل ، هيڅا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او تر مانښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډيو تر منځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څير نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و. د هغوی دريو څخه چې کوم د پوخ عمر سړي و هغه پخپله "ميګنانا ماريوس» و ، دا د صليبيانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ايوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه څه نور اړين مالومات هم تر لاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدين ايوبي دلته نه شته او اوس په قاهره کې ميشت دي ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګيزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته داهم جوته شوه چې دهغوی سره پنځه نارينه بنديان هم ملګري دي.

دا ډله په يوې سترې کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په يوه داسې ځاې کې ترلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کيدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ دسپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځاېو کې ترلې دي. هغوی دا هم کتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دي ، يويشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و. لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډير وخت پاته و. هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پيدا شوې وي نو هغوی به د بنديانو سره په لار کې يو ځاې شوی واې . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پياده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بنديانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي. ټول په دې پوهيدل چې دا د ژوند او مرګ کار دي ، صليبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د بريالیتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زيات و چې دهغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنيو سره يو ځاې د هيڅ ډول کار کولو پرته په عيش او ارام سره ژوند تيرولاې شو.

«ميګنا ناماريوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم دپرش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بنديان هم و چې د يوه سزا څلورويشت کاله او دبل سزا اوه ويشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څير وي ، مجرم انسان ئې انسان نه ګڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د څرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولاې ، دداسې قید و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې یویشتمه پیړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان اوعراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد تړې دې ، کوم سلوک، چې د بندیانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشیر .... او د عراق داوبوغریب او ان د ګوانتانامو په تاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر وقیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار تړې اخست خو نن ئې ټوله حیا و عزت تړې اخلي.....«ژباړن»] دې دړې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقید دمعافۍ هم وعده شوی وه. په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوګند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځاې کړې و . کوم پادري چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ویلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و بښلې شي. او که چېرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وبښل شي. او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا څرګنده نه ده چې د غه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو، او یا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اویا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځیدلې وه. په هر صوت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ،خو دهغوی جوش او ولولې نبوولې چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکې جهازونو څخه خپل ځانونه په څنګ کړي و او په ډیره ستونزمنه توګه بیرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتې د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړي و.

دماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفتر مخته ودرید. د اس څخه خولی د اوبو په څیر روانې وې او سپور ئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توګه و شړکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه یوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته ځغلولې و. د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستي را ونیو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وویل « د سلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبر مې را وړې دي» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل « ژر را ته وایه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تښتیدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندي پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکي څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې. د تیارې څخه غشي راغلل او زما ټول ملګري ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تیاره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانیانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتیدلې و. هغه خپل اسپ د تمیدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولې و. هغه دومره اوږود سفر د نیمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ایوبي سمدستي علي بن سفیان او د فوځ یو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصیل سره واوروله ، هغه د پنډغالي څخه د روانیدو د وخته خپله خبره پیل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وویل چې هغه د یوي بندۍ نجلۍ سره خپل عیش کاوه او د پاتې نورو بندیانو څخه بې پروا شوی و . اوبیا هغه څه چې په لاره کې کیدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګیزه نه شوه کړاې چې په دوی یرغل کونکې څوک و.

سلطان ایوبي علي بن سفیان او خپل نائب سالار ته وویل « ددې مطلب خو دا شو چې صلیبي ګوریلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کیداې شي» علي بن سفیان ورته وویل « کیداې شي چې دا صحرائي غله اوسي ، دومره ښایسته نجونې د صحرائي غلو له پاره ډیره په زړه پورې خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوریدلې» سلطان ایوبي ورته وویل « هغه وویلې چې نارینه بندیانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وي او غوښتل ئې ساتونکی ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه یوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاګیزه کیږي چې صلیبي غلچکي ډلې د هغوی تعقیب کاوه .»

«هغه چې هر څوک و ، درونده سلطانه !» نائب سالار ورته وویل « هغه کار چې باید سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لاښونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقیبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه .»

«زه به خپل یو معاون هم ورسره و لیږم» علي بن سفیان ورته وویل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ایوبي وویل او زیاته ئې کړه چې « پریږدئ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تیار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چېرې اړین ئې ګڼئ نو د زیاتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځایه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړو » سپاهي وویل. هلته بل داسې څوک نه و ، کیداې شي چې یرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چېرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوریلا او غلچکي وګړو شمیره هم له دې څخه ډیره نه وي » یوه نائب سالار وویل ، « مونږ به که خداې کول هغوی په خپله ولکه کې را نیسو .»

«دا یاد ساتئ چې هغوی غلچکیان دي» سلطان ایوبي ورته وویل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چېرې تاسې یو جاسوس او یا غلچکي کس نیسئ نو داسې و انګیرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندې نیولي دي. زه ددښمن د یوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پریښوداې شم . یوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیچاته زیان نه شي رسولې خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه په یواځې ځان د یوه هیواد بیړۍ ډوبولاې شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بیکاره کړي، د یوه جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا د هغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهیان که ځار کړل شي نو بیا به هم دا سودا ډیره ارزانه وي، که چېرې دا غلچکیان و نه نیول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې باید په هر قیمت چې وي تر لاسه شي. که اړینه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه یوسئ خو ژوندئ باید ولاړې نه شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګرندي سپاره تیار او و استول شو. دهغوی لارښود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهدبن» و. په دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د بالیان او (موبي) د تعقیب په خاطر ور ولیږئ، خودا مالومات نه علي بن سفیان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړي پخپله همدا بالیان او (موبي) او د هغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له یوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و، دهغوی موخه دنجونو بیرته را نیول و اوهغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صلیبیانو شل کسیزه کماندویي ډله هم را روانه وه، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پیدل را روان و، ددواړو ډلو څخه یوه ته هم دا ډاګیزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقیب او رانیولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځاې کې دي.

(۲۹)*****

د صلیبیانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبیدو پورې څه ډیره لار وهلې وه، او نوره هم پورته په لوړه ختله، دا د لوړو ژورو ډکه سیمه وه، کله چې د اخلک یوې لوړې سیمې ته ور وښتل نو هلته ئې لرې په یوه میدان کې، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاریده، بې شمیره ولاړ اوښان تر سترګو شول، دا اوښان چوکول کیدل او خلکو تري بارونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلومیده، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و. دا یویشت صلیبیان همدلته تم شول. هغوی یوه بل ته وکتل، د اوښانو او اسونو شتون ورته داسې بریښیده لکه خوب چې وینې. بلکل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته، ځکه دا دهمدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه، او وئې ویل « مونږ په ریښتونی توګه او د زړه د اخلاصه په صلیب باندې لاس ایښې دې او سوګند مو پرې کړې دې، راشئ او د صلیب کرشمې وویني، دا معجزه ده معجزه ! خداې له اسمانه تاسې ته سپرلۍ را لیږلې دي، ستاسو دهرېوه په زړه کې چې دکومې ګناه، یا دخپلې دندې څخه د غفلت او یا د ځان د په خنګ کولو کوم فکر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ، د خداې زوي!!؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دې ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دي»

د ستړیا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې، او پر مخونو ئې روښنائي را پیدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړې، چې ددومره بې شمیره اوښانو او آسونو څخه به چې دېو شمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلۍ تر لاسه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهد ښو ته ئې خوراکی مواد لیږدول. څرنګه چې په هیواد کې دننه د دښمن د یرغل کومه خطره نه محسوسیدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. یواځې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته بالیان هم د خیالي پادشاهانو په څیر په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې، دهغې څخه په بله شپه هغه په یوه ځاې کې تم شوې و، هلته بالیان (موبي) ته وویل، چې مونږ شپږ نارینه یو او تاسې اوه نجونې، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډیره وفاداري کړې ده، زه له تاسره په عیش او عشرت کې مشغول اوسم بیا هم دوی څه نه وائي، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم، ته ددې نجونو څخه یوه یوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته ووایه چې دا ستاسې د وفاداری تحفه ده.

«داسې نه شي کیدلاې» (موبي) په ډیرې غصې سره ورته وویل «مونږ فاحشې نه یو، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څیر اوسیږم. دا نجونې ستا په لاسو را نیول شوی او اخستل شوی وینځې نه دي.»

«ما ته هیڅکله هم یوه شریفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې،» بالیان په شاهانه توګه ورته وویل، «تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارینه و په غېږو کې لوبیدلې وي. په دوی کې ئې یوه هم د مریم په څیر پیغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو د پوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو» (موبي) ورته وویل «مونږ نارینه و ته د عیاشۍ په خاطر نه ورځو، مونږ ته خپل قوم او خپل مذهب یوه دنده سپارلې، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم، خپل ښایست، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائې، دا عیاشي ده، چې هیڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عیاشۍ کې و نښلو نو دهغې ورځې څخه به د صلیب زوال پیل شي. صلیب به مات شي، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شیشي ماتوو تر څو صلیب د ماتیدو څخه خوندي کړو. مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د یوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تیرول روا دي، او دثواب کار دي، مونږ دا د ډیر خیراو د سترثواب کار ګڼوچې د مسلمانانو یو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو.»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو، هغوی تر اوسه پورې د غلچکي یرغلونو او کماندو عملیاتو ډګر ته نه و راغلي. یا خو د صلیبیانو دغه یو یشت کسیزه ډله لمړني کماندویان و و او یا ددې تر مخه د صلاح الدین ایوبي مجاهد ښو د شپیني عملیاتو هغه لړۍ ازمینښت کړې وه چې په هغې کې ډیرو لږو سپرو د غلچکي او کماندویي عملیاتو په واسطه د سوډانیانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې یرغلونه کول او بیرته به خوندي ځاېو ته ستنیدل.

ددې «خرپ او ترپ، وار وکړه او بیرته و تښته» د جنګ دطریقې د بریاو په کتلو سره سلطان ایوبي، دګرندبو، ذهینو او د جسماني ارخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تیارولو حکم کړې و. او د دښمن په هیواد کې د جنګیدونکو جاسوسانو د لیږلو د پلان د تیارولو حکم ئې هم کړې و. خو صلیبیانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپينې او غلچکی عملياتو په اړوند فکر نه وکړې ، کله کله به صحرائي غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې يرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلي به تل خوندي پاته کيدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ويرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلي تيرې شوې وې او د همدې سيمې څخه تيرې شوې وې. نو په دې خاطر د حفاظتي زياتو اقداماتو له پاره اړتيا نه ليدل کيده.

دا قافله هم په پوره بې پروائي سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځاې جوړ کړې و. ددې ځاې څخه لږ څه دمخه د قافلي له پاره ډير ستر گوانې متوجه و. صليبي قومندان خپله ډله په يوه ټيټ ځاې کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و ويني چې په قافلي کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندويان دي او څه ډول خطر او گوانې هلته شتون لري. بيا هغوی د شپې د يرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذي او سرښندنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر يو سړې د خپل ځان د ځارولو له پاره تيار و.

دنيمائي شپې څخه ډير دمخه هغه دواړه ، چې د قافلي د ليدلو له پاره تللي و ، بيرته راستانه شول. هغوی وويل «چې دقافلي سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په يوه ځاې کې سره ويده شوی دي ، آسونه په يو بل ځاې کې تبيله شوی دي ، د اوښانو چلونکي هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ويشل شوی اوپراته دي ، په سامان کې ډيرې زياتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هيڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډير ښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالوميده.

د قافلي خلک په ډير دراندې خوب ويده شوی و. دهغې لسو عسکرو سترگې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و ځيرول. صليبي گوريلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زياتو اوښ وړونکو سترگی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترگې پرانستل هم شوی په دې نه پوهيدل چې څه کيږی. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخرې اواز ثابت شو. يرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ويرولو له پاره چغې سورې پيل کړې. ويده هم لکه د ليونو په څير په ويره کې را پورته شول. اوښان هم و تريدل او را پورته شول ، صليبيانو د اوښانو د خاوندا نو عامه وژنه پيل کړه ، ډير لږ شمير تړې و تښتيدل. صليبي قومندان چغې کړې او وئې ويل ، دا دمسلمانانو خوراکې مواد دي ، له منځه ئې يوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په گيډو کې خنجرونه او توري ور ننويستلې او په کې ئې و گرځولې ، د اوښانو په فرياد کولو شپه په لړزيدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوښان ئې سره رابيل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پرا و منظر ډير ويرونکې و. بې شميره لاشونه خواره واره پراته و. ډير اوښان مړه شوی و. څو په مرگوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکې موادو بوجۍ شکيدلې پرتې وې ، ټول لس واړه آسونه غايب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه تر سترگو کيده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلئ وسايل پەلاس ورغلې وو ، اوس نو هغوی په ډيره گړندۍ توگه د خپل ښکار تعقيب کولې شو.

(۳۰)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډير لرې نه و ، د بالیان ذهن لا د پخوا څخه د (موبي) په ښایست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښایسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له یاده ویستلې و ، (موبي) به هغه ته بیا بیا ویل چې دومره زیاد تم کیده ښه نه بریښي ، څومره ژر چې کیداې شي تر سمندر پورې د ورسیدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي.« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صلیب دپایښت له پاره ما استعمالوي ،» د بالیان احساسات سوکه سوکه را بیدا ریدل « ایا ته غواړې چې زه د صلیب ساتونکې و اوسم.»

« ایا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وویل « تا بیا ولې د صلیب سره دوستي کړې ده؟»

« د صلاح الدین ایوبي د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر» بالیان ځواب ورکړ او وئې ویل « «نه دصلیب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان یم ، خو د هر څه دمخه زه یو سوډاني هم یم»

«زه تر ټولو دمخه صلیبي یم» (موبي) ورته وویل « عیسائي یم او دهغه وروسته د هغې هیواد لور یم کوم کې چې زیږیدلې یم» (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې و نیو او ورته ئې وویلې « اسلام خو کوم مذهب نه دي ، په دې خاطر ته خپل هیواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښایم ، نوبیا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوډانیتوب څخه وروسته ځان پیرو ګڼې، له یاده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وایم چې خپلې لونې دپردې سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د څښلو عمل ته ثواب وائي ، » بالیان یو ناڅاپه را بیدار شو . او وئې ویلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لو ټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما څخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د یوه مسلمان د ایمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زیات څیز نه دې » نجلۍ ورته وویلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ایمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لویدلې پرزیدلې پریږدم. زه اوس تا د یوې سترې رڼا په لور بیایم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځلیدونکې تر سترګو کیږي.»

زه هغې رڼا ته نه ورځم» بالیان ورته وویل.

«ګوره بالیان !» (موبي) ورته وویل « میړه او بیا جنګی میړه هیڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کیږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ایمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قیمت درکړې دې. ددومره ورځو را هیسې ستا ونیځه او بې نکاح ښځه یم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللاې. اوس یوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښوولې کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښائې.» بالیان وویل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هیرو په څیر همدا اوس ځلیدونکې په سترګو کیږي.»....(موبي) د څه ویلو هڅه کوله نو بالیان ورته په قهر سره وویل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدین ایوبي زما دښمن کیداې شي خو زه د هغه رسول دښمن کیداې نه شم چې صلاح الدین ایوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په نوم باندې مصر او سوډان او هر څه ځاريدو ته تيار يم. د هغې په ستر اوپاک نوم باندې زه د صلاح الدين ايوبي ترمخ وسلې اينبولو ته هم تيار يم»

«ما تاته څو ځلې ويلې چې شراب لږ څښه ،» (موبي) ورته وويل « له يوې خوا شراب او له بلې خوا زما د جسم سره ټوله شپه لوبې کول او ويښ پاته کيدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بيکاره شوی دې ، تا دا هم هير کړې دې چې زه ستا ښځه يم.»

«زه د يوې صليبي فاحشې خاوند کيداې نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو ، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو. خپل ملګرې ئې را وبلل ، هغوی هم په يوه منډه راغلل ، هغه ورته وويل «دا نجونې او دا نجلۍ هم ټول ستاسې بنديان دي دوی بيرته قاهرې ته يوځئ ،»

«قاهرې ته !» يوې نجلۍ په حيرانتيا سره ترې وپوښتل « ته اوس قاهرې ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته وويل « قاهره ، په دې کې د حيرانيدو څه خبره ده. تر څو پورې به په دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چېرته به ځو ؟ ولاړ شئ او په آسونو زينونه کښيږدئ او هره نجلۍ د يوه يوه اسپ په شا و ترئ او سفر پيل کړئ.»

(۳۱)*****

په دښتو کې د اوښ سفر بې اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوريدل کيږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډير کم اواز هم نه ترې را پورته کيږي ، هغه وخت چې بالیان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه ته دا احساس هم و نشو چې په يوه اوښ سپور د يوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په سر ولاړ دې او دوی او دا نوري شپږ نجونې تر سترګو لاندې ځاري ، دا د صليبي کماندو د ډلې يو سړې و. ددې ډلې قومندان يو هو ښيار سړې و. هغوی د بالیان د تم ځاې څخه لږ څه اخوا دېره جوړه کړې وه. د هغوی په وهم و ګمان کې هم نه و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه نژدې نيم ميل لرې دې. هغه د فوځې پوهې څخه په کار اخستلو سره د شپې درې کسو ته دنده سپارلې وه ، چې هغوی دې په اوښانو سپاره شي او تر لرې لرې پورې دې پهره وکړي. او هر چېرې چې ورته کوم خطر او يا د کار څه خبره پيدا شي نو سمدستي دې دلته خبر راوړي. ددې کار له پاره اوښ موزون ترينه سپرلۍ وه. ځکه چې دهغې د پښو اواز نه وي ، درې واړه سپاره په مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله سيمه د پرا و اچولو او تم کيده له پاره ډيره مناسبه وه. په دې خاطر قومندان فکر کړې و چې کيداې شي دلته بل چا هم تم ځاې جوړ کړې او دبره ئې اچولې وي.

يو اوښ سپور ته رښا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته ولاړ ، دا يو کوچنې مشال و چې د بالیان په تم ځاې کې روښانه شوی و. اوښ سپور مخته راغې نو د يوې غونډۍ شاته پټ شو. دا غونډۍ همدومره سترې وه چې په اوښ سپور ترې هرې لورې ته کتلې شول. په دغه تياره غوني رښا کې نجونې هغه ته تر سترګو شوې چې د بالیان د فوځې ډلې سره ئې خبرې کولې ، ددوی څخه لږ څه لرې يوه بله نجلۍ د يوه سړې سره په خبرو کې مشغوله ده. او ددوی نه لږ څه اخوا دهغوی اسونه مختبيله شوی و. په دې کې هغه اسونه هم و چې دوی د بنديانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړې وو.

صليبي اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تر يوه ځاې خو سوکه سوکه ولاړ او بيا ئې اوښ په ځغاسته کړ. د اوښ له پاره نيم ميل فاصله هيڅ شي هم نه دې. سپور خپلې ډلې باندې زيرې وکړ، چې ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان يوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوښ سپور څخه ئې تفصيلات و غوښتل او فوځيانو ته ئې د پيدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو څخه د دښمن د خبريدو خطر را پيښيده ... کله چې دا ډله دبالیان تم ځاې ته ورسيده نو هغه وخت بالیان حکم کړې و چې يوه يوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وترئ ، د هغه دوستا ن حيران و او د بالیان په لورئې کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوې وي، هغوی له ده سره خبرې پيل کړې او په دې ترتيب وخت له لاسه ووت. بالیان په ډيره سخته توګه هغوی قانع کړاې شول ، چې هغه څه چې هغه يې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بيرته قاهرې ته ستنيدو کې عافيت او مصلحت دي.

نجونو په ډيره اندښنه هغه ته کتل ، دبالیان خلکو په آسونو باندې زينونه کښيښول او نجونې ئې و نيولې ، يو ناڅاپه پرې افت را پريوت ، بالیان په لوړ اواز سره بيا بيا وويل «مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بيرته وړو.» هغه دغه يرغل کونکي د سلطان ايوبي مجاهدين ګڼل ، خو يو خنجر دهغه په زړه کې ور کښيوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زياتو وګړو د ناڅاپی يرغل دفاع و نه شوه کړاې ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې يو ځل بيا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره يوړې ، هغوی کماندو ډله و پيژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځاې په چاپيريال کې به ګرځيدل را ګرځيدل.

(۳۲)*****

تر اوسه پورې د سلطان ايوبي له اړخه را ليږل شوی سپاره دهغې ځاې څخه ، چې بنديانې نجونې د بالیان وګړو دساتونکو څخه ازادې کړې وې ، ډير لرې وو. هغوی د شپې هم مزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقيب کې وخت له لاسه ورکړي ، لاښود هم ورسره و هغه ته ځاې او لاره په ياد وه ، هغه دا ډله هغه ځاې ته يوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوی وه ، يو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د رابن او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا ځيرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتي ګيدړانو او نورو حيواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا ځيرونکي و تښتيدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و ، ساتونکي خپل قومندان هغه ځاې ته يوړ د کومه ځاې به چې هغه دخپلې تيښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کيدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو ليدل او تعقيبول هم ګران کار و. د وخت د ضايع کيدو او د بې لارې کيدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صليبيانو ډله په خپل تم ځاې کې وينه ناسته وه ، ډير زيات خوښ و ، قومندان پريکړه کړې وه چې د سهار په تياره کې به د روم د بحيرې په لور خوځيږي ، په دغه وخت کې «ميګنانامارپوس» وويل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې ترلاسه شوی ، دصلاح الدين ايوبي وژل خو په خپل ځاې پاته دي ، قومندان ورته وويل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللې وائې ، اوس مونږ د قاهرې څخه ډيرلرې يو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرګ پرته ئې بل هیڅ شې نه شي ختمولاې» "میګنانا ماریوس» وویل « ما د صلاح الدین ایوبي د وژلو سوګند پورته کړې ، ماته دې ملګري او یوي نجلۍ اړتیا ده.»

«دا پریکړه به زه کوم چې مونږ باید څه وکړو » قومندان ورته وویل « ټول باید زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هیڅا د حکم تابع نه یم» میګنا ناماریوس ورته وویل» «تاسې ټول د خداې د حکم تابع یاست»

قومندان هغه ته سترګې برګې کړې او په قهر شو ."میګنا ناماریوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وویستله ، خو ملګري ئې ترمنځ شول ، (ماریوس) ورته وویل « زه د خدای یو بې لارې انسان یم ، زه د ګناه او بې انصافۍ ترمنځ ځړند یم ، ایا تاسو پوهیږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاې کې د دې برش کالو له پاره ورغورځولې وم ؟» پنځه کاله مخته زما یوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه یو غریب انسان یم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترګې پټې کړې وې ،مور مې رنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زیار او زحمت ویسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې دې یسوع مسیح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پوښتل چې زه ولې غریب یم ؟ ما هیڅکله هم ګناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ریښتونولۍ او صداقت کې تیر کړې ، زه مزدوري کوم اودخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ ګیډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې رنده پیدا کوله ، ماته یسوع مسیح هیڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پیغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پیغلې مریم څخه مې و پوښتل چې زما د پیغلې خور په پیغلتوب تا ته ولې درد راپیدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تیرې کړې و چې هغه ته ئې ښایست ورکړې و ، ماته نه یسوع مسیح ددې ځواب راکړاې شو او نه پیغلې مریم په دې هکله څه وویل.....»

«یوه ورځ راته د یوه ډیر شتمن سړي نوکر وویل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه یو عیاش انسان دې ، پیغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عیاشي کوي اوبیا ئې له دې ځاې به بل چېرته لیږدوی ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دسترې رتبې توره ورکړې ، هغه په ګناهونو کې ډوب هم د خدای خوښ دې، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده .....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بیرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او ټیل وهو دخپل محل څخه را وویستم ، زه بیا چرچ ته ولاړم ، دیسوع مسیح د بُت او د پیغلې مریم دعکس ترمخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هیڅا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې یواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وویستم ،وئې ویل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوی دي ، ووځه ، اوکه نه پولیسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا د ا دخداې کور نه دي .؟» هغه ځواب راکړ « ته زما څخه د اجازې پرته دخدائې کور ته څنګه را ننوتې ئې ، که چېرې دګناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله ګنا بیان کړه ، زه به خداې ته ووایم چې ستا ګناهونه تاته وبښي ،ته نیغ په نیغه د خداې سره خبرې نه شي کولې ، زه وځه له دې ځاې به.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توګه دخداې له کوره را وویستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسي وختونه او داسي داستانونه بيانول چې په ټولو باندې چپتيا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې روانې شوی ، ددښتې د شپې چپتيا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څېر را خپور شوی و .

هغه وويل «ما پادري ، د يسوع مسيح بُت ، د پيغلې مريمې انځور او هغه خداې چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بيرون شوم. کله چې کور ته ولاړم نو ړندې مور مې راځخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه ؟ زما ښځې له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د ډيوه تصوير او بُت په څېر چې ولاړوم خو زما په وجود کې يو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځيدم را ګرځيدم ، د مانښام په وخت کې مې يو خنجر واخست ، او د درياب په غاړه باندې زنګيدلې ګرځيدم. شپه تياره شوه او ډېر وخت لرې يوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوي تر سترګو شوی په کوم کې چې زما خور بندۍ کړل شوی وه ، زه ډېر ګرندې ولاړم او د دې محل د شا له لورې په دې محل کې و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زيرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځيدم ، کله چې زه د شا د دروازې څخه محل ته ور ننوتم نو د محل په يوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کيداې شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په يوه کوټه کې ور ننوتم نو يوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سينې باندې خنجر کښيښود او دخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چېرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پوړ ته يوړم اوپه يوه خونه کې ئې و ر داخل کړم او وئې ويل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه .....

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او يو زيات شمير خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شيان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورويشتل ، ډېر شيان مات او وران ويجاړ شول، هغوی زه و نيولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځيرونو کې تړل شوې يم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د يوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نيت زخميان کړي هم دي، زما فرياد هيچا وانه وريد . اوماته ئې د برش کاله د بندي پاته کيدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کيږي خو زه انسان نه يم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختيو نه پوهيږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه دحيواناتو په څېر کار اخلي او دشپې مو د سپيو په څېر په ځنځيرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه ړنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچيانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د يو خطرناک غل په څېر ساتلم اوهيڅوک ئې را ته نه را پرېښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ربښتونې يم که خداې ، ځکه اوريدلې مې وه چې خداې بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداې په کومې ګناه کې را نيولې يم او دا سزا ئې راکړې ده ؟ زما بچيانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کيږي.... زه پوره پنځه کاله په همدې اندښنو کې ککړ وم، څو ورځې دمخه د فوځ يو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی يو څه کسانو ته اړتيا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان يو څير دي خو کله مې چې واوريدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ويل شوی و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دي ،ما دا اراده کړې چې زه به عيسائي نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چېرې خداې ربښتونې وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دهغه ظالم عيسائي د لاسو څخه را ته ازاده کړي. بيا فوئي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نو زه ددې کار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښيښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئې خپلې کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وويل که چېرې د سمند څخه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنيو ته به دومره زيات رقم ورکړل شي چې دتول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کيږې.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه څخه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوی ده خو مونږ درې واړو هغوی ته ډاډ ورکړې دې چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقيقت کې دخپلې کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دي د بندي خانې څخه د وتلو تر مخه يو پادري مونږته وويل ، چې دمسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د ښلو سبب کيږي. او د مسلمانانو د بند څخه د عيسائي نجونو ازادول خو تاسو نيغ جنت ته بيائي .ما د پادري څخه و پو ښتل ، چې خداې چېرې دي ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ ورنه و.ما په صليب باندې لاس کښيښود او سوګند مې ياد کړ ، مونږ ئې بهر را وويستو ، زه ئې خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډير ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو !ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړين بريښي ، زه غواړم ووينم چې زما خداې چېرې دي ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداې را ته تر سترګو شي.»

«ته ليونې ئې ، ليونې !»قومندان ورته ووېل «تا چې څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لړ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډيرې ښې خبرې وکړې» دهغه يو ملګري وويل ، « زه به له هغه سره يو ځاې کيږم»

«ماته اوس د يوې نجلۍ اړتيا ده » "ميګنا ناماريوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ويل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، د هغه وخته چې زه دلته راغلې يم په همدې فکر کې ډوب يم چې زه به د صلاح الدين ايوبي سره څنګه په يوه ځانته ځاې کې ووينم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ و ښوده. او وئې ويل «زه له ده سره تللو ته تياره يم»

«مونږ خو تاسو په ډيره ستونزمنه توګه دهغوی څخه ازاد کړي ياست (موبي) !» قومندان ورته ووېل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاې.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل راپه غاړه دې،قومندان صيب !(موبي) ورته ووېل « زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خوني ته په اسانۍ سره ور ننوتلې شم ، ماته معلوم دي چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډيرهغوی د ښکلو نجونوليواله او زړه بايليدونکې اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم و نه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخرې نجلۍ ويني.»

د ډير زيات بحث او تکرار نه وروسته "ميګنا ناماريوس» د خپل يو ملګري او (موبي) سره يوځاې د خپلې ډلې رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوي وکړې او خداې پامانې ئې ورته وويله هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سړي کيناستل. دهغې سره دمصر سګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفي هم. دواړو سړو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس» ډیره هم را اوړده شوی وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایټالیائي نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالي را څرګند ېده ، په دې اساس پر هغې دا شک نه کیده چې دا اروپائي دې ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو یو څنډ ترمخه وه چې علاج ئې نه پیدا کیده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایټالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبي) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړي چې له دوی سره یوځاي تللې و هم د مصریانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل ددې څنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوی و ، (موبي) د لارې په ښکته پورته ښه پوهیده ، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ور واچوله ، او دهغې سر ئې د لوپټې په څیر په یوه څادر کې پټ کړ.

(۳۳)*****

د سهار په روښنائي کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په ننبه کولو سره همغه لوري ته روانه شوه ، دلته د ډیرو آسونو د پښو ننبې لیدل کیدې چې پتیداې نه شوی ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډیر ګړندي و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کیدونکې و . ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاې خو صلیبیانو خپل سفر جاري و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پراو وکړي خو هغوی په ډیره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځاې کې تم شوی و د سهار د لکیرو د را ښکاریدو سره سم بیا و خوځیدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره روښنائي کې د هغوی پسې و خوځیده.

"میګنانا ماریوس» د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړي و ځکه اوښان د لوړې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کیدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندی توګه خپله هدف ته ور نژدې کیدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډیر وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه تر سترګو شول ، د علي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پیژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپرو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومیده چې ددوی د مړینې څخه ډیر وخت نه دې تیر شوی. که چېرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی واې نو د وینې ننبه به ئې هم نه واې پاته ، یواځې هډوکي به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهیدل. ددې ځاې څخه بیا د اسونو د پښو ننبې را پیدا شوی سورو خپل اسونو ور و ځغلول ، تر نیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو د پښو ننبې هم تر سترګو شوې ، هغوی همداسې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ څخه تیریده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلیبیان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحیرې په لور روان و .د غونډیو سیمه تر ډیره ځابه پورې خپره وه . دهغې ځاې څخه د وتلو وروسته تعقیب کونکي و دریدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه میدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وویل چې د سمندر هوا راولګیده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صلیبیان نه تر سترګو کیدل ، په یوه ځاې کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګیرل کیده چې دلته دشپې یو شمیر خلک تم شوی دي ، اسونه ئې هم همدلته تړلي دي ، بیا نو دا اسونه له هغه ځابه څخه روان شول ، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په یوه ځاې کې ارام ورکړ. اوبه ئې ورکړې او بیا روان شول ، د سمندر هوا هم تیزه شوی وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سیده ، بیا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې ، ځمکې دا ویل چې آسونه لږ مخته روان دي چې شمیره ئې نه معلومیږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کیدې ، تعاقب کو نکو ته په یوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تیزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تیز شول ، کله چې د غونډیو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول ، ځکه چې دلته د څو لارو څخه د غونډیو شاته تګ کیداې شو . یو کس ئې په یوې غونډۍ و خیژاوه تر څو مخته ووینې ، هغه سړې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په یوې غونډۍ باندې ور پورته شو . د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بیا ئې بلې لورې ته او بیرته را غې ، هغه دهماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پیدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاې ته ورساوه ، تر ټولو دمخه دعلي بن سفیان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بیرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګرې ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځابو کې ئې ځاې په ځاې کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شړیدو اوازونه را تلل ، صلیبیانو هملته شتون درلود .دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتې و. دوی خپلې کشتۍ هملته تړلې وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول اوپه کشتۍ کې سپریدل ، کشتۍ ډیره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې ، آسونه ئې پرې ایښي و ، یو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو . دوی نه غوښتل ټول هلاک کړي ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندي و نیسي ، ډیروپه کشتۍ کې ځانونه ور واچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځیده ، هغوی چې تر شا پاته و د غشو نښې و ګرځیدل، هغوی د کشتۍ خلکو ته ډیر ننګ ورکړ او د خپلې مرسته له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډیر ژور و ، کشتۍ په ډیره سوکه توګه تګ کاوه ، هلته په یوې اشارې سره غشې ویشتونکو په کشتۍ باندې غشې ور ویشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و درید . او پرې د غشو دویم باران او بیا دریم باران پیل شو ،غشې د لاشونو سره ور ښښتل. اوس نو په هغوی کې هیڅ یو ژوندې نه و پاته ، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پیل وکړ ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې ،او د غونډیو سره به ئې د ټکر وروسته بیرته په شا تګ کاوه ، لږه شیبه وروسته کشتۍ بیرته ساحل ته را ورسیدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونیوله ، وئې کتل چې هلته یواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللې او ان تردې چې په ځینو دوه دوه غشې لګیدلې دي.

کشتۍ ئې هملته بیرته وتړله ، او د سپرو مجاهدینو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پنډغالې یې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"میګنا ناماریوس» قاهري ته په رسیدو سره په یوه سراې کې ځانته تم ځاې و نیو .ددې سراې یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوی وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول. د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکي هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو. هغه (موبي) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باورې ملازم و ښود. د (موبي) ښکلا او ښایست د سراې په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وي ! د سراې خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبي) هم خپل ځان مسلمان ګاڼه اود صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دي . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته ئې کرکیلي له پاره زراعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د(ماریوس) یا ډیر زیات جرأت و او یا د هغې ډیر زیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و . هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې . هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و .

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومی توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چېرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیي ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. اوهغه وه (موبي). (موبي) نه یواځې د مصریانوپه ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مړو شوو نجونو ته د مصري او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکته پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوی وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وي ، په اداکاری کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والي ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د ارتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاې ، چې په بنده خونه کې (موبي) ، دهغوی ملګرې او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراې کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ږیره توره سپنه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر تورواڼي درلود ، چې هیڅ ډول مصنو عیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه مامولي چوغه وا غوسته او په سر ئې یو مامولي رومال او لونګی و تړله ، (موبي) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوی و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمین ویښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري په معمولي لباس کي و اوداسي تري معلومیده چې ریښتیائي هم نوکر دي. دسراې نه بهر دوه د ډیر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ویلي و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور درومي. (ماریوس) او(موبي) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په ځیر ورپسي وروسته وروسته منډې وهلي.

صلاح الدین ایوبي خپل ټول نائبین کښینولې و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول، هغه غوښتل دا کار ډیر ژر پائې ته ورسیږي، ځکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولي فوځونه، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړي او یو نوي فوځ تري جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحیرې د ماتې وروسته، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینکو ته د هغه په هیودا کې هم ماتي ورکړې وه، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبي بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کرکیله کې مشغول کړي او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په ابادېو کې مشغولول څه اسانه کار نه و، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه، ځکه د سلطان ایوبي په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجوددوو چې هغوی سلطان ایوبي د مصر د واکمن په ځیر د لیدلو زغم نه درلود، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبي پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده، ځکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلي و خو دعلی بن سفیان انټلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پور داهم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و هَمّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتی او دهغوی په له منځه وړلو ډیر خواشیني و ځکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبي به ډیر ژر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته تر لاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه، خو دسلطان ایوبي ایمان ټینګ و، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ّهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ، مینې اوخلوص نه کار اخست، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول «چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا.....،» کله ئې ګوانبونکې او یا طنزیه الفاظ هم نه دې اسعمال کړي، البته داسې الفاظ به ئې ډیر له خولې را وتل لکه «چې که چېرې کوم ملګري د ایمان دخرڅلاو په حال کې وویني نو د هغه مخه و نیسئ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په ځیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغېز څخه ازاد واوسي،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفی و ې او سلطان ایوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤليتونه نور هم زيات شوی و. د ساتونکو او اوښ وړونکو د عامي وژنی خبر هم قاهرې ته را رسيدلې و ، ددې ترمخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وي دنامالومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوی وي ، دې دوو پيښو دا ډاګيزه کړې وه چې په هيواد کې صليبي جاسوسان او غلچکي يرغل کونکې شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځاې د اوسيدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلي چې غلچکي يرغلکونکې او نجونې په هماغه وخت کی له منځه ولاړل چې په کشتی کې سوريدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د يرغل کونکو د يرغل د مخنيوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سيمه کې د ګشت له پاره تير مانبام استولې وي او د اينټيلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ايوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټينګښت او پراختيا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په څټ سپره وه. دايمان پلورنکو ليلام لګيدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ايوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کيږي خوهيڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ويل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دي ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بيکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپلې اړخه دساتنی دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندويانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټيليجنس وګړي موجود و. اوپخپله علي بن سفيان هم په دې هکله ډير سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ايوبي که بيغمبر نه ګانه نو خپل پير او مرشد خو ئې ضرور ګانه.

په دې ورځ سلطان ايوبي خپلو معاونينو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دريدل. د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "ميګنا ناماريوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قيضې د هغوی هغه ملګري و نيولې ، (موبي) قومندان ته وويلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ايوبي سره ووينې ، قومندان د (ماريوس) سره خبرې وکړې او د ليدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماريوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوريدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهيده ، (موبي) هم خپل نوم يو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وويلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دي او کوڼ هم..... د ليدنې کتنې دموخې په هکله به مونږ سلطان يا بل کوم ستر افسر ته ووايو.»

علي بن سفيان بهر ګرځيده ، هغه (ماريوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام عليکم وويل ، نو (موبي) ورته وعليکم السلام ووايه ، قومندان هغه ته وويل چې دوی غواړې د سلطان سره ووينې ، علي بن سفيان د (ماريوس) څخه د ليدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وويل چې دا زما پلار دې ، کوڼ او ګونګ دې ، علي بن سفيان ورته وويل چې سلطان خو اوس ډير زيات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د ليدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وويل «که تاسې د ليدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایاست کیداې شي چې ستاسې کار دسلطان سره د لیدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شکایتونو له پاره وخت نه شې ویستلاې ، اړونده څانګه پخپله شکایت اوري او رفع کوي ئې.»

«ایا سلطان ایوبي د اسلام د یوي مظلومې لور د فریاد د اوریدو له پاره هم وخت نه شې ویستلاې ؟» (موبي) تري وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ویل غواړم نو زه به ئې همغه ته وایم.»

«ماته د ویلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلې » علي بن سفیان ورته وویل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فریاد ور ورسوم ، که هغه اړین وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفیان هغوی دواړه دننه خپلې دکار خونې ته یوړل.

(موبي) د شمالې سیمو د یوه کلي نوم واخست او وئې ویل « دوه کاله کیږي چې سوډاني فوځ دهغه ځاې به څخه تیر شوی دي ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دکتلو له پاره بیرون را وتلې وم ، یو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما دنوم پوښتنه ئې وکړه ، کله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وویل ، یو چا قومندان ته وویل چې دا ګونګي او کوڼ هم دي ، قومندان چغې کړې ، د مابنام وروسته څلور کسه سوډاني فوځیان زمونږ کورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. دهغه قومندان نوم بالیان دي ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم اوپه خپل حرم کې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وي ما هغه ته وویل چې له ماسره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو بالیان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي اوکه مړ. ستاسې فوځ دهغې کورته راغې او وئې ویل چې تاسې ټولې نجونې ازادې یاست.....

زه خپل کور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ. ویل ئې چې دا دحرم څنډل شوی وینځه ده ، هلته د خلکوتر منځ زما ژوند ستونزمن شوی دي ، مونږ په سراې کې اوسو ، اوریدلې مې دي چې سلطان سوډانیانو ته زمکې اوکورونه ورکوي ، زه اوس د بالیان وینځه او یا ښځه ،هر څه مي چې ګڼئ ، راغلې یم چې ماته هم ځمکه اوکور را کړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه کوچ وکړم او دلته میشت شم او که نه زه به ځان ووژنم اویا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورګډه شم.»

« که چېرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبیا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتیا لرئ.؟»علي بن سفیان ورنه وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وویل «بیا به هم د کتلو اړتیا وي ، دې ته تاسو عقیدت او احترام هم ویلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا وایم چې دهغې په سلطنت کې ښځه د لوبو یوه اله ګرځیدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنیو کې دواده رواج له منځه تللې دي ، د خداې له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ او خوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پیدا شي.»

(ماریوس) ددې ټولو خبرو په جریان کې داسې چې ناست ولکه دهغې په غوږو چې هیڅ خبره نه وي لګیدلي. علي بن سفیان (موبي) ته وویل چې سلطان په یوي غونډه کې ناست دي د هغې غونډې دخلاصیدو وروسته به تري د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو. هغه د ډیر ځنډ وروسته راغې او وئې ویل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورځي. هغه دسلطان ایوبي کمرې ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغې او (موبي) ته ئې وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښوولـه ، کمرې ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لورې ته وکتل ، هغوی غوښتل چې د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتې او وتلو لاره په ننبه کړي.

(۳۵)*****

په کمره کې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) څخه ئې و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګی او کوڼ پيدا شوی دي ؟»

«هو درونده سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغې پيدايشې عيب دې» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کې ګرځيده را ګرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشکايت واورېد ، زه له تاسې سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اوريدلې دي چې تاسې ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دې الله نور هم ستر کړې !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوی وي چې له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشته او بد چلنه ښځه وائي، او زما پلار ته وايي چې هغه خپله لور پلورلې ده. ته خو به ماته ځمکه او کور را کړې خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت ساتوندوی وي...» او بيائې په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسې خبرې کولو جرأت نه شم کولې خو دخپلې مور غوښتنه تاسې ته وړاندې کوم چې که چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده کولې نو په خپل حرم کې مې له ځانه سره و ساته. ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم.؟» ددې خبرې کولو سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبي په لور ئې اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکې څخه پلان شوی وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئې ور اوږده کړه او بيا ئې د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئې ور وغځاوه لکه چې دې وائي چې زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراې نه لرم » سلطان ايوبي ورته ووېل « زه ددې هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کې هغه د خپل جيب څخه يوه سګه را وويسته او په لاسو کې ئې پورته پورته کوله ، هغه ووېل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکې واوسم ، » ددې خبرې په ويلو سره هغه ددواړه ترشا ولاړ. او سګه ئې لاندې و غورځوله ، کله چې د ټنګ اواز راغې نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وکتل ، اوبيا ئې سمدستې خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږد خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغې څوکه ئې د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئې ووېل « داسې زما په ژبه نه پوهيږې ، ده ته ووايه چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږځه ځنډ ئې هم وکړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوی ، هغې په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چې ووائې چې زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وکړې ؟ ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې کړې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ورکلکه کړه ، هغه وویل ،«ایا تا دومره ژر ددې ځاې د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته ووایه چې خپله وسله سمدستې د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږودوالي هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل« پاته نورې نجونې چېرې دي ؟»

«تا زما په پیزندګلوي کې غلطي کړې ده ،» (موبي) په لړزیدلي اواز وویل« زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته دکومو شپږو نجونو خبره کوي ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خدای را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسې کیږی چې یو ځل مي کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نیمائي نقاب کې پټ دې ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګري ته خدای داسې ناقصه ذهن ورکړې دې چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلي یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګري بهر د آسپونو سره ولاړ دې هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نیولې دې.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلې و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لوري ولاړ، د سراې خاوندانو ته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دې او یو نوکر هم ورسره دې . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولي دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پټې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پوښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دي اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیڅا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته ورو ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلی دي. غواړي له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سيمې څخه ځانونه ويستلې او د ښاره به لرې تللې وي ، او دا هم کيداې شي چې دا خلک تا ددومره ښايسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ويل « هغوی مه نيسئ ، ترمائې يوځل را ورسوئ»

علي بن سفيان هغوی دننه ور وليږل اوپه خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و درید ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وويل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره يو ځاې تبيله کړئ ، زينونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې و نيسئ. تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلې کړل شول واو د"ميګنانا ماريوس» ملګرې و نيول شو .دهغه څخه يو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ايوبي کمرې ته ور ننويستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دې وي سګې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کوڼ نه دې ځکه هغه د سګې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلې و.

صلاح الدين ايوبي نجلۍ ته وويلې « چې دې ته ووايه چې زما روح د صليبيانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهﷻ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماريوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وويل ، (موبي) سلطان ايوبي ته وويل چې «دا وائې چې ايا ستا خدای څه بل څوک دې ؟ او ايا مسلمانان هم خدای مني ؟»

«دې ته ووايه چې مسلمانان پر هغه خدای عقيده او باور لري چې ريښتوني دې او دريښتوني عقيدې خلک خوښوي» سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي ياست؟... زما رب ! که چېرې ستاسې خدای ريښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ.» هغه د کومه ځاېه يوه توره راوويستله ، اوخو نور شيان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شيان ستاسې دې ، دا ستاسو سره يو ځاې د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دې ، ليکن ستاسو څخه مخته ماته رارسيدلې دې ،»

(ماريوس) د حيرانتيا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حيرانتيا نه بوټې را وتلې وي ، څومره خبرې چې کيدې د (موبي) له لارې کيدلې ، (ماريوس) په خبرو پيل وکړ خو يو ځاې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هيده ،د خداې په اړوند دخبرو اوريدو سره هغه وويل « داسې د ريښتوني عقيدې خاوند بريښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دي.دې ته ووايه ستا په سينه کې يو خداې دې هغه ماته را وښيه ، زه غواړم هغه خدای ووينم کوم چې ده ته دا ښولې چې دا خلک ستا د وژلو په نيت راغلي دې.»

دسلطان ايوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چېرې دا پاګل نه وي نو په ذهنی توګه خو ضرورلارورکې دې. هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پيل کړې. په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکی له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوند قصې کولو مهلت راکړل شي ،» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واورولە چې څو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکې په ټکې ئې همغه سلطان ایوبي ته واورولە ، اوس نو هغه په صلیب د عیسي د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خدای نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزاري ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مړینې تر مخه ماته د خدای یو څرک یوځل را وښایاست، زما خدا ې زما کوچنیان د لوړې ووژل ، زما مور ئې ړنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشیانو په بندي ځاې کې ور اچولې ده ، او زه ئې د پرش کاله په بندي خانه کې ور و غورځولم. زه چې دهغې ځاې په څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دي. ماته هغه ریښتوني خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دي» سلطان ایوبي ورته وویل « زما د خداې په لاس کې دي ، که چېرې زما په لاسو کې وای، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتوني خدای در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تاته به په هغه ریښتوني خداې باندې عقیده پیدا کول وي. او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، د سلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو او د سلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې د سر نه تر پښو پورې وکتل ، د سلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتوني خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر د سلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښود ، په د واړو زنګونو کښیناست او د سلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خدای دي او یا داچې خدای ئې په سینې کې ورننویستې دي ، دې ته ووایه چې ماته خپل خدای را و ښیه ،»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاې کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و .سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګانه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوی وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه ښلاې ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګرې علي بن سفيان ته ورسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وې او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او بالیان او دهغې ملګری هم همدوی وژلې و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماریوس) ذهن روښانه شوی و ، یوځل هغه د سلطان ایوبي څخه پوښتلي و «ایا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ور ننویستې ده؟»

«نن مانښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ایوبي ځواب ورکړ. دمانښام په وخت سلطان ایوبي (ماریوس) له ځانه سره یوځای کړ او لرې ئې تر یوه ځایه پورې یوې سیمې ته یوړ، د لرګي دوه تنبتې پرتې وې پر هغوی سپین څادرونه غوړیدلې و، سلطان ایوبي څادرونه له یوې خوا څخه پورته کړل او (ماریوس) ته ئې و ښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو ، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و ، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګرې لاش ، سلطان ایوبي د (موبي) په سر لاس کښیښود او وروسته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و ، هغه (ماریوس) ته وویل ،«ما نه شوکولای دا وښښم ، تا دا له ځانه سره راوړې وه ، چې زه دهغې په ښایست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د یوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګیده ، خو اوس را ته ښه ښکاري ، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښایسته شکل او صورت لرې شوی دې ،ماته دا ډیر ښکلې ښکاري ، اللهﷻ دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه !» (ماریوس) ترې و پوښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نیت راغلې وې» سلطان ایوبي ورته ځواب ورکړ. « خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلې وه ، او ستا دا ملګرې هم د همداسې یو پلان له مخې د ډیرو وګړو قاتل و ګرځید ، او تا زما د وینو په تویلو سره د خدای کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (میګنا نا ماریوس) څخه سیف الله جوړ شو چې بیا د سلطان ایوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ایوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بیا همدې سیف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدین ایوبي د قبر تر څنګ تیر کړل ، خو نن هیچا ته معلومه نه ده چې د سیف الله قبر چېرې دی.

(۳۶)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صلیبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دویمه میرمن.....(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نیم میله لرې پرته دښته ،چې له یواړخه د شګلوړه غونډیو اود نورو درېو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شګو پوخلی وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، یو زیات شمیر خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شمیره تر ټولو ډیره وه چې هیڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شمیره هجوم د څلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټولویده ، د خلکو ګڼې ګوڼې د قاهرې د بازارونو ښایسته والي نور هم ورزیات کړې و. سرایونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځایو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ویل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ویشتولو مقابلې تر سره کیږي او نور زیات شمیر جنګي کمالونو به ښوول کیږي. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمیر غیر فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاې شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ویشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدین ایوبي له اړخه کیده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې یو داچې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کیدو په لور رغبت ورکړي اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزورې ګڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ور ورسید چې خلک شپږ ورځې دمخه د سیل او نندارې ځاې ته را رسیدلي نو زیات خوشحاله شو. خو علي بن سفیان اندښمن بریښیده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندښنو په هکله ویلي و. سلطان په ډیره خوښۍ هغه ته ویلي و « چې که چېرې د سیلانیانو شمیره تر یو لک کسانو پورې ورسیږي نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زړه ور عسکر تر لاسه کړو.»

«درونده امیره !»علي بن سفیان ورته وویل « زه د سیلانیانو هجوم د یو بلې زاوئې څخه هم وینم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر یو لک کسانو هم ورسیږي نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانغوتې وي د کلیو او بانډو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډیرې ئې سوډانیانې دي ، دهغوی د زیاتو رنګ دومره سپینوالي لري چې عیسائي ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پوهيږم علي !» سلطان ورته وويل« خو ته پوهيږې چې ما ددې ميلې اوسيل انتظام د څه له پاره کړې ؟ته به خپله شبکه نوره هم زيرکه ، هوښياره او فعاله کړې.»

«زه ددې ميلې په هکله خوښ يم» علي بن سفيان ورته وويل« دا ميله ډيره زياته اړينه وه ، ما خپله اندښنه ستا د اندښنو د زياتولو په خاطر تاته نه ده ويلې ، يواځې دا خبر مې درکړې چې دا ميله دخپله ځانه سره دا ډول ګوابنونه هم لري. په قاهره کې موقتي قحبه ځابونه جوړ شوی چې ټوله شپه د نندارچيانو څخه ډک وي. د نندارچيانو او سيلانيانو ډيرو ئې د ښهر څخه دباندې خيمې درولې دي . زما شبکې ماته خبر راوړې دې چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خيمې هم شتون لري. سبا د ميلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د نندارچيانو شتمنۍ لوټ کړې دي ،»

«کله چې ميله پاې ته ورسيږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره يو ځاې له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وويل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بنديز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډير خراب دې ، جوارې او عصمت پلورنه په يوه يا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللاې ، اوس هم ماته د لا زياتو نندارچيانو او سيلانيانو اړتيا ده. زه بايد فوځ تيار کړم او علي ! ته پوهيږې ، چې مونږ ته د ډير زيات فوځ اړتيا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپينوالې هم کړې دې .»

«ما ونه شو کولاې تا د هغې سپينوالې څخه منه کړم ، درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل « زما استخباراتې سترګو ويل چې په هغو مشرانو کې تر نيمائې ډير زمونږ خواخوږی او وفاداره نه وو ، ته ډير ښه پوهيږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړې تا په دې مقام او ځاې کې وويني ، اوپاته نور هم د سوډانيانو پخواني دوستان اوملګري دي ، ما دهغوی د هريوه تر شا دخپلې شبکې يو يو کس مؤظف کړې دې ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړوړو او کړ چار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ايا د کوم يوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسيدلې ده؟» سلطان ايوبي تړې و پوښتل.

«نه» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، « يواځې دا يوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حيثيتونه له ياده ويستلي او د شپې هغه مشکوکو خيمو او ځاېو ته ورځي چې موقتي قحبه ځابونه او نڅاځابونه ګرځيدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نڅونکی نجونې خپلو کورونو ته هم ور بللې دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتيو په شاوخوا کې را څرخيږي چې لس ورځې مخته د روم د بحيرې په ساحل کې تر سترګو شوی وي.»

«ايا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ايوبي تړې و پوښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحيرې څخه فوځ بيرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړيو ځاېو کې دوه دوه کسان هملته په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفيان د ماهې نيونکو او کوچيانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د شبکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلیبیان په ناڅاپي توګه یرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صلیبیانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډیره اوږده او پراخه وه ، په ځاې ځاې غونډۍ او لوړې ژورې هم وي. په دې اساس ټول ساحل په یوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شو راتللاې. لس ورځې تیرې شوې وې چې دهغه ځاېه څخه ، چېرې چې سمندر د غونډیو ترمنځ را ننوځي ، دوه بادباني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوی دي. داسې بریښي چې هغوی د شپې هلته راغلي وي.

د هغوی د بیرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهیانو خپل اسونه د هماغه ځاې په لور ور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړاې، هلته د انسان بوي هم نه احساسیده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې پورې تللې وې ، د کشتیو د بادبانو د جوړښت څخه څرګنده ده چې دا د مصر د ماهې نیونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځیدل خو هیڅ ئې په سترګو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترګو شوی دي، د علي بن سفیان له پاره دا شوني نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتیو څخه څوک او یا څه را ښکته کړل شوی دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسیدو هم درې ورځې تیرې شوې وې.

علي بن سفیان د سلطان ایوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتیو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپیناوي وکړ او وئې ویل «مونږ د یوې یونیمي میاشتې راهیسې د میلې اعلانونه پیل کړي دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر ور رسیږي او دهغه ځاېه څخه جاسوسان را تللې شي ، زه تر ډیره ځاېه پورې شکمن یم چې د نندارچیانو سره به صلیبي جاسوسان هم میلې ته راغلي وي ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کیږي. سلطان دا درک کولاې شي چې دهغوی را نیونکې خلک د معمولي حثیثت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نیونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامی یوشمیر غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونوکې به په ډاډمنه توګه د صلیبیانو دجاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وي .»

سلطان ایوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اند ښنه و نه ښوولە ، د روم په بحیره کې صلیبیانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې یو کال تیریده ، علي بن سفیان د سمندر هغې لورې ته هم دجاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډیر باوري نه بریښیده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسیدلې و چې صلیبیانو په مصر کې د څارکښۍ او تخریب کارۍ له پاره خپل روزل شوی وګړي ګمارلي دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګیزه شوی چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ویل کیده چې صلیبیان به ډیر فشار هملته راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوریه «شام» کې مسلمان امرأ او رئیسان په شرابو کې ډوب کړي و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صلیبیانو تر اوسه پورې هلته د نیغ په نیغه د ټکر کولو همت نه شو کولاې. خوکله چې صلاح الدین ایوبي دهغوی ستره جنګي بیړۍ د روم په بحیره کې د ټول فوځ سره یوځاې غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صلیبیانو په هیواد یرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزیه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زیات شمیر صلیبیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنګي په ولکه کې د بندیانو په څیر راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی یو شمیر سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنګي دا بندیان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صلیبیانو د مسلمانانو جنګي بندیان شهیدا ن کړي و. ددې نه اخوا صلیبیان په وعده باندې هم نه دریدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ایوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنګي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بیا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صلیبي ځواکونو څخه دفلسطین سیمه بیرته واخلي ، او تر څنګ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سیستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په یوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډیر زیات فوځ اړتیا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډیره کمزورې وه. ددې یو علت دا هم کیداې شو چې د سوډانیانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کلیو او باندو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبلیغات پیل کړي و . ددې فوځ ډیر کم شمیرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ ټرون کړي و او بیرته په فوځ کې شامل شوی و . سلطان ایوبي و توانید چې دغه لږه شمیره مصری فوځیان او د سلطان زنګي له اړخه رالیږل شوی فوځیان، ټول سره د یوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ایوبي لیدلې و. سلطان ایوبي ددې میلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو میلمنو سره ووینې ، او د مینې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړي اوهغوی ته دې دا ډاګیزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دادي چې د خدایج او د هغې د رسولص د نظام پولې تر لرې پورې و غځوو او هیواد ددې صلیبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د میلې څخه یوه ورځ دمخه علي بن سفیان ، سلطان ایوبي د عیسایي جاسوسانو دنفوذ د خطر څخه خبر کړې و . هغه ورته وویل « درونده امیره !زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. په حقیقت مونږ ته ګوابس د خپلو کلیمه ویونکو ورونو څخه دې چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ایمان کلک وي نو بیا خو د صلیبیانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بریالې کیداې. دمیلې د نندارچیانو تر منځ چې کومې نځونکې نجونې تر سترګو کیږي دا ټولې دصلیبیانو د جال لومې دې چې دې شمیر بې ایمانه مسلمانانو د رانیولو له پاره ئې خپرې کړې خو بیا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دي.»

«خپلو کسانو ته ووایاست چې هیڅ یو جاسوس و نه وژني .»سلطان ایوبي ورته وویل ،«ژوندي ئې را ونیسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترګې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائي چې دلته ئې را استولي دي»

(۳۷)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلي سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دنندارچيانو هجوم و. خو هغې لوري ته چې د شګو غونډۍ پرتې وي چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنګ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، ګرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړۍ آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې ګلداره څادرونه غړول شوي و . د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکې څوکې د رنګينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وي ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د نندارچيانو د هجوم څخه پورته او اعلي و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د نندار چيانو تر منځ چپتيا او دفوځي ډلې رعب را پيدا کړ.

نندارچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور نندارچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره نندار چيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځاې کې شاميانې لګيدلې وي ، په دې ځاې کې چوکۍ اينبول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او د سلطان د حکومت افسران او د ښار اوسيدونکي معززين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځاې ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه . ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانګړې توګه ويلي و چې ددې مشرانو سره کښيني او دهغوی سره د دوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وګړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې د سلطان ايوبي د پټو پلانونو او د مملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنګ پلانونه او نقشې ټولې دهمغه سره وې ، دهغه عمر نژدې څلويښت کاله پوره کيده . هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و . هغه د ځواکمن جسم خاوند او د رونې مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې اوښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلۍ سره يو سړي هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنګ او لباس له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلې و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لوري وکتل او ورته مسکۍ شوه. بيا ئې دهغه زوړ سړي په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د نندارچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښان ئې هم د آسونو په څير په ګلداره څادرونو پوښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د څوکې څخه لږ لاندې دوه رنګين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل اوپرکيدل ډير ښه بريښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچيان ئې ځانته متوجه کړي و. د هر سپور په اوږو يو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زين د پاسه د غشو رنګينی خلطي پرتې وي. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو په څير اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلې سترګې ئې هم ښې يا کين لورې ته نه اړولې را اړولې. دا اوښان د هماغه اوښانو په څير وو چې يو شمير نندارچيان پرې د نندارې له پاره ناست و. خودفوځي روزنې ، فوځي چال اودفوځي سپَرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوښان معلوميده.

البرق په خپل څنګ کې ناستې نجلۍ ته يو ځل بيا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و ټومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حيا او شرم خندا رابنکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل څنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق يوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پيدا شوی و. کيداې شي په دې وخت کې هغه خپله ښځه له ياده ويستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وريښمين نقاب به د هوا دڅپو په واسطه دهغه په سينې لګيده ، هغه يو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرميدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ويل.

داوښانو پسې پياده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشي ويشتونکو او تيغ وهونکو ډلې شاملې وې ، دهغوی يو ډول تګ ، يو ډول وسله او يو ډول لباس په نندارچيانو همغه ډول اغيز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ايوبي راتګ هغوی تر خپل اغيز لاندې راوړي وو. د سپاهيانو په مخونو باندې خوښي او ځلا وه ،او ډير زيات ډاډه تر سترګو کيدل. دا ټول فوځ نه و ، يواځې منتخب ټولې و. دهغوی شاته منجنيقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنيق دهر دلګي تر شا د آسونو ګاډی وې چې په کې سترې سترې تيرې ، يو ډول خټين لوښي او نور اړوند شيان بار کړل شوی و، په دوی کې د تيلو په څير کومه ماده هم اينبول شوی و چې د منجنيقونو په واسطه غوځارول کيده. هر چېرې به چې دا لوښې غورځيده هلته به په څو ټوټو باندې ويشل کيده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځاېو پورې شيندله ، او کله به چې اور لګونکې غشي ورورسيدل نو ټولو ځاېو به اور اخسته.

دسلطان ايوبي په قيادت کې دغه سپاره او پياده دلګي ، د نيمې دايرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډيره ګړندۍ توګه د نندار چيانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ايوبي د لارې څخه بيرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بيرغچيانو آسونه ، ښې ، کين او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو. سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او نندارچيانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شاميانې ته دکښيناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ايوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځاې کښيناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پیاده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډیو شاته ئې ځاې و نیو ،میدان خالي شو ، یو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسید ، دهغه په یو لاس کې د آس قیضه او په بل لاس کې ئې د اوښ رسۍ وه . اوښ هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغلیده. دمیدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و درید ،او د آس قیضه ئې پریښوده ، او ټوپ ئې کړ د اوښ په شا کښیناست. اوبیا ئې دهغې څخه لاندې پر ځمکه ور ټوپ کړ. خوقدمه ئې د اوښ او آس سره منډه ووهله اوبیا ئې ورټوپ کړ او په آس سپور شو ، د آس او اوښ په منډه کې هیڅ توپیر نه تر سترګو کیده. یو ځل بیا هغه دآس د شا څخه د اوښ شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډیر مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدین البرق لږ څه ښې لورې ته ښکته شو دهغې دخولې او د نجلۍ د سر تر منځ دوه درې انچه فاصله پاته شوی وه . نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرمیدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زیاتې شوی.

یو ناڅاپه د غونډیو له منځه هغه د سطلونو په څیر دخاورو جوړ شوی لوښي چې د آسونو په ګاډیو کې بار شوی و ، پورته و غورځول شو او بیرته په میدا ن کې را پریوتل، لوښي به مات شو او تیل به تر پې هر لورې ته و شیندل شول. لږو ډیر سل داسې لوښي میدان کې را پریوتل او دهغوی څخه را وتلې ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوی وي ، په یوې غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ویشتونکي را پیدا شول ، هغوی اور بلونکي غشي را وویشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوښو په واسطه خپره شوی وه ، اور بل ولګید ، دغشو د ویشتلو سره سم ټوله سیمه یوه شعله و ګرځیده ، چې لوړوالې ئې د اس تر ګیډې پورې او خپور والې ئې نژدې سل مترو ته رسیده. په همدې وخت کې څلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تیزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسیدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئې د آسونو دځغاستې چټکتیا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کې ور ننوتل ، نندارچیان حیران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په څغاسته تر سترګو کیدل ، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. نندار چیانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسې ووایه ، دنندار چیانو شور او ځوږ دومره زیات وو چې تابه ویل آسمان چوې. هلته ددوو سپرو په ښه اور لږیدلې و . دواړه د ځغلیدونکو آسونو څخه په شګو کې را پریوتل او لږ څه په دې شګو کې ور غښتل ،او په دې ترتیب ئې د خپلو ښه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترګې اړولې وې او د نجلۍ په لور متوجه و . نجلۍ به هم کله کله دهغې لورې ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هیڅوک پوه نه شو چې ولې د هغه ځاې څخه ولاړ . نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترګو لاندې څاره. البرق ته د ا معلومه وه چې نجلۍ د همغه زوړ سره راغلې وه. هغه د نجلۍ څخه و پوښتل « ستا پلار چېرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ « زما میړه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میړه !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دې او که ستاپه خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د مینې په سترګو ګورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق ترې په رومانې اوعاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډېر نرم اواز ئې وویل «زه ددغه بوډا څخه نوره تنګه یم ، که چېرې چا زه دهغه څخه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وې کتلې هغوی یواځې سوډاني فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په څیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل. که د چا سره به ئې هم دښمنسل آس او یا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیري په خاطر ساتل کیږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و . یوخو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځاې شی او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې څخه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډېره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښونې اود میلې د شور و غوغا څخه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ څخه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ . او نجلۍ هم هغه قبول کړې و . دې کار دواړو لوریو ته څه اسانتیاوې راپیدا کړې. کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځاې کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستې ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر څارنې لاندې نیولې ده. هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته ،..... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په څیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځاېونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکړچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځي. دالبرق له اړخه د لیدنې د ځاېو په اخستل شوو نومونو کې یو ځاې ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا دښاره بهر د پخوانۍ زمانې يوه کنډر وه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چې هغه به ئې دهغه بوډا څخه د ازادولو هڅه وکړې.

(۳۸)*****

درېيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په څير په دبدبه کې را بيرون کيده ، خو په دې شپه هغه د غله په څير په پټه د کوره ووت . اخوا دېخوا ئې وکتل ، اوپه يوه لوري باندې روان شو. د قاهرې ښار کې چپه چپتياوه، د فوځي ميلې د پايې ته د رسيدوڅخه دوه ورځې تيرې شوې وي. د بيرون څخه را غلي نندارچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايونو ته ستانه شوې و، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځايونه بند کړل شوې و، د علي بن سفيان شبکې اوس په دې کې مصروف وې چې په ډاګه کړي چې د بهر څخه راغلي څومره شمير نجونې او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کې شتون لري ، دميلې موخې پوره شوې وې ، يواځې په دوه ورځو کې ځلور زره ځوانان په فوځي خدمت کې اخستل شوې و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره څخه بيرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې وه. د دښتې د ګيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چې هغه دهغه زاړه وګړي اخستل شوې وينځه او دهغې تر څارنې لاندې بندۍ ده. خو بيا هم البرق په دې هيله هلته ور روان و چې نجلۍ به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئې يو خنجر هم له ځانه سره اخستې و.

ښځه په خپله داسې يو جادو دې چې که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداې پامانی کوي. البرق د پاخه عمر سړې و. خو اوس دهغه څخه يو ناپوهه زلمې جوړ شوې و. هغه ته په دغه تياره کنډره کې يوه سيورې تر سترګو شو. دا سيورې د سر نه تر پښو پورې په څادر کې پټ و او د کنډرې په تورتم کې ورجذب شوې و. هغه هم ګرندې ګرندې ګامونه واخستل او کنډرې ته ئې ځان ور ورساوه. د لويدلې دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مختهئې يوه تياره خونه راغله ، د چت څخه د کومې سترې الوتونکې د وزرنو پرپرا را پيدا شو. البرق د هوا تيزه څپه احساس کړه او يو نا څاپه ئې پرمخ باندې يوه کلکه څپيړه وخوړه. ددې سره يوځاې ئې د «چې چې» اوازونه تر غوږو شول ، هغه داسې و پوهيده چې دا کوم لويي الوتونکي مونږک (شو پرک) دي. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولې وه ، کښيناست او په پښو ښويدو سره يې ځان د خونې څخه بيرون وويست. مخکې يې حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې هوا اخستل شوې نجلۍ چې تل تر څارنې لاندې وي څنګه کولاې شي دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچې دلته څوک شتون لري. هغه دخپل ملابند څخه خنجر راوويست او په لاس کې ئې و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پرپر اواز ويرونکې غوندې و. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه»-- نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولې و . او په میله کې ئې دا هم ورته ویلې و چې هغه په خه ډول په دغه زوړ سړې پلورل شوی ده.

«ته راغلې ئې ؟» هغه د اصفې اواز واريد . هغه دبرنډې څخه په منډه را غله ، او د البرق سره ورغاړې وتله ، وې ویل « ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلې یم ، زه باید ډیره ژر بیرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړې تر څو رابیدار نه شي.»

«ایا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولې ؟» البرق تړې و پوښتل.

« ما کله څوک نه دې وژلي ،» آصفې ورته وویل « ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د یو پردې سړې سره د لیدلو له پاره دغه ویریدونکې کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نیوله ، یو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تیرشوی و دوه مشالونه راووتل ، چې شعلې ئې ډیر رونې او تیزې وې ، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونیو ، ایا دا په دې کنډرو کې اوسیدونکې بدې ارواح ګانې دي ؟ او یا د نجلۍ په تعقیب پسې دهغې خاوند راغلې دي ؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې یو اواز و غریده ، « دواړه ووژئ»

مشالونه را نژدې شول ، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته څلور کسان تر سترګو شول ، د یوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل ، د کنډر انګړ روښانه شوی و ، څلور واړه کسانو د وړو لیوانو په څیر د البرق په چاپیر کې په ګرځیدا شول ، آصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه یو بل اواز راغې ، « تر لاسه شول ؟ ژوندي ئې مه پریږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ میړه اواز و.

آصفه د البرق وروسته تلله ، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وویلې --« مخته راشه او ما ووژنه ، زه پرتا لعنت وایم ، زه په خپله خوښه دلته راغلې یم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپیر ولاړ وو ، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور ور اوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره یوځاې کړې او ورته ئې وویل ، « د مړینې دمخه د برچې څوکې ووینه ، خو ستا نه مخته به دا وګړې ستا تر مخه په ټړپ ټړپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورټوپ کړ او برچې ئې و نیولې ، او هغوی ئې تیل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې ، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلینج ئې ورکړ او وئې ویل --« راشئ ، مخته راشئ ، زه وینم چې تاسې به له ما دمخه دا سړې خه ډول ووژنئ ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سړې شاته و تښتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د یرغل کولو پر ځای یواځې خپل ځایونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولاې شول البرق په ډیره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفې چلینج لا پخپل ځای پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه ټوپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولاې شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دې ، زوړ سړې یوې ډډې ته ولاړ دې او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې برید وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تیغ وهلو کمال هم و نښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولې زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګریدلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ»--او جنګ و درید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه ور او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریږم چې مابه ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم » البرق ورته وویل «وایه ، تا دا په څومره را نیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل «له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سودا ګر یم ،او داستاپه خیر د کوم جنګجو په کور کې نه ښکاریږی. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل اوهغه مې تا ته حلاله کړه ، .... ځئ دوستانو !دوی ځانته پریږدئ ،» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و نښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب و ګانه ، هغه ته دا ګوانې تر سترګو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم تر البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپیره و کتل اود ګرندبو ګرندبو ګامونوپه اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واورید سمدستی به دریده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سینې سره یوځاې کړه. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولاې. نجلۍ هغه بې پيسو او بې قيمته اخيستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلۍ په کوم ليونتوب سره دهغه سره مينه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقيقت کې هغه د نجلۍ په ښايست باندې ځاريده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره و ه، د آصفې په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کيدې نو دکور ښځې هيڅ حيثيت نه درلود ، په يوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارينه د خپل ځان حق ګانې ، خو د شتمنيو خاوندانو به دڅلور و ښځونه علاوه دوه دري ښکلې او ښايسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوی دي ، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چې د يوه سړې ښځې به دخاوند د خو شحالولو په خاطر ښايسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په څير وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره يوځاې کورته را ننويستله، نو د کور ټول لوي او واړه بيده و. سهار چې کله دهغې ښځې د خپل ميړه په پالنګ باندې دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصيبت را پريوتې دې. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې ښايسته ميړه ته دومره ښکلې نجلۍ تر لاسه شوی ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږ څه بار کم شوی و. د البرق حيثيت داسې و چې هغه داسې يوه ښځه او يا يوه وينځه له ځانه سره ساتلاې شوه.

صلاح الدين ايوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي ، هغه غوښتل چې دېوه خاوند او يوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چې هر امير او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي ، ځکه دهغوی هر يوه ئې خو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې ، د ښځو اخستونکې هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې ليلام کيدلې ، د ښځو د تښتولو پيښې به را منځ ته کيدې. خلک به پرې وژل کيدل ، او وينې به په کې تويدې ، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پايلې وي چې عيسايانو او يهودبانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ايوبي دې احساس هم اندښمن کړې و چې يو وخت همدا ښځې د نارينه و سره اوږه په اوږه د کفارو پر خلاف جنګيدلې او په جهاد کې د نارينه و له پاره نيمائې ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارينه و د تفريح او عياشۍ وسيله ګرځيدلې دي ، ددې زيان يوائې دا نه شو چې د ولس نيمائې ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې يوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس اوقوم نارينتوب ئې له منځه يوړ.

سلطان ايوبي غوښتل د ښځو عظمت اوستروالي بيرته په ځاې کړي. هغه يو پلان تر لاس لاندې و نيو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوی نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل ، ددې امر لاندې حرم سرايونه هم خالی کيداې شو خوداسې احکام هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت يا امارت دهغه په لاس کې وي. دا ډيره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کې د پردبو پر ځاې د خپلو شميرډير زيات و. او هغه په دې پوهيده چې په قوم کې د ايمان پلورونکو شميره ورځ په ورځ زياتيږي. هغه په دې نه پوهيده چې دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز یو ملګري او د حکومت د رازونو ساتونکي ، خادم الدین البرق ، هم یوه ځوانه ښکلي نجلۍ خپل انګړ ته را ننویستي ده. او دا نجلۍ دهغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې اوس د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دي.

په فوځي میله کې د مصر خلک د سلطان ایوبي د ځواکمنۍ څخه اغیزمن شوی نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامي فوځ و انګیره او دهمغې څخه ئې اغیز واخست. پخپله سلطان ایوبي تقریرکونکي حاکم نه و. خو په هغې ورځ ئې دخلکو دومره ستری ټولنې ته خپله وینا کول اړین و ګڼل ، هغه وویل چې دا فوځ د قوم دعصمتونو ساتونکي او د اسلام پاسبان دي ، هغه د صلیبیانو موخې په پوره تفصیل سره بیان کړې او مصریانو ته ئې وویل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عیش او عشرت کې ډوبیدو صلیبیانوته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه یوسي. هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجونې تښتوي اوبې ابرو کوي یې اوبیا ئې پلورې .....سلطان ایوبي خلک د قومي جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ویل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ اودخپلو لونو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وینا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغیز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسي را پیدا کړل. او دهمغې ورځې څخه را په دېخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

ترلسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شمیره تر شپږو زرو پورې ورسیده ، چې په دې ډله کې لږو ډیرو یو نیم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړي و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه اوقچرې هم راوړي وي . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې دهغوی د روزنې کار پیل کړ.

دمیلې څخه درې میاشتې وروسته:

دسلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زیادښت و موند. غلا ، جواري او د شپې ناسوبتوب دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زیات نه. د فوځي میلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتیا په څیر خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جواري (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، یو سپاهي به دبل څخه یو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو یوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهیانو شمیره پوره وه ، هیڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دا زیان کم و ګڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسید. هغوی فوځیانو ته ګوابښ و کړ او د سزا څخه ئې وویرول ، د خدای څخه ئې وویرول خو بیا هم په دې جرائمو کې زیادښت راته .

یوه شپه یو سپاهي و نیول شو. هغه د کومه ځایه څخه پنډغالي ته را ستنیده ، دد ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهیان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بیرته به خوندي را ستنیدل. خو دا سپاهي نیغ په نیغه را روان و . ساتونکي وکوت اوهغه ته ئې د دریدو اواز ورکړ. سپاهي ودرید او پر ځمکه را پریووت ، ساتونکي و کتل چې هغه په وینو ککړ دي ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې یوړ دهغې په زخمونو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پتې کښيښولې خو هغه ژوندې پاته نه شو. د مړيني د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګرې سپاهي وژلې ،او د هغه لاش ئې د پنډ غالي څخه نژدې نيم ميل لرې په يوه خيمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خيمې وي ، دا خلک کوچيان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچيان ډوله خلک يوائې عصمت پلورونکی نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندې ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو ځيرنو و ښوولې ، چې هغوی د سپاهيانو ترمنځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمې بيرته راستون شو او د راپور د ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاې لاره او ادرس ورښوولې و ، هلته په ور رسيدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خيمې نه شته ، هلته ننبنو ننبانو دا ښوولې چې خيمې ددې ځاې څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شوې نه وه ، دسپاهي لاش ئې را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددې پيښې را پور ورکړل شو. او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږي ،او دې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئې وويلې چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زياتيږي ، په دې لړ کې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. ترهغه ځاې چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شوي ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلي ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنۍ اوسيدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالې بسپنه ورکول کيده ، په فوځي ميله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کڅوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاې دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو ميلمستون و، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپريدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې څرخيدلې ، خوني ته يو زور سړې را ننوت ، دهغه د رانوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریدل ، دهغه سره یوه ډیره ښکلي نجلۍ هم ملګري وه چې نیمائي مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د رانتوتلو سره سم هغوی دخونې دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه ترخنګ کښیناسته ،

« پرون د مصر امیرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډیرښت موندلې » زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډیره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلې خبر ډیر زیات هیله پیداکونکې دي ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د یوې ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اویو بل ئې سره وژلي دي.دا زمونږ د بریاو لمړۍ پړاو دي»

« په درې میاشتو کې یواځې یو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوې دي » یوه سړي د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او تري وئې پوښتل « د بریاو دا بهیر ډیر سست دي ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

« زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ،» زاړه ورته وویل « ما ته معلومه ده چې که زر کسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانګړې توپیر نه تري را پیدا کیږي ، مونږ خو د ایوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندې غشي ور وویشتل شو خو خطا ولاړه ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی دډلې څخه یو بدبخته لا مسلمان هم شو. ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلای شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دي لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک ګڼي ، دا هم کیداې شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځاې ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تګلاره ډیره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلي لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صلیب دپالونکو او سوډانیانو د ماتې نژدې یوکال تیر شو » یوه ورته وویل « تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟...

درونده ! ته په ډیره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډیر اړین دي ، لمړۍ ایوبي او دویم علي بن سفیان»

« که چېرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به ړوند او کون شي » یوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې ترلاسه کړي دي چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلای شي ، » زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس راکش کړ چې ترخنګ ئې ناسته وه. زاړه وویل « دا دي هغه سترګې – وویئ ، وویئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې څخه به ځینو هغه کتلې هم وي ، یواځې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د سيني رازونه کتلاې شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په کومه توګه په البرق قبضه کړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وکړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه کې راغلې دي ؟» يوه تړې و پوښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وريښمي ويښتانو لاس را ښکود او وئې ويل «ما هغه په دغه زنځيرونو کې ښکيل کړې دي. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو ترڅنګ ددې زيړې په خاطر هم رابللې واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځکه زمونږ د ټولو په يوه ځاې کې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لرې دي.تاسې ټول به دا نجلۍ و پيژنئ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيرکتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مخته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه کال راهيسې د همداسې يوي موقع په لټه کې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال کې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيڅرې هم ونه کتل ځکه مانه غوښتل چې هغوی ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حکام د ښاره بيرون ساتي ، خو کله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وکړ ، او ماته ډاګيزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواکو ته لارښونه کړې چې هغوی دې په دې ميله کې د ښاريانو ترمنځ کښيني او دهغوی ترمنځ دې د فوځ رعب نه ،بلکه باور پيدا کړي ، ماته علي بن سفيان هيڅرې هم ترسترګو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته ترسترګو شو دهغه ترڅنګ دوه کرسۍ خالي وي ، ما نجلۍ دهمغې ترڅنګ په خالي چوکۍ کې کښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادي ښوولە ، زه ئې خپل زوړ ميړه او خپل ځان ئې پلورل شوی مظلومه نجلۍ و ښوولە ، او د البرق په څير مؤمن ئې په خپلې ښکلا کې را و نغاړه ، د ليدلو کتلو ځاې و ټاکل شو ، ما هغې ته وويلې چې هلته په کنډر کې به کوم ډول ډرامه لو بوي ، نجلۍ کنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور کسانو سره هملته ناست وم. دهغې ډلې څخه دوه کسان اوس همدلته شتون لري اوپاته دوه نورئې تاسې نه پيژنئ ، هغوی هم زمونږ د ډلې وګړی دي.

دې نجلۍ البرق ته ثابته کړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نيزو حملې وکړې ، پر هغوی ئې د برچې درانه وارونه وکړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوی وه چې دريښتونې حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن کې داهم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوک په کې ګريدلې هم نه و. ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دېوه زړه ور او بهادر ترڅنګ ښه ښکاري ، ما پرې خپله خوښې و ښوولە او هغه مې البرق ته ورحواله کړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دي» نجلۍ وويل --«زه حيرانه يم چې ددومره پوخ عمر حاکم په دومره اسانۍ سره زما په جال کې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادې کړې دي ، پخوا تردې هغه هيڅکله هم شراب نه وڅښلي ، لمړۍ ښځه ئې هم په هماغه کور کې اوسيږي ، کوچنيان هم لري خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربښي چې هغوی ئې ټول له یاده ویستلې وي ،-- نجلۍ غونډې ته ټول تفصیل بیان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ایوبي ددغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټې کې نیولې دي.»

«په دغه تیرو درې میاشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدین ایوبي ډیر مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه وویل « سلطان ایوبي ډیر زیات فوځ روزي. دهغوی د ډلې څخه به تر نیمائي په مصر کې پریږدي. اوپاته نیمائي به د خپلې قومندې لاندې دعیسائي پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بیت المقدس باندې لګیږی. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خیستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سیمو حاکمانو یو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی یووالي دصلیب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټې کې اخستې دې

«نو ایا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلې غړې دي ؟» یوه سړي تري و پوښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ریښتونې توګه د ایوبي وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دې، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکې لور ګڼي، ددې نجلۍ دښایست او ځوانۍ د جادو اغیز جدا شې دې. مونږ نه شو کولاې البرق دخپلو ځانو سره را یوځاې کړو. او دې ته به اړتیاځه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاسو کې لوبیږي»

«سلطان ایوبي دنور څه کولو اراده لري ؟» ددې ډلې یوه غړي تري و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دي.» زاړه ورته وویل « هغه غواړي د صلیب په سلطنت کې د اسلام بیرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانود بی کاره کولو او نیولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ایوبي د علي بن سفیان تر څارنې لاندې یوې سترې شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتیرو یو ځانګړې لښکر تیار کړي تر څو هغوی صلیبي هیوادونو ته ولیږي اوهلته تري د ځارکښۍ او تخریب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پیل کړې ده. د سلطان ایوبي منصوبې او پلانونه ډیر خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلې کولو له پاره هغه د فوځي میلې تر نامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانیان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لاربښوونې شوی دي ، هغه همدا دي چې د ایوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتیا خپره کړئ ، اودهغې طریقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مینه ورزیاته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وويل چې هغه دفوځي ميلې څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننويستلو کار پيل کړې دي. او هغوی هم په ډيره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړې ده، جواري او ښځه دواړه داسې شيان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دويمه طريقه داوښوولە ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالې په شاوخوا کې پرې ايښي دي ، خو هغوی هيڅکله هم دا نه وائي چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهيان د بدکاری سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پيدا کړې دي. زاړه ورته زياته کړه «دهغوی بريا تيره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهيان په يوه وخت د يوې ښځې خيمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و نښتل اويو بل ئې ډير سخت زخمي کړ، يو دخيمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالي ته په ور رسيدو سره هملته و مړ....دا راپور تر سلطان ايوبي پورې ور رسيدلې دي. هغه علي بن سفيان او البرق ته حکم کړې چې د فوځيانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړي او دا معلومه کړي چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډيرښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وويل شول چې د آصفې اصلی نوم بل څه دي ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه اواطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې يو ځانګړې ډول سفوف ورګډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغيز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلاې ، په غونډه کې دا هم ډاګيزه شوه چې د مصر په زياتو کليو ، بانډو او ښارونو کې قحبه ځايونه ، او د جواری مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پايلې ئې را تر مخه کيږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنيو ځوانان د بد کاری په لور را اړوي ، اوس دا هڅه بايد وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حيائې او بدکارې ميلان را پيدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډيره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسيده ، هغوی ټول يوځاې بهر ته را ونه وتل ، بهر به يو سړې ولاړ نو بل به څو دقيقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، يواځې آصفه او يو بل سړې پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړې سره روانه شوه.

(۳۹)*****

البرق آصفه په يو راز کې پرې ايښي وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه و ويلي چې هغه دويم واده هم کړې دي ، که څه هم دويم واده کول کومه د عيب خبره هم نه وه خو هغه ويريده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وايي چې دومره وخت دې د يوې ښځې سره تير کړ او اخر دې د څلويښت کلنۍ په عمر کې د يوې ځوانې نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډيره وخته پورې راز پاته نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپيريال کې د خپلې څارکښۍ د شبکې جال خپور کړې و . هغه ته دا خبرونه را رسيدل چې د فوځي ميلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جواري او بدکاري ځايونه ورځ په ورځ زياتيږي . يوه ورځ د شبکې يوه غړي علي بن سفيان ته دا راپور هم ورکړ چې په تيرو درې مياشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې دخادم الدين البرق دکوره څخه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خوارې خوب پراته وي ، يوه ښځه چې په تورځادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو يو سړي ورسره يوځاې کيږي ، اطلاعاتي مامور وويل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دريم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړي سره يوځاې يوه کورته ورننوته ، او د څه ډير ځنډ وروسته بيرته را ووته او دهمغه سړي سره بيرته را ستنه شوه .

هغه مامور دا هم وويل چې هغه همدا ښځه تيره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقيب لاندې و نيوله ، هماغه کورته و ورننوته ، مامور وائي چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په يوه ځاې کې پټ کښيناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او دښار په لوري رهي شول او هلته په يو ستر کور کې ورننوتل ، د ډير وخت د تيريدو وروسته دهمدې کور څخه د يو يو کس په راوتلو سره نژدې يولس کسان له هغه ځايه را ووتل او په اخره کې همدا ښځه د يوه سړي سره هم را ووتله ، مامور هم د تيارې څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقيب لاندې و نيول . د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړي بلې لورې ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې و ورننوتله .

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په څير د يوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکي په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې ، خو دعلي بن سفيان لار ښوونې او احکام ډير سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ويلي و چې که چېرې د سلطان ايوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هيڅا د رتبې او ستروالي لحاظ نه کوي ، هر چېرې ئې چې هر ډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډير معمولي او لږ وي بايد علي بن سفيان ته ئې تفصيل ورکړل شي ، دا د جاسوسې روزنې د سبق يوه برخه وه ځکه د څارکښۍ دشبکې بريالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډير خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ، تر لاسه کيږي .

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفيان له پاره ډير ارزښتناکه و . هغه د البرق ښځه ډيره ښه پيژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړي سره چېرې ولاړه شي . د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه . او دا هم چاته نه وه څرګنده چې البرق د يوي بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دي . هغه په دې خبرې ډير فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې اودا دهغې حق دې چې که چېرې دهغې ددوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي . خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پيدا کيده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سيلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لويدلې وي؟ دهغه په ذهن کې يو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا شو ، هغه د خپلې شبکې یوه ښځه د سوالګرې په لباس کې د البرق کور ته و استوله تر څو هغوی ته ووایي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بیکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپنې هیله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و . د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې و ګرځیده او آصفه ئې تر سترګو شوه . دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره و کتل او ورته ئې خپل «فریاد» وړاندې کړ او ورته ئې وویل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړې په خبرو خبرو کې ئې تري و پوښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پیغله ده ؟ هغه ځواب واورید چې دا زما لور نه ده ، دا زما د میړه دویمه ښځه ده ،دري میاشتې کیږي چې واده ئې ورسره کړې دي.»

علي بن سفیان ته دا خبره حیرانونکې وه . دهغه په زړه کې دا شک پیدا شو چې دشپې دکوره وتونکي د هغې همدا دویمه ښځه ده ، علي د یوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پیغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاې کې ځانته ووینې. خوالبرق باید په دې خبره پوه نه شي. هغه ورته په پیغام کې دا هم ویلي و چې دهغوی دکور په هکله په یوه ډیره مهمه خبره باندې ور سره غږیږي . علي ، دالبرق د دفتری مصروفیاتو د په نظر کې نیولو په اساس ، د هغې ښځې ته د لیدلو کتلو له پاره ځاې او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفیان دې ښځې ته دزړه له کومې ډیر زیات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وویل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دویم واده کړې دي ، ښځې ځواب ورکړ « د خداې شکر دې چې هغه دویم واده کړې دي – څلورم او پنځم نه دي.»

په خبرو خبرو کې علي بن سفیان تري و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډیره ښکلې او ښایسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شریفه او نیک خویه هم ده ؟» علي بن سفیان تري و پوښتل ، « ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډیره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي تري وپوښتل « که چېرې زه ووایم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئې په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئې ویل « زه په خپله اند ښمنه یم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځیدلې دي ، له ما سره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چېرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ویریږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګیري چې زه د کینې اوحسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوي هم نه و ،خو اوس هلته د شرابو منګي خالي کیږي.»

«شراب ؟» علي بن سفیان ټکان وخوړ او وئې ویلې « البرق شراب څښل هم پیل کړې دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يواځي دا چې څښي ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما څلور ځله دا نجلۍ د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوې. ما دا هم کتلي چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي اودوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده ،»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حيرانتيا سره و پوښتل ،« جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چپچپل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د ديوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوې جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دې. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کرّه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم ترځارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړېو غړی ګرځيدلې دې او يا داچې هغه يواځې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورځخه د شبکې د نورو غړو په هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر ځارنې لاندې وساتي.....

دا ښځه ولاړه اوداسې څرګنده ده چې دعلي بن سفيان لارښونې به په ساړه فکر سره پلي کړي ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنترولې وتلاې شي. هغه د حرم سراې او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندښه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

(۴۰)*****

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يواځې د کار ملګري و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د ديوه عمر خاوندان و ، يو ځاې ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامې سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملګري و . خو ددومره خوږې دوستۍ ترځنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علي ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لار ه پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیرښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبرې کړې وي دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وي ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

درېیمه شپه ، د نیمائي شپې څخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خوارۍ خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیڅاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلي او لږ څه ویریدلې غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلي غشي په څیر د خوني څخه راووت او په یو څو ګړندیو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړو ، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته ووایاست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر څخه ئې و پوښتل « وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفي د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیڅا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه و پرکول ، هلته د نژدې ځابه څخه یو سړي را ووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه و نیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه ترسترګو کیده ، هغه سړي هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلي وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یئ.» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړي وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمي شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر همله ته پټ ناست دې. هغه دا معلومه چې دا خلک چېرې ځي ،

علي بن سفیان د داسې هنګامي حالت له پاره د ګړندیو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاې ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تیز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې څوارلس کسان تیار کړي نو علي بن سفیان د کالیو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتیارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفیان په قیادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پیښې ځاې ته ور ورسیده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفیان له آسه را ښکته شو او وئې کتل ، یو د البرق لمړنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګري. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وینو کې ډوب. آذر وویل چې هغوی د البرق لمړنۍ ښځه د زخمی کیدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاې او پریوتم ، حمله کونکې و تښتید. آذر وویل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفیان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخمیان سمدستي جراح ته ورسوي او د وینې د دریدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاې په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوې وه ،دا د پخوانیو وختونو یو ستر کور و. او تر څنګ ئې نور کورونه هم و. د انګړ څخه د آسونو د شړنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وویل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نیسئ ، اوکه چا د تیښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځیدو نه وروسته د انګړ په لوري ور تاو شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوریدل شو. علي بن سفیان یوه سپور ته وویل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې ووایه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وګړی ئې و نیسئ ،» سپور د پنډغالي په لور ولاړ علي بن سفیان په لوړ اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقیب ئې کړئ ، او یو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونود تبیلې څخه په ګوته را ټول کړل شوی آسونه و. اودهغې سپرو د سلطان ایوبې څخه څو ځله انعامونه اخستي و. تښتیدونکي هم شاهسواره معلومیدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تیز ځغلیدونکي اسونه دي ،دا د ښار سیمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پیدا کول ، کوڅې وې چې آس په کې نه شو ځغلیداې ، خو بیا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و.

په تیاره کې آسونه نه تر سترګو کیدل ، یواځې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقیب کیده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته شول نو بیائې پتیدل شوني نه و. هغوی د افق په لور د سیورو په شکل تر سترګو کیدل. هغوی څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پیدا کړې وه. هغوی یو له بله سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفیان په حکم دوه سپرو په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوی وي ، تښتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول. خو هغوی یو ځاې روان ول. د علي بن سفیان ډله هم ډیره ګړندی وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغې هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کینې لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښې لورې ته ولاړل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول داسې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوی وي. اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر یوه مخه اولاره بدله شوه. علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، یو بل ته سره ووایاست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندبو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کښیښول ، او د هر آس پسې یوې یوې ډلې ځغاسته پیل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو. د پښو داوازونو په شور وشر کې د لیندبو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنترولە ووت، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په ننبه کړ، دا اس دکنترولە ووت او بیرته شاته راغې ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید. دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس ور وغځاوه ترڅو یو سپور پرې د مټو څخه را ونیسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سړې سپور و او یوه ښځه ښځه د سړي څخه مخته ناسته وه. داسې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه ترغوږو کیده ، یواځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادې تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه داسې معلومیده چې هغوی ټول تښتیدونکی نیولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تښتیدونکې ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړینې په خاطر هملته په صحرا کې پریښول ، تښتیدونکې ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تښتیدونکو څخه یوه وویل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ ،» د یوه آس د زین سره مشال ترلې و. هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډیره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و ، سترګې ئې پټې وي ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې و تړه ، او هغه ئې په یوه آس باندې وا چوله اوسپور ته ئې وویل چې په بیړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بیړې پو ښتنه هم نه پیدا کیده ، هغوی د ښاره څخه څو میله لرې وتلي و. په دې بندیانو کې یو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې داقافله قاهرې ته رسیدله نو دسهارسپینې لیکي را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپیښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفیان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهموا و پټیو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمړنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتیائې حالت ئې ښه نه بریښیده. سلطان ایوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسیدلې و هغه علي بن سفیان ځانته کړ او ورته ئې وویل ،« زه له ډیره وخته را هیسې دلته یم ، ما د البرق د راغونښتلو له پاره یو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډیره عجیبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پیالې او صراحۍ پرتې دي ، ایا هغه د شرابو څښل هم پیل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړي ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړي دي.»

«دهغه یوه نه چې دوه ښځې ټپي شوی دي» علي بن سفیان ورته وویل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونیوله او را مو وسته د البرق دویمه ښځه ده ، پریږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډیر غټ ښکار را نیولې دي.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بیداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وي ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حیران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفي پخواني میړه انګیره ، سلطان ایوبي دا قضیه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د یوي سترې ډلې معامله وه چې دهغې یوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و.

کله چې زخمیان د خبرو کولو او دبیان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کیسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفیان وویل چې دهغه د خاوند دویمه ښځه دشکمن کړچار خاونده ده او جاسوسه معلومیږي نو هغه د ډیرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل میړه او آصفه دواړه د تیغه تیر کړي ، خو علي بن سفیان هغې ته ویلي و چې جاسوسان ژوندي نیول کیږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرویزنې وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پیدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان ترکنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې ترکلکې ځارنې لاندې و نیوله ، هغې دشپې له اړخه ویده کیدل هم پرینبودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په ګټې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دړه کې یو کوچنې سورې هم وویست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ایوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئې بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ایوبي په جنګي پلانونو کې به شاملې وي. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړي او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کیدې ، درېیمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئې په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه . کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، اصفې کالي واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئې هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوې. هغې د البرق دشرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې څیز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالي وا غوستل ، دپاسه ئې پرې تور څادر داسې وا چاوه چې دسر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه . اوبیرون را ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل څادر ئې له ځانه چاپیره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د یوې ملازمې سره پسیرې ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځاې کړې ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوې دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډیره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقیب ئې کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چېرې ځي ، کیداې شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ ښځې په تیاره کې ښه نشواې لیداې ، هغه آصفې ته ور نژدې شوه او هملته و دریده ، یو دبل سره په ناڅاپې توګه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پریکړه و نشوه کولاې چې څه وکړي.

خو بې له ځنډه ئې وپوښتل چې «آصفې چېرې ځي ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خوندیتوب په خاطر دهغې سره یو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر څنګ روان دي ،آصفې یو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئې په خندا کې وویل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما تر شا راغلي ئې ، يا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمړنۍ ښځه د متو څخه و نيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکی څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، دهغې تر مخه يو سړي ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په څنګ شو ، خو سړي پرې داسې وار و کړ چې دهغه خنجر دښځې په يوه اړخ کې و لګيد ، کله چې هغه سړي وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمړنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننويست ، هغې ښځې په زوره چيغه کړه ، هغه سړي يوځل بيا په دغه لمړنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو څخه و ژغورله، کله چې لمړنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نوهغه سړي دهغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي .

آصفه پريوتې وه او د البرق لمړنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې دتشي څخه تر ګيډې پورې رسيده . هغه سړي اصفه پورته کړه او چېرې ئې يوړه ، د علي بن سفيان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځايه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهيدل چې دا دويمه ښځه به څوک وي ، عمر دهغه سړي پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځاي ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهمغه ځايه څخه نيغ علي بن سفيان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او دهمدې زخمي ښځې تر څنګ کښيناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر لپسې وارونه وکړل او حمله کونکي دهغې ځايه خپلې پښې سپکې کړې . آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

مابنام د البرق د لمړنۍ ښځې او د آذر روغتيائې حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندې پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفيان ته ويلې و «چې ره خپل خاوند ځارولي شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هيواد ځارول نه شم زغملې ،» او هغې دخپل قوم اومذهب په نوم ځان ځار کړ .

دسلطان ايوبي په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې و لويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځيدلې وه . خو دا څرګنده شوې وه چې هغه دحکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې دښمن ته سپارلي دي ، سلطان ايوبي د وژلو جرم ښنلاې شو . د شرابو د څښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ښنلاې ؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بيان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغيز دومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و . هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګيو په ښه کې دشهزادګانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه . هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې دداسې يوه حال سره به مخ کيږي . هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده اومسلمانان به ئې ډيره خرابه کړي . هغه ته داو يره هم تر سترګو کيده چې مسلمانان به دهغې د ټپونو علاج و نه کړي ، هغې دخپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچني په څير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ ګيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږی لکه د يوې مسلمانې ټپې شوی ښځې سره چې کيږی. خو هغې يو غږ کاوه چې غواړی د سلطان ايوبي سره ووينې ، او دهغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او دهغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نومورې ورته په اوسنې زخمي حال کې لکه دلور په څير ښکاري.

«ما اوريدلي دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دې» آصفې ورته په ژړغونې توګه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوې نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،.... دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستي زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملاې.»

«که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم» سلطان ايوبي ورته وويل ، «زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوي چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټرانو راته ډاډ را کړې چې ستا رو غتيائې حالت مخ په ښه کيدو دې،که چيرې تاته مو اذيت درکولاې نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالګې ور شيندلې ، او تا به په چيغو چيغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې واې اود خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې واې، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندې پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترګو و نه وينې چې ته يوه ځوانه اوښکلې ښايسته پيغله ئې» سلطان ايوبي ورته وويلې ،« ته دا اند ښښنه له زړه څخه و کاړه ، ستاسره به همغسې سلوک کيږی چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چيرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيڅا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاې و . هملته دننه د آسونو د دريدو ځاې و . دوی هملته پنځه نور کسان هم نيولې و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چيرې چې تيږو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونی کې ورځاې کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را نښلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه. نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې. او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په دې درنښت ګوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې. اول د څارکښۍ له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنيو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخريب کارانو له پاره لويه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وويلې چې د سلطان ايوبي په فوځ کې هغوی خپل خلک ور ننويستي دي او همغوی د فوځ تر منځ د جوارې کولو عادت را پيدا کړې دې. هغوی د بيلل شوی قمار په خاطر يو دبل پيسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو څخه ډيرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عياشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارې پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دې خلکو دا هم وويل چې همدا اوس هم هغه سوډانيان چې د فوځ څخه ويستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پاروي، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ايوبي په حکومت کې ئې ډير مهم ځايونه درلودل، خو د سلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه يوه عيسائي پيغله وه چې اصلي نوم ئې «فليمنګو» و ، هغه په اصل کې يوناني نژاده وه، او هغې ته د دپارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کيده. هغې ته د مصريانو ژبه ورزده کړل شوی وه. او د هغې په خير په سلونو نجونې د مسلمانانو سيمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنخلس ورځې وروسته دهغې ټيپونه جوړ شوی و. خو کله چې ورته وويل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کيږي نو هغې وويل « زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صليب مشن پوره کړې دې»---او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پورې اړتيا وه ، دهغوی له اړخه په ويل شوو نښو نښانو څونور کسان هم و نيول شول ، چې يو څو ئې مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واوروله شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملاې او هملته ومړ. دهغې کوچنيان د سلطان ايوبي له خوا تر روزنې لاندې ونيول شول، هغوی ته ئې ددولتي خزانې څخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچيان نه و بلکې د يوې مجاهدې بچيان و او دهغوی مور په مذهب ، هيواد ، قوم او ولس ځان شهيد کړې و.

(۴۱)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه

د خليفه د معشوقې "اُمّ عراره» تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زیږدېزکال د جون د میاشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خلیفه پیغام وړونکي صلاح الدین ایوبي ته دا خبر راوړ چې خلیفه خپل ځان ته ورغوښتي دي.دې خبر په سلطان ایوبي ښه اغیز و نه کړ او قاصد ته ئې وویل چې «خلیفه ته د سلام او درنښت وروسته ووایه چې که چېرې ډیر اړین کار وي نو زه حاضر یم چې هلته درشم ، خو اوس هیڅ فرصت نه لرم ، هغه ته داهم ووایه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډیرې اړینې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ایوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و اوپه مصر کې ددې خلافت خلیفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خلیفه پادشاه ګڼل کیده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطیبانو د خدای ﷻ او دهغې د رسول ﷺ وروسته په هر جومات کې د خلیفه نوم اخست. د عیش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدین زنګي او سلطان ایوبي په څیر شخصیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلې وای ، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و . کله چې سلطان ایوبي مصر ته د والي په څیر راغې ،نو په همغه لمړیو کې خلیفه څو څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دې. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتي ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ ځنډني کاوه.

سلطان ایوبي به چې کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې ، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک څښاک لوښي ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولي و. د خوراک څښاک څخه علاوه د شرابو صراحي او پیالې هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوی وي.د هغه حرم سراې به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکي نجونو شتون درلود او تر څنګ ئې هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجونې هم ځاې په ځاې شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله ﷻ پیغام ور رسولې وای ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و . د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړې و ، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانګړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړې اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لارښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په مانۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وګړي هم ور ننویستي و. ددې تر څنګ هغه د حرم سرای ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې واو هغوی ته ئې اړیني دندې سپارلې وې. دهمدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځاپه د همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و . په دې وخت کې دخلیفه عمر هم نژدې شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اوښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زیږدېز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سرای کې یوه بله ښکلې اوښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوی وه. د حرم د استخبارتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته دري څلور کسان په عربي بڼه کې راغلي واو دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وي، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د ("اُمّ عراره») یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې ، په هغې کې یو بڼه والې دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد دپاى ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه ترمخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کیده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و. فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاسو کې و ، چې دهغوی ټول اړیکي د صلیبیانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدین ایوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مګر لا تر اوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانې کې ډیر زیات اغیز پیدا کړې و.

سلطان ایوبي په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نورئې ډیر سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوړه مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه یواځې صلاح الدین ایوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ایوبي په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي یرغل ګواښ هم په خپل ځاې شتون درلود ، نه غوښتل دغه لوړ پوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې په یوي سوځونکي ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبي د خلیفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شدّاد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه».

(۴۲)*****

دا څلور واړه د سلطان ایوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبي هغوی ته وویلې « همدا اوس د خلیفه قاصد راغلې و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شدّاد ورته وویلې « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تر اوسه خو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبي ورته وویل « د لږ څه وخت په تیریدو سره به هغه د خداې په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبرۍ مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پیغمبر ص وروسته یادوو ، څنګه عیسی فقیه ستا انګیرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائیدوم ، » عیسی الهکاري فقیه ورته په ځواب کې وویل « هیڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بیاداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پیړیو پیړیو را هیسي خلفاؤ ته د پیغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننه په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ویلای، چې د سیاسي او نظامي اړخه به ستا د پریکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي.»

«عکس العمل به ډیر سخت و ي» یهاؤالدین شدّاد ورته وویل «او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بیا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت یا(په دین کې نوښت) ته باید د پای ټکي کښیښول شي. او یا خلیفه په سمه لار روان شي او د ریښتوني مسلمان په حیث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شوني نه ښکاري»

«زما څخه به ډیر د خلکو په رایه او آند بل څوک ښه وپوهیږي ؟»علي بن سفیان، چې د استخباراتي شبکې رئیس و او په ټول هیواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وویل «عامو وګړو تر اوسه د خلیفه شکل او صورت هم نه دې کتلې ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ایوبي نوم پیژني ، زما د اداري د غړو خبر لوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې د خلکو داسې ارتیاوې پوره شوی دي چې د هغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب یا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتیاو په پیښیدو سره به خلک د مرګ سره مخکیدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تیرې هم پاې ته رسیدلې دي. جرایم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکایتونه او عرایض تاته نیغ په نیغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورینو او عسکري وګړو څخه ویره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هیواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تیري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وبانبه ، زه په ډاډمن زړه سره ویلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځاې د امارت پریکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، یا عدل او انصاف ورکړې وي او یا نه ، »سلطان ایوبي ورته وویل « اویا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړي وي او یا نه ، زه نه پوهیږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته یو ډیر عبث او بې ګټې تګلاره پریږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پرینبول نه غواړم ، په دې خاطر اړینه ده چې په دین کې دا نوښتونه(بدعتونه)، چې دمذهب برخه ګرځیدلې ، مات او د کثافاتو په ټوکرۍ کې ئې ور و غورځوو. که چېرې همدا رواج ژوندې پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاې کړم. د ډیوي څخه ډیوه بلیږي ، خو زه غواړم دا ډیوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پوهیږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځیدلې ده ،او خلیفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښایسته وکې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ برید کړې و. که چېرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپریوتې واې ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدین شهیدا ن کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو و پو هیږي چې په سلطنت ئې څه ډول یو ستر توپان راغلې دې ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان څپې و ځپلې ، خو هغه د مست سندا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړې قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده .»

هغه عمر تیرې خلیفه وویل « صلاح الدینه ! ته تر اوسه کوچنې ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې.....»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دینه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلې دې ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبي یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شپږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنګي ماته د اپیغام را استولې دې او لیکلې ئې دي چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دواړو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړي و ي که چېرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهي د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځي او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورنۍ حالات کړکیچن دي ، په مصر کې به یو پاڅون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې ځارنې لاندې و ساتئ ،»

سلطان ایوبي لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلې دې. ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندي ساتنې په خاطر هر ې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړي ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوروي ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځې اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګلونو پاڼې و شیندي، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږي چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترڅنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځاې اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو، څرونکو ، دهقانانو او .....ريښتونو پاکو خلکو مذهب دي او دا مذهب انسان ته د انسانيت هغه درجه ورکوي چې الله ﷻ ته ډيره ارزښتناکه ده »

«دا هم شوني ده چې د خليفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خليفه پر ځاې پخپله حاکم و ګرځې.» شدّاد ورته وويل « تل د ريښتيا مخالفت شوی او کيږي» سلطان ايوبي ورته وويل « نن د درواغو او باطل ريښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويريږي او د ريښتيا ويل ئې پرې ايښې دي ، د حق او ريښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوې دي ،د شاهانه دور او شهنشاهيّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاې ټکې ايښی دي چې د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه ګڼل کيده. عوام وږي ساتل کيږي اوپر هغوی باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځيرونو کې تړل کيږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرم ﷺ د غلامۍ ځنځيرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته وړې چې دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي ، دهغوی څخه نقدې کومکونه غواړی او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پيدا کوي..... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډير درونده او محترم اميره !» د سلطان ايوبي نائب سالار الناصر ورته وويل « مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازميښت کړي يو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه يو ويريدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګيدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګيدلې يو ، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولې و چې زمونږ شميره ډيره کمه وه ، خو زه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم ، تا يو ځل ويلې و ، چې که چېرې يرغل او برید د بهر څخه وي مونږ کولاې شو هغه د لږ شمير مجاهدينو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه برید او يرغل چې د کور دننه را پيدا کيږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو: چې ای ذوالجلال و الاکرام ربه !دا څه پيښ شول، درونده اميره ! کله چې د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن و ګرځي نو ستا د توري په پوخ کې ترپيږي خو د بيرون را ويستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره ! تا ښه خبره وکړه» سلطان ايوبي ورته وويل «زما توره همدا اوس هم په تيکې کې ترپيږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بيرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درنښت شتون لري.د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوې دي ، زه يواځې د خليفه العاضد په هکله نه ګړيږم ، دعلی بن سفيان څخه و پوښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدينه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوی راوړي هغه ددې ګواهی ورکوي چې دخلافت د عياشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعیش پالنې په اساس ، هر چېرې چې کوم امیر یا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځاې خپل واکې حاکم ګرځیدلې دې ، اسلامې سلطنت په ټوټو ټوټو ویشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سیاستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه ددې ټولو ګوابنونو څخه بې خبره نه یم ،او دا هم را ته څرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شیرازه بیرته را یوځاې کوو نو دا به نوره هم د خپریدو هڅه کوي ،زمونږ ترمخ به د ستونزو غرونه و درېږي ، خو زه ویره نه لرم ، او زه دا شونې ګڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ویریږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خلیفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړین کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خلیفه نوم او یاد باسم.»

ټولو د سلطان ایوبي ددې کار ملاتړ او تائید وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خلیفه العاضد په یوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وویل چې صلاح الدین ایوبي ورته ویلي چې که چېرې کوم اړین او ضروري کار وي نو زه را تلاې شم او که نه زه پخپله ډیر مشغول یم. خلیفه د قهره سور اور وګرځید ، هغه قاصد ته وویل چې رجب راته را ولیږه، رجب د خلیفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و ، هغه ته ئې د خلیفه د ساتونکو د ډلې قومندانې ور سپارلې وه. هغه د خلیفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړې سوډانیان اخستې وو ، هغه د سلطان ایوبي د مخالفینو څخه او د خلیفه د غوړه مالو څخه یوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدین ایوبي ځواب خلیفه ته وړاندې کاوه نو د خلیفه په ځانګړې خونه کې "اُمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خلیفه ته وویلې «صلاح الدین ایوبي ستا نوکر دې –تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خیژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟ او یا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس ترلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پایلې به ډیرې ښې نه وي ،» خلیفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وویل.« دهغه د لاس لاندې یو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشې سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزیدلي اواز وویل ، « زه د همغه لمړیو څخه په دې پوهیدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،... دا صلاح الدین ایوبي یادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چېرې کو م ضروري او اړین کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما ترمخه ډیره کارونه دي چې باید تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپاریدو او په خپل زړه ئې لاس کیښود ، رنګ ئې ژیړ شو ، او په یوه ډیر کمزوري اواز ئې وویل« هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه یو رنځور انسان یم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به يوه ورځ ما له منځه يوسي ، زما له پاره غُصّه کيدل زيانمن دي ، ما د خپلې روغتيا غم شپيلي، او هغه ته خپل کارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللې و ؟» رجب تري و پو ښتل --«ماته حکم وکړئ» ما هغه په دې خاطر رابللې و چې هغه ته دا احساس را پيدا شي چې دهغې پر سر يو حاکم هم شته» خليفه په داسې حال کې چې په خپل زړه ئې لاس اينبى و په لړزيدلي اواز وويل «همدا تا راته ويلي و چې صلاح الدين خپل واکه او خپل سرې شوې دي ، زه هغه بيا بيا دلته را بولم او هغه ته حکم کوم تر څو هغه خپلې پښې لاندې کيږدي ، دا اړينه نه ده چې دکوم ضروري کار په خاطر دې هغه زه دلته را وبولم.»

«اُمّ عراره» د شرابو پياله د خليفه په شونډو کيښوله او ورته ئې ووېل --«سل ځله مې درته ويلي چې په غُصّه کيږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غُصّه زيانمنه ده .» هغې د يوه طلايې دبلي څخه نسواري رنګ څه سفوف را وويستل او د خليفه په خوله کې ئې ور واچول او د اوبو ګيلاس ئې ور په خوله کړ. خليفه دهغې په خورو ورو وريښمينو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته ئې وويلې --«که ته نه وائې نو خداې خبر چې زما به څه حال و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې ننښتې دي ، زما يوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مينه ولري ، يواځې ته زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه نجلۍ نوره هم له ځانه سره را نژدې کړه او خپل لاسونه ئې د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«اى د مسلمانانو خليفه !» رجب ورته ووېل -«ته ډير نرم زړه او نيک خويه انسان ئې ، همدا لامل دې چې سلطان ايوبي ستا ترمخه داسې ناز کوي. دا به ستا له يادې وتلې وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دي ، هغه ستا د نسل څخه هم نه دي ، هغه په څټه کُرد دي. زه حيران يم چې هغه ته دومره لويه رتبه چا ورکړې ده ؟ که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دي ،د جنګ د ډګر استاد دي. هم په جنګ پوهيږي او هم په جنګولو. خو دا صفت دومره مهم نه دي چې هغه ته دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستر او دومره تجربه لرونکي فوځ داسې ژر له منځه يوړ لکه يو کوچنى چې يوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فکر وکړئ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسيدونکو يو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څير سالاران ئې درلودل ، نو خلکو ستا د سپيو ترمخ هم سجدې کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به ستا په دهليزنو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسيده چې ته خپل يو لاس لاندې کس را بولې نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډه ډه کوي.»

«رجبه !» خليفه په ناڅاپي توګه و غوريد او وئې ويل --«ته يو مجرم ئې !»

د رجب رنګ تک ژيړ شو ، "اُمّ عراره» هم په يوه ټکان سره د خليفه څخه ځان بيل کړ. خو العاضد يو ځل بيا هغه د مړونده و نيوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئې په ډيره مينه ووېل--« ايا ما تاسې و ويرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووايم چې هغه ماته اوس ددوه کاله د تيريدو وروسته دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نيک خلک وو ، او د صلاح الدين ايوبي پر لاسو جوړ شوې فوځ د خلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه !ايا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهيدې ؟ ولي اوس چې ئې ؟اوس چې د مصر امير خپلې ريښې ټينګې کړي دي ماته وائې چې هغه دخلافت باغې او سرکښه دي ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ويريدلي اواز سره وويل --« سلطان ايوبي د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امير خپل سري او ستاسې په روغتيا مې د هغې د اغيز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډيره وخته را هيسې دا وينم چې صلاح الدين ايوبي څو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر اودهغوی د پايلو څخه دې خوندي و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خليفه د مخ سره خپل مخ ور يوځاې کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ور ننويستې وي او د کوچنيانو په څير ئې ورسره لوبې کولې ، يو نا څاپه ئې د خليفه د مخ په غومبري باندې لاس کيښود او تري وئې پوښتل چې « اياطبيعت دې لږ څه را ښه شوې دي ؟»

خليفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې وويل چې --« دوايي دومره اغيز نه وکړې لکه څومره چې ستا مينې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښايست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسير دې.» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سينې باندې کيښود او ورته ئې وويل -«د قيامت په ورځ چې ما جنت ته ليږدوي ،نوزه به خداې ته ووايم چې زه بله حوره نه غواړم ماته يواځې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» يواځې ښايسته نه ده » رجب ورته وويل -« بلکه ډيره هو ښياره او ذهينه هم ده ، د حضور حرم سراې د سازشونو مرکز ګرځيدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوی دي، اوس هيڅوک دا جرأت نه شي کولاې چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او يا د خلافت د مانې کوم کارکونکې څه خرابي را پيدا کړي.»

رجب د صلاح الدين ايوبي په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته وويلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدين ايوبي ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ويل رجبه ؟» خليفه متوجه شو او وئې وپوښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ويرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امير پر خلاف کومه خبره کول د زغم ورنه وي» -رجب ورته وويل --« شونې ده چې صلاح الدين ايوبي به يو ور سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډير خوښ يم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بيرغ راپريوتو ته نه پريږدي، » خليفه ورته وويل --« مونږ د سلطان ايوبي په څير سالارانو ته اړتيا لرو ، تر څو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتي ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپينې سترګې او بې ادبۍ په هکله بښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازميښت کړي. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهي پورې و پوښتئ ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوب ويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دې ؟ له تاسې ئې دا پوښتلې چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوې رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوې ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ور ليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دي.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کرکيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړي دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدېزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چېرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړي. هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول. دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟ صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غداری او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي،»-- رجب ورته وويلې « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې څه نوری وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړي او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسي، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولاې شو. که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتي چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د «بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځاې ئې صلاح الدين ايوبي ته پرېښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايوبي د شيرکوه روزل شوی سړي دي ، هغه خپل ټول عمر د عيسائي قوم پر خلاف په جګړو کې تير کړي او په دې تر تيب ئې د اسلام دښمنان نور هم زيات کړل،که چېرې د صلاح الدين ايوبي پرځاې بل کوم څوک د مصر د حاکم په خير ټاکل شوې واې ، نو نن به عيسائي پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په خير را تللاې ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کيدل او نه به نوم ورکې ښخيدل.»

«مګر رجبه !» خليفه ورته وويل -«صليبيانو خو د روم په بحيره کی په اسلامي لښکر يرغل کړې و ؟»

« صلاح الدين داسې حالات را پيداکړي و چې صليبيان دخپلې دفاع په خاطر مجبور شول په حملې کې لمړيتوب وکړي ،» --رجب ورته وويل -«صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چې د صليبيانو له اړخه حمله کيدونکې ده ځکه چې دحملې له پاره حالات همغې راپيدا کړي و په دې خاطر هغه د حملې د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخکې چمتو کړي و ، دا انسان خو فرښته نه ده چې په غيبو به پوهيده ، هغه داسې يو چال و چلاوه ، چې دهغې په لوبيدو سره په زرګونو کوچنيان يتيمان شول اوپه زرګونو ښځې کونډې کړل شوې ، دهغې په دغه ظالمانه کار باندې تاسې هغه ته زما تر مخه شاباسې ورکړ او ستاينه ئې مو وکړه، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چې ستاسې وفادار و د جنګې تمريناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وويست او په تيارې کې ئې پرې د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل کړل او دا ئې خپره کړه چې د ناجې فوځ بغاوت اوپاخون کړې و. دهغه په دې کار هم تا دهغه ستاينه وکړه او شاباسې دې ورکړ. تاسې دومره نرم زړه او مخلص ياست چې تاسې دهغه چال او دوکه درک نه کړاې شوه.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» چې دعربو د ښايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره « په ډيره معصومانه توګه » د فحش داسې حرکات پيل کړل چې په العاضد ئې دشرابو نشه نوره هم ورزياته کړه. دهغه ذهني څرنګوالې او څنګه والې دهغې نجلۍ په لاسو کې و – درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندې پوره اغيز کړې و ، خو دهغه په زړه کې يواځې او يواځې "اُمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبرې هسې په ضمني توګه اوريدلې ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندې ډير شرمناکه وار وکړ. هغه و ويلې « صلاح الدين ايوبي په يوې بلې دوکې او غولونې باندې لاس پورې کړې ، هغه اوس هره ځوانه او ښايسته نجلۍ چې ووينې د لاسو ئې نيسې او ابرو ئې تويوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئې په دې خاطر له منځه وړي چې دا جاسوسه ده.د عيسايانو پر خلاف په ولس کې د کرکې دپيداکيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کې دا مشهوره کړي چې صليبيان خپلې نجونې مصر ته د څارکښۍ له پاره را استوي، ددې نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشې ښځې هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګُول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدې هيواد اوسيدونکې يم. څومره قحبه ځاېونه چې دلته شته د ټولو ښځينه لوبغاړې مصري او سوډاني ښځې دي، که چېرې کومه عيسائي ښځه په کې هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه يو بدکاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سراې دري څلورو نجونو وويلې چې صلاح الدين ايوبي هغوی خپل کورته ورغوښتې وی او هلته ئې د هغوی عزت توي کړي دي.» "اُمّ عراره» ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئې ویل --«زما د حرم سراې نجونې ؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري ،» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولې څخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -«زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاتړ دي ، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوي و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! درونده خلیفه !» رجب ورته وویل « که چېرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه یوړ او دهغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتې پیسې غواړي»

«څومره پیسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل «ته خپل پلان مخته یوسه»

(۴۳)*****

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې دمرکزي جومات خطیب ته «عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چې په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلي. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چې په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، دهغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم تر لاسه شوی چې دهغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چې د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یوبل روایت دا هم دې چې صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړي. خو د پیښو لیکونکي ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدي. خو شونې ده چې ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدین ایوبي د ویناو څخه چې کوم شواهد تر لاسه کیږي نو دا ډاګیزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې رینبتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطیب امیر العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خلیفه نوم وانه خست ، صلاح الدین ایوبي هم د لمانځه په منځنیو صفونو کې ناست و ، علي بن سفیان تر پ لرې په یوه بل صف کې ځاې نیولې و ، د سلطان ایوبي نور باوري ملګرې او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو وویني. دعلي بن سفیان د شبکې د غړو ډیر شمیر هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کول یو درونده کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډیر درونده جرم ګڼل کیده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه څوک په جومات کې نه و نو هغه یواځې او یواځې خلیفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ایوبي پورته شو ، خطیب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چپنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وویل « الله ج دې ستا مل او ملاتړې وي ،» خطیب امیر العالم په ځواب کې ورته وویل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځاې جوړ کړ» دبیرته تللو په وخت کې سلطان ایوبي د څو قدمه اخستلو وروسته بیرته و درید ، او د خطیب لور ته ولاړ او ورته ئې وویل « که چېرې ته خلیفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځاې زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره یو ځاې ولاړ شم.»

«که چېرې امیر ئې سپین سترګی و نه ګڼي» امیرالعالم ورته وویل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وینا که چېرې جرم وي نو بیا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هیڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خلیفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما د خلیفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وایم.»

له مانبامه وروسته صلاح الدین ایوبي ، علي بن سفیان ، بهاؤالدین شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوي وو. د جاسوسي شبکې زیات شمیر غړي د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځیدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفیان سلطان ایوبي ته وویل چې د هیڅ ځاې په داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ویلي وي چې نن په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستل شوې. دعلي بن سفیان خپلو وګړو په یو څو ځاېو کې دا خبره یاده کړې وه چې نن خطیب دجمعې په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډیر بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډیر خلک حیران پاته کیدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خلیفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې یو څو کسانو په ډیره بې پروائې سره وویل چې څه فرق کوي ، خلیفه خو خدای یا پیغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ایوبي ته ډاډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ویرول کیده هغه په هیڅ ځاې کې هم را څرګند نه شول.

سلطان صلاح الدین ایوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدین زنګي په نوم یو پیغام ولیکه ، په دې پیغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډیر ښه عکس العمل را څرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ایسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه يو اوږد پيغام و ليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورې ته واستوه ،تر څو دا پيغام نور الدين زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په مانۍ کې دخپلې شبکې غړي متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې « د رجب سره يو کس د سيوري په حيث و ټاکه.»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره ووينې ، خليفه د هرې ورځې په څير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "اُمّ عراره» په طلسماتي ښايست او دهغې په نازو اداګې ورک و. هغه ته چا دا نه و ويلي چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوی دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان ترلاس لاندې دې ، "اُمّ عراره» هم د هغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړي و او تر څنګ ئې خوب راوړونکی سفوف هم پرې څښلي و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ويده کړ ،دخوني قندپلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخونې څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د مانۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو، هغوی د شپې په تيارو کې په زينو وروښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را و ځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره يوځاې لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوی خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندې ګړندې را روان دې. هغوی آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، يوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوی د ډلې څخه يوه وويل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ويښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په مانې کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدین ایوبي "اُمّ عراره» تښتولی ده. رجب هم بیرته راستون شوې و ، د محل او مانې کونج کونج ئې لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلې وو ، پخپله قومندان هم د سپاهیانو په څیر لړځیده ، د یوې نجلۍ تښتول معمولي خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خلیفه د جنت دپیغلو څخه شمیرله ، دمحل د شا له لورې یوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکیدې او بیا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کیدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کیده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتیدلې وي ، خو خلیفه دا شک شونې نه ګانه هغه ویل چې "اُمّ عراره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تیاره وه.

«دا د صلاح الدین ایوبي کار دې» رجب العاضد ته وویلې ، « د خلافت په مانې کې دهر یوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای ،»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "اُمّ عراره» د ورکیدو خبر ور ورسید نو هغه په ټول محل کې وګرځید او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وویل چې «دا د سلطان ایوبي کار دې» ، د خلافت د مانې د لوړ پوړو چارواکو څخه نیولې تر ښکته ملازمینو پورې ، ټولو همدا خبرې بیا بیا کولې ، رجب بیا همدا خبره د خلیفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د یوې لحظې د فکر کولو اړتیا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحیح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ویل شوی و چې سلطان ایوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي. هغه ته "اُمّ عراره» ویلې و چې سلطان ایوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خلیفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وویل چې د مصر د امیر په لور ولاړ شي او هغه ته ووایي چې په پټه دې نجلۍ بیرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خلیفه قاصد ته دا پیغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کیلو متره لرې درې اوښې سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ ګشتي ډله وه ، څرنګه چې په دې وخت کې د مصر سیاسي او امنیتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخریب کارانو فعالیتونه ددې پر ځای چې کمښت وموميي نور هم ورځ په ورځ زیاتیدل، سلطان ایوبي ته په ډیره ښه توګه دا ډاګیزه وه چې په هیواد کې د غداری او بغاوت سکروټې تازه کیږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګوانې چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلین او سپاهیانو پوره تجربه لرونکې وګړي و ، او هغوی هر وخت د هیواد د سلامتۍ له پاره ګوانې پیدا کولې شو. تر ټولو ستره خطره دا وه چې د سلطان ایوبي مخالفینو د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ئې پناه ورکړي وه ، او دهغوی له پاره ئې د تخريبي کارونو د کولو له پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په نظر کې نيولو په اساس د دارالحکومت څخه لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې. د هغوی ګشتي ډلې به شپه او ورځ او هر وخت په غرونو ، غونډيو او دښتو کې پر ګشت را وتلی تر څو د راتلونکو خطرونو د پيښيدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي.

دغه دری اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکي ډلې څخه و چې په خپلې ور سپارل شوې سيمه کې ئې دخپلو دندو د تر سره کولو وروسته بيرته را ستانه شوی و. مخته د خاورو او تيږو غريزه پراخه سيمه پرته وه، هغوی په يوي وادي(ناو) کې تيريدل چې دبوي ښځې اواز ئې واوريده ، تر څنګ ئې د نارينه و اوازونه هم اوريدل کيده ، ددې څخه دا ډاګيزه کيده چې په کومه ښځې يا نجلۍ باندې ظلم او تيرې کيږي ، يو اوښ سپور را کوز شو او په هغه غونډۍ وخوت چې د بل اړخ څخه ئې ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې څلور آسونه ولاړ دي او څلور کسان ورسره دي، دوی څلور واړه سوډاني حبشيان دي ...ددوی سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، يو حبشي هغه په خپلو متو کې را نغښتې او دخپلو ملګرو تر مخ ئې درولې ، هغه په خپلې سينې لاس ايښې او وائې چې « ته ډيره پاکه نجلۍ ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې د اچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دې وتا قهر به مونږ يا خو وسوځوي او يا به مو تيږې کړي»

«زه مسلمانه يم» - نجلۍ چيغې کړې ، ستاسې په دې وتاګانو باندې لعنت وايم ،ما پرېږدۍ او که نه زه به تاسې ټول د خليفه د سپيو تر مخ د ټوټو ټوټو غوښو په څير ور واچوم.»

«ته اوس د خليفه ملکيت نه ئې» يو حبشي ورته وويل « اوس نو ته د هغه دې وتاګانو ملکيت ئې چې په لاسو کې ئې د اسمان د بريښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو ځواک شتون لري ، هغه يواځې ته خوښه کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې د هغوی څخه ستا د بيلتون هڅه وکړي نو هغه به د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ايرې به ئې کړي.»

يو حبشي بل ته وويل ،« ما تا ته ويلي و چې دلته مه ځنډيږئ ، خو تاسو ارام کول غوښتل ، هغه وخت او خپلې لار ته دوام ورکړئ تر څو د مانښامه تر مخه خپل ځاې ته ورسيږو .»

«ايا زمونږ آسونه ستړي شوی نه و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ايا مونږ ټوله شپه ويښه تيره نه کړه ؟»

بل وويل « هغه بيرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه نجلۍ کلکه کړه،خو يو ناڅاپه دهغه په ملا کې يو غشي ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته کړه ، نجلۍ هغه ته ټيله ورکړه او د تيښتې هڅه ئې وکړه نو يوه بل حبشي هغه را ټينګه کړه او د خپلې ځانه سره ئې را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په دې وخت کې يو بل غشي را غې چې د يوه بل سړي په غاړه کې و ننښت ، هغه سړي و غورځيد او په تړپيدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئې نيولې وه د خپل آس قيضه ئې کلکه کړه او نجلۍ ئې له ځانه سره په آس سپره او آس ئې د ښکته په لور و ځغلاوه چې ډير نژدې و ، يو بل حبشي هم پاته و چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلي و ، وروسته چې هغه کوم بیان ورکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د دېوتاګانو له نامه څخه و ویریده ،خوکله چې نجلۍ وویلې چې هغه مسلمانه ده او په دېوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا دحرم سراې کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي څوک نه ده ، هغه تښتول کیدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه . ساتونکې ته دا څرګنده وه چې د لږو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړیږي او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږي.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چېرې د یوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده . دې ساتونکي دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ایښې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو اوپه خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دې ، هغوی درې واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شی کولاې ، په هغوی درې واړو کې غشي او لیندۍ یواځې د همدې یوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسیدل چېرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو . هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم . اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځاې په پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړې چې تښتونکي څوک دي ؟

(۴۴)*****

صلاح الدین ایوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و . دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو ، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چېرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګيدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهيانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، د سپاهيانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهيانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کيږدي او هغوی ته به د اذيت لرونکې مړينې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدين ايوبي به نه يواځې خپله حوصله ټينګه ساتله بلکه په خپلو سپاهيانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوي روح ور پوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ايوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلاې ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ويره هم همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و .

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتيا نه کوي» هغه وويل.

«ايا دا شونې نه ده چې ته د خليفه دا پيغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وويل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول يم » سلطان ايوبي ورته وويل ، « خوکله چې د هغه الزام څرنګوالې چې پر مائې کړې او ويلې ئې دي چې ما د حرم يوه نجلۍ را تښتولې ده ، وينم ، نو پرته له دې چې ووايم «استغفرالله - الله ماته ښښنه وکړې ، هغه زما په سپکاوي کې هيڅ کمې نه دې کړې ، پيغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دي ، هغه به زه ورغوښتې واې او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې واې»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سينه سپره کړه» بهاؤالدين شدّاد ورته وويلې.

« زه دې فکر وړې يم چې ايا ريښتيا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوی ده او که نه ؟» سلطان ايوبي وويل --« ما ته درواغ بريښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ويستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دي چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتيب دبدلې د اخستلو هڅه کړې ،» سلطان ايوبي "عيسې الهکاري فقيه» ته مخ واړاوه او ورته ئې ووېل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم يوه حکم نامه و ليکه چې په راتلونکې کې به په هيڅ يو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خليفه نوم امامان نه اخلي »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وويل « هغه ته په ډاګيزه توګه ووايه چې خليفه دقوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو دهغه حکم نه چليږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرايطو کې چې ددښمن د يرغل ګواښ شتون ولري او هيواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځايه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانيانو حبشو پر ځاې دې مصري وګړی هلته و ګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پايلو څخه خبر يم ، مونږ ته به مقابله کول اړينه وي. خو مونږ بايد په الله ج باندې تکيه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکيه او توکل کړې دې » سلطان ايوبي ورته وويل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وويل چې د سارا دګشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانيانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دي ،»

ټولو د دروازه چې رانننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ايوبي د خپلو سلاکارانو سره په يوه ډير مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چې ته وويل « هغوی دننه را وليږه » ، سلطان ايوبي خپل دروازه چې ته ويلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د ليدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې د هغه د راپورته کولو اړتيا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بيدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او يا کومه ليدنه پرته له کوم عذره ځنډ نې کړي.

قومندان دننه راغې ، دهغه مخ په دوړو سپيره شوې او ستومانه مالوميده ، سلطان ايوبي هغه کيناوه او دروازه چې ته ئې وويل چې دهغوی له پاره دخوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وويلې چې دهغه ګشتي ډلې څلور سوډاني حبشيانو څخه د يوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ويشتلي او وژلې ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وويلې چې د ساتونکو د ډلې د وينا په اساس نجلۍ د کوچبانو او يا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډيرې شتمنې کورنۍ مالوميده ، او هغې دا ويلې چې هغه د خليفه په ملکيت کې ده.

«داسې مالوميږي» سلطان ايوبي ووېل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بيرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځيدل.

بيرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، يو لاش پرمخه پروت و ، ترڅنګ ئې دري سپاهيان ولاړ وو ، هغوی د مصر امير ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمړي ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ايوبي نه يواځې د هغوی د سلام ځواب ووايه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې ووېل « زما مؤمنو !دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډې د سر څخه د غشو په ويشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پيښې په هکله تفصيلي مالومات ورکړل ،

ايا دا شوني ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالوميږي خو همداسې» علي بن سفيان ورته ووېل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ايوبي ته ور وښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پيښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفيان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبايلي لباس وو ، د کاليو دننه د هغوی ملابندونه وو چې يو يو خنجر ئې په کې پټ ايښودې و. دا د خليفه دساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړي خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت تاپه لږيدلې وه ، علي بن سفيان ووېل « که چېرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بيا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندويان مالوميږی ، دا هم شوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دهغوی را تښتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خلیفه دحرم څخه را تښتول شوې ده او را تښتونکي ئې هماغه د خلیفه د ساتونکو دډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خلیفه ته ئې له ځانه سره یوسئ ،»سلطان ایوبي وویل « تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتیا سره د خلیفه د ساتونکو څخه دي ،» علي بن سفیان وویل او دهغې ځاپه څخه ولاړ.

ډیر وخت لا نه و تیر شوې چې د علي بن سفیان سره یوځاې دخلافت د مانۍ یو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه ور وښوول ، هغه سمدستي دواړه و پیژندل اووئې ویلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تیرو درې ورځو را هیسې په رخصتیو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې ؟» سلطان ایوبي تري وپوښتل ،

«هو ! دوه نور هم دي»

«ایا هغوی هم ددوی سره یو ځاې په رخصتیو تللې و ؟»

«یو ځاې تللې و» قومندان ځواب ورکړ او یوه داسې خبره ئې ډاګیزه کړه چې ټول ئې هک پک او حیران کړل.

هغه وویلې «دوی د سوډان دداسې یوې قبیلې سره اړوند دي چې په وینه تویولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونیانو د وخت یو شمیر رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي ، دا داسې یوه میله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کیږی. میلې ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبیلې سره هیڅ ډول اړیکې نلري ، هغوی یواځې د خپلې عیاشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې میله کې د نجونو د پیرلو اوپلورلو ځانګړی مارکیټ جوړیږي ، ددې میلې څخه نژدې یوه میاشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهري پورې د ټولو هغه خلکو لونې چې ځوانې او پیغلې شوې وي هوښیار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لونې بیرون وتلو ته نه پریږدي ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچیان هم ددې ځاې څخه لرې لرې ځاپو ته ځي. خلک نجونې را تښتوي او دلته ئې په میله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانیان هم د همدې میلې په خاطر په رخصتۍ باندې و. میله درې ورځې وروسته پیلیږي.»

«ایا ددې په اړوند دا ویلاې شې چې د خلیفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تښتولې وي ؟ علي بن سفیان تري و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ویلاې» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ویل « خو دا ویلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبیلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تښتولو هڅې کوي او دا دومره وینه تویونکې دي چې که چېرې د کومې نجلۍ وارث د میلې ځاې ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او یا بیرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دریغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اخستونکو کې د مصر امیران ، وزیران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې میلې کې موقتي قحبه ځایونه هم پرانستل کیږي او هلته د جواری ، شرابو او د بښځو خوښونکي خپله شتمني شیندي. ددې جشن اخری شپه ډیره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړی ځای کې ځوانه او ښایسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هیڅا ته هم نه مالومیږي چې نجلۍ چیرې او په کوم ځای کې او په څه ډول قرباني کیږي. دا کار د هغوی یو مذهبي لارښود چې حبشیان ئې خدای ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډیر کم شمیر کسان او څلور پنځه نجونې وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وینه ورښوول کیږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبیلې خلک د لیونیو په خیر شراب څښي او نڅاوی کوي.

(۴۵) *****

خلیفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ،خو اوس لمر هم پریوتو ته ور نژدې کیده ،قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بیا بیا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کیداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښییي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوړې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چیرې نجلۍ په خپله بیرون تللې وای نو ستاسې د ډلې څخه به یو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هیڅ اغیز و نکړ ، ټولو ویل چې هغوی بې ګناه دي.

خلیفه رجب ارام ته نه پریښوده ، هغه رجب ته ویلي و چې « زه د نجلۍ په هکله اندیښمن نه یم ، خو په دې اندیښمن یم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه یوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبیا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتیا لرم چې نجلۍ رښتیا هم صلاح الدین ایوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدین ایوبي پر سر ور تپلې و ، خو خلیفه ورته ویل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه، هغه یو ځل بیا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټیدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه یوځل بیا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې «دمصر امیر تشریف راوړي»

په لوئې دروازې د سلطان ایوبي آس ور ننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره ورپسې تلل ، د هغه ښې لورې او کیڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ایوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفیان هم و ، رجب خلیفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدین ایوبي راغلې دي ، ټولو و کتل چې سلطان ایوبي دملګرې ډلې وروسته یوه دځلور پښو ګاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشي لا تر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې ښښتي و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګري و چې دا حبشیان ئې وژلي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليفه بيرون را ووت ، سلطان ايوبي او دهغې ټول سواره ملګري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ايوبي خليفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پيغام رارسيدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بيرته راولم ،» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ويل اړين ګڼم ، چې صلاح الدين ايوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمايندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را ليږل شوې ئې.»

خليفه د صلاح الدين ايوبي په فکر باندې و پو هيد. دهغه د فاطمي خلافت ضمير د ګناهونو د بار لاندې کړېکی وهلي ، هغه د سلطان ايوبي د هيبت ناکه او جلالي شخصيت ترمخ د را څرګندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ايوبي په اوږه لاس کيښود او وئې ويل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډير دوست ګڼم ،صلاح الدينه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حيث دلته شتون لرم ،»سلطان ايوبي ورته وويل « زه بايد اوس دخپل ځان پاکوالی ثابت کړم او دا وښايم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. اللهﷻ زما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را وليږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولاې خو دهغوی چپوالې او دهغوی په وجودونو کې ورننوتې غشي په دې ګواهي وائې چې صلاح الدين ايوبي د دې جرم ، چې د خلافت په مانۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خليفه هم خجالت نيولې د هغې پسې روان شو ، لږ څه اخوا دځلور ځلور نيم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ايوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی ترمخ ئې کيښوول ، او په لوړ اواز ئې ووېل « اته اته سپاهيان مخته راشئ او دا لاشونه و وينئ او ووايا ست چې دا څوک دي ؟»

لمړي قومندانان او نور چارواکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حيران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ويل « دوی زمونږ د ډلې سپاهيان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وويل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي په همدې ترتيب اته اته کسان راتلل او ويل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدينه !» خليفه ورته وويل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدين هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وويل ، چې خپل د سترګو ليدلې حال بيان کړي ، هغوی خليفه ته ټوله پيښه په تفصيل سره بيان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ايوبي خليفه ته ووېل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشيانو ميلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليفه نور ددريدو وړ نه و - هغه سلطان ايوبي ته وويل چې دننه خوني ته ورشي ، خو سلطان ايوبي دننه خونی ته د تللو څخه ډه ډه کوله او وئې ويل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ يا مړه را پيدا کوم او بيا به ستا خونی ته حاضری درکوم. خو اوس همدومره وايم چې د حرم سراې دداسې يوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوی وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوی نجلۍ وه ، ماته د يوې ذرې په اندازه هم اهميت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډيرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اند ښښمن نه يم چې يوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خليفه ورته وويل « اصل اند ښښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام و کړي نو په هيواد کې به د قانون حيثيت څه وي ؟»

«او زه په دې اند ښښمن يم چې ټول اسلامي سلطنت لګيادې تښتول کيږي ،» سلطان ايوبي ورته وويل « ته ډيره اند ښښنه مه کوه ، زما د څارکښۍ شبکه به د هغې نجلۍ د را پيدا کيدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خليفه سلطان ايوبي له لاسه و نيوه او لږ څه اخوا ئې يوړ او ورته ئې ووېل «صلاح الدښه ! زه د ډيره وخته راپه دې خوا احساسوم چې ته زما څخه لرې والې کوې ، زه د نجم الدين ايوب (د سلطان صلاح الدين ايوبي پلار)ډير درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وويل شو چې د مرکزي جومات امام امير العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دي. ماته رجب ويلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خليفه نوم د خطبې څخه ايسته کړې دي ، » سلطان ايوبي ورته وويل « يواځې ستا نوم نه بلکه د هرهغه خليفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، د خطبې څخه لرې کړل شوې دي.»

«ايا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزورې کولو په خاطر ورکړل شوې دي ؟» خليفه ترې و پوښتل.« زه شکمن يم چې دلته عباسي خلافت بيا راوړل کيږي.»

«حضور ډير زوړ شوی دي ، »سلطان ايوبي ورته وويل « قران شراب څښل په دې خاطر حرام کړي دي چې دهغې په واسطه دماغ بې کاره کيږي ،»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وويل «ما پريکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را ځې ، او د رجب پرځای به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي.» خليفه ورته وويل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي» سلطان ايوبي ورته وويل او د علي بن سفيان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوی ټولو څخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند څوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف څخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وويل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم. د نجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دې.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

(۴۶)*****

کله ئې چې "اُمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه ترسترګو کيده ،نو هغوی خپل آسونه و درول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار څخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوی ورته دا هم وويل چې هغوی به هيڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بد نيت درلوداي نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړې و . "اُمّ عراره» حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلې هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د ډلې څخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې ترمخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "اُمّ عراره»د هغوی څخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان ددبوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دبوتا ته ور وړي.

هغوی يوځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پرېښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "اُمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي ترمخ ناسته او ځنګيدله ، په يوځاې کې لږ څه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يوځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډير وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوې ده ، آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و . د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې ايښې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې څلورو نارينه و او څلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوی پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوی خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو څخه پټۍ نه وې پرانستی خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې ترتيب دهغې نوې سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غږيدو شو ، ترڅنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهیدله خو په دې سندرو کې د جادو اغیزو ، دا داسې اغیز و چې د"اُمّ عراره» ویره ئې نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دې ویرې سره داسې ننبې هم را پیدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپې یخنۍ په دې خمار اومستۍ کې نور هم لذت را پیدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غونښتلې نو کولاې شول چې ددې پالکې څخه ټوپ کړې او و تښتیږی او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نیولې ده ، هغې اوس په خپله خونښه کوم حرکت نه شو کولاې.

هغې احساس کړې و چې دپالکې پورته کونکې خلک په زینو باندې پورته خیژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دښرش زینې پورته ولاړل او بیا ئې بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکې ئې پر ځمکه کیښود ، د "اُمّ عراره»د سترګو څخه ئې پټې پرانستې خو چا دهغې په سترګو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته د هغې لاسونو ګوتې ازادې شوی اونجلۍ هرې لورې ته رښاوې و کتلې ، سوکه سوکه د هغې د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ویې کتل چې هغه په داسې یوه مانۍ کې ده چې د زرګونو کلو پخوانۍ مالومیږي ، دایروي شکله ستنې ئې پورته لوړی شوې وې، یو پراخه سالون و چې فرش ئې په رښاګانو کې له ورایه ځلیده ، ددېوالونو سره ډنډې لګیدلې وې او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بلیدې ، دننه فضا داسې خوشبویه وه ، چې دهغې بوي د دې له پاره یو نوي څیز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندرې هرې لورې ته اوریدل کیدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انګازې را پیدا کړې وې چې د هغې له پاره ئې دخوب کتل ګرځولې و.

هغې مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چې نژدې اته یا لس زینې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تیږې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، دسر لاندې کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کیدله ، ددې بُت څهره د یوه اوږود انسان څخه هم اوږده ، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپین غاښونه هم ایښول شوی و ، داسې بریښیده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترګې چې اوږودوالي ئې نژدې یو ګز و په ناخاپي توګه را و ځلیدې، او روښنائي تري را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پیدا شو . د تیږلوړې بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته دري زینې وې ، ددې خلکو رنګونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنګ په رنګ ښکې ترلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته یو ښې لورې ته او بل کیڼ لورې ته ودریدل.

ددې پسې سمدستي وروسته د تیږې د خولې څخه یو بل سړې هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغې، هغه لږ څه عمرتیرې ښکاریده ، هغه سور رنګې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود. یو مصنوعي مار د هغې په کیڼې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کینول شوی وو. ددې مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دویرې څخه لکه د بُت په څیر ولاړه پاته وه. دا سړې چې ددې قبیلې مذهبي لارښود یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهټ و د چوترې د زینو څخه را کیوت ، هغه سوکه سوکه "اُمّ عراره» ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نیول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وویل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دېوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې. مونږ تا ته مبارکي وایو.»

"اُمّ عراره» را بیداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وویل « زه دېوتا میوتا نه منم ، که چېرې تاسې دېوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پریږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې یم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهټ ورته وویلې ،« خوکله چې پر هغه دهغه مقدس ځاې راز را څرګند شي نو بیا وائي چې زه ددې ځاې به تلل نه غواړم. زه پوهیږم چې ته د مسلمانانو دخلیفه معشوقه ئې. خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنیا خلیفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې، جنت ته.»

هغه د خپلې چپنې څخه یو ګُل را وویست ، او د "اُمّ عراره»د پوزې سره ئې یوځاې کړ. "اُمّ عراره»د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې داسې عطر بوي کړي و چې ددې په څیر د شهزادګیو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بویولاې. خو ددې ګُل بوي دهغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوي دهغې روح ته ورکیوت. دهغې د فکرونو دنیا بدله شوه ،د سترګو د لید زاوئې ئې بدلې شوی ، پروهټ ورته وویلې ،« دا د دېوتا تحفه ده» او هغه هغه ګُل دهغې دپوزې څخه لرې کړ.

"اُمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهټ ګُل نیونکې لاس ئې را نیوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوي کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وویلې « دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوی ؟»

«ایا تا دا تحفه و منله ؟» پروهټ تري و پوښتل ، دهغه په شوندو باندې نرۍ شانته مُسکا وه.

«هو !» "اُمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګُل یو ځل بیا پوزې ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي.

«دېوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروهټ ځواب ورکړ او تري وئې وپوښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را یادولو هڅه چې کوي ، سر ئې و څنډه او وئې ویلې «زه همدلته وم ،نه زه په یوه بل ځاې کې وم..... ما ته نه دي په یاد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هیڅا نه» "اُمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې یم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په آس سپره دلته نه وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ « زه په هوا کې الوتونکې راغلې يم.»

«ايا په لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه و ؟»

«نه ، هيڅ نه و » نجلۍ د کوچنيانو په خير په شوخۍ سره ځواب ورکړ ،« هرې لورې ته شنه چمنونه او ګلونه و.»

«ايا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هيڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په رنګ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهټ په لوړ اواز سره څه وويل – په دې وخت کې د "اُمّ عراره» د شا له خوا څلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالي وويستل، او د مور څخه د پيدايښت دوخت په خير ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ويل « دې وتا به ما په همداسې حال کې خوښه کړې ؟» پروهټ ورته وويل «نه ! تاته مونږ د دې وتا دخوښې کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې يو لوی څادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سر نه تر پښو پورې په کې پټ کړ. ددې څادر په څنډو باندې د رنګ لرونکې رسيو ټوټې تړلې وې ، څادر ئې را مخته کړ او د رسيو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د څادر څخه يوه ښکلې چوغه جوړه شوې وه. د "اُمّ عراره» وينښتان د وريښمو په خير نرم او تور والي ته مايل و ، يوې نجلۍ د هغې وينښتان ګمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښايست نور هم زيادښت وموند.

پروهټ هغه ته په مُسکا سره وکتل او بيرته و ګرځيد او د تيږې د هيبت ناکه څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "اُمّ عراره» لاسونه و نيول او د پروهټ شا شا ته روانې شوې ، "اُمّ عراره» د شهزادګيو په خير روانه وه، هغې هيڅ لورې ته نه کتل ، او نه ئې خپل چاپيريال وکوت ، دهغې په تګ کې يو بل شان و ، د پروهټ شاته ، او لاسونه ئې د نجونو په لاسو کې په زينې باندې ورختله ، پروهټ د تيږې د غره په خير د څهرې په خوله کې ورننوت ، "اُمّ عراره» هم دري زيني پورته ولاړه او د پرو هټ په خير د تيږې په خوله کې ور ښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تيږې دخولې مخ ته و دريدې ، اوس نو د "اُمّ عراره» لاس پروهټ نيولې و ، د تيږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په کې نيغ په ولاړه روان ول، کله چې تر حلقه پورې ورسيدل نو هلته بيا نورې زينې وې ، د زينو څخه په ښکته کيدو سره يو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندبلونه روښانه شوې و ، په دې خونه کې هم يو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستره نه وه او نه ئې چت اوچتوالي درلود. دهغې دېوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوې و ، په فرش باندې نرمه ګياه او د ګياه دپاسه د ګلانو پاڼې خپرې ورې پرتې وې. د خونې په يوې څنډې کې ډيره ښکلې صراحي او پيالې ايښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهټ د صراحي څخه دوه پيالې ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "اُمّ عراره»ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يوځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دبوتا به کله راځې ؟» "اُمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دې پيژندلې ؟» پروهټ ورته وويلې « ستا ترمخ څوک ولاړ دې ؟»

"اُمّ عراره»د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلې دې ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلې ، تا زه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهټ ورته وويلې « دنن ورځې څخه ته زما ناوی ئې»

(۴۷) *****

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهټ نجونو ته ګُل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پوهيږي چې هغه څه شې و؟د کومه ځاې څخه راغلې وه ؟ او څه ډول راوستل شوی وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهټ وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه اوپاک تر سترګو کيږي. پروهټ درې ورځې هغه هملته په تاخانه کې له ځانه سره ساتی.»

دا څرګندونې د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکي ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه دهمغې قبيلې خلک و چې څلورو ئې "اُمّ عراره» تښتولې وه ، علي بن سفيان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې څنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوی پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چېرې هغوی رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي . خو بيا هم هغوی په دې هکله د خپلې بې خبرۍ څرګندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لار و څخه د ګټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيږې ئې هم ويلې کولاې شوی.

هغوی پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځاېونو ته ئې و ليږل چېرې چې د چا «اه» او« واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرلپسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سودانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوی به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئې هغوی په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوی له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال يو عمر تيري حبشي علي بن سفيان ته وويل « زه په ټولو هر څه باندې پو هيږم ، خو د دې وتا له ويرې ئې نشم ويلاې ، ځکه ويريږم چې د دې وتا به ما په ډير ناکاره مرګ ووژني.»

«ايا ددې څخه زيات بل ناکاره مرګ کيداې شي چې زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفيان ورته وويل ،« که چېرې ستاسې د ې وتا رينبتونې وي نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زورونې څخه ازاد کړي واست ؟ که د مړينې څخه ويريږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې يو د ې وتا دې چې هغه به تا ستا له د ې وتا څخه وژغوري ،»

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بې هوشه شوی و ، هغه ته خو د ې وتا نه ، بلکه مرګ په څرګنده توګه تر سترګو کيده. علي بن سفيان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذيت څخه خلاص کړ او خوراک څښاک ئې ورکړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځاې ورکړ. هغه اقرار وکړ چې "اُمّ عراره» دهغې د قبيلې څلورو کسه تښتولې ده. هغه څلور واړه په رخصتي تللي و ، خو هغوی د تښتولو شپه او وخت مونږ ته نښوولې و ، دغه پنځه واړه حبشيان چې اوس د علي بن سفيان په بند کې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونکو څخه دوه بايد دننه راغلي وی ، هغوی ته د لويې دروازې څخه د رانوتلو له پاره لاره هواره شوی وه. او دهغوی سره د بيرته تښتيدو او تښتولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وويل چې هغوی به هغه نجلۍ د د ې وتا په قربان ځاې کې قربانوي ، ددوی قبيله هر درې کاله وروسته يو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوی د خپلې قبيلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به د قبيلې بهر څوک وي ، سپين رنګه به وي ، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي ، او دومره ښايسته به وي چې خلک ئې په کتلو حيران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې کاله وروسته ستاسې قبيله د بهر څخه يو ښکلې نجلۍ را تښتوي او قربان ځاې ته ئې راوړي » علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ ، « درې کاله وروسته يواځې ميله جوړيږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه ميلو يا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نيسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې کالو کې يو ځل يوه نجلۍ قرباني کيږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاې په ګوته کړ چېرې چې دا قرباني صورت نيسي ، هغه پروهټ د هغه د ې وتا ځوي ګانې. په هغه ځاې کې چې ميله جوړيده دهغه ځاې په څخه دوه دونيم ميله لرې يوه غرنيزه سيمه وه چې په ځنګلونو کې پټه شوی وه. دا سيمه دومره پراخه او عريضه نه وه. ددې سيمې په اړوند دا مشهوره شوی وه چې دلته د ې وتا اوسيږي او دهغې د خدمت له پاره پيريان او ښاپيريانې شتون لري ، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزيرې په څير څه سيمه غرنيزه او شينخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجايباتو څخه ګڼل کيده ، او عامو خلکو ګمان کاوه چې دا به د د ې وتاو د اوسيدلو ځاې وي. په دې سيمه کې د فرعونيانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې يو جهيل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)يا ستړي ځمځاری په کې اوسيدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبيلې کوم وګړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهټ په لاسو کې ورکاوه ، پروهټ به هغه ژوندې همدې جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)يا سترو څمڅارو به نواله کاوه . پروهټ په همدې کنډوالو کې اوسيده ، هلته د يوې سترې تيږې سر او خوله چا تراشلې وه ، چې په دې تيږه کې ددوی د ګروهي په مطابق دننه دېوتا اوسيدل ، ددېوتاو د خوښې او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې يو ځل د قبيلې څخه بهر يوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهټ ته به ئې ور حواله کوله ، پروهټ به نجلۍ ته يو ګل بوي کاوه، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيرول چې هغه څوک وه ، له کومه ځايه راغلې او چا راوستې ده؟. په دې ګل کې به ئې کوم نشه ايز څيز ورګډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهټ خپل دېوتا او خپل ميړه ګانې ، هغې ته به د هغه ځاې ګنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلي تر سترګو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کيدله ، پرو هټ به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخانې کې ساتله ، په دې ځاې کې نور څلور کسه نارينه او څلورکسه ښکلې نجونې هم اوسيدلې. ددوی څخه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه. کله به ئې چې نجلۍ د قربانۍ ځاې ته بوتلله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کيده چې دهغې څټ به پرې کيږي. هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترو څمڅارو ته ور اچول کيده ، او ويښتان به ئې پرې کول او د قبيلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات(خوردې) په توګه ورليږل ، دا ويښتان به مقدس ګڼل کيدل، د نجلۍ سر به ئې د وچېدو په خاطر په يوه غار کې اينبوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او يواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې اينبوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورښول کيده .

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږی.» دغې حبشي وويل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورګډ شوی و . څرنګه چې مونږه نه ويريدونکی او وحشي ګڼل کيدو په دې خاطر ئې مونږ د خليفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو . دوه مياشتې کيدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوې ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځايه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئې وړاندې کوو. زمونږ يو ملګری چې پرون ووژل شو خپلې قبيلې ته تللې و او خپلو مشرانو ته ئې د دې نجلۍ په هکله ويلې و ، او ورته ئې ويلې و چې دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

(۴۸)*****

کله چې دا قصه صلاح الدين ايوبي واوريده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کې ډوب شو ، علي بن سفيان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ايوبي نقشه و کتله او وئې ويل « که چېرې ځاې همدا وي نو بيا خو دا زمونږ د احاطې څخه بيرون دي هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کيږی چې فرعون ډيرې پيړۍ پخوا مړ شوې دي خو دهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاې پاته دي. مونږ ته د مسلمانانو په ځير دا اړينه ده چې که چېرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاې نو لږ تر لږه دهغه نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډيانو څخه خوکفر او شرک له منځه يوسو ، مالومه نه ده چې تر ننه پورې به دځومره ميندو او پلرونو پاکې او معصومې لونې ددې رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دې ميلې کې به تر اوسه پورې ځومره پاکې او معصومې نجونې پلورل شوې وي. مونږ بايد د دېوتا ګانو انګيرنه له يوه سره ختمه کړو . دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطې انګيرنې په اساس دخلکو معصومې نجونې را تښتوي او د بدکارۍ او عياشۍ کار ترې اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاګيزه شوی ده چې هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجونې پيرې او يا ئې د خو ورځو له پاره په کرايه اخلي ،» علي بن سفيان ورته وويل « د کړچار د تباهۍ نه اخوا دا ګوانې هم شتون لري چې د سوډانيانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې ميلې ته په ګڼ شمير ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځيانو سره يو ځاې زمونږ د فوځ ور ګډيدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بريښي ، دا ډول ګډې تفريحګانې د هيواد له پاره ګټورې نه ثابيتږي.» علي بن سفيان لږ څه په وارخطائې سره وويل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خليفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړين دي چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تښتوني الزام چې هغه پر تا باندې لګولې و څومره بې بنسټه او درواغ و .»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم ،»سلطان ايوبي ورته وويل « زه دخپل ځان په لور نه وينم ، ما چې څوک هر څومره سپک ګڼي بيا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له ياده و نه باسم ، زما ذات هيڅ نه دي ، او ته هم دا په ياد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه ،او د سلطنت د ټينګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امين خليفه و خو د وخت په تيريدو سره خليفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځيد ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډيره ستره کمزوري ګرځيدلې ده . صليبيان زمونږ همدا کمزورتيا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چېرې ته غواړې خپلې دندې په بريالیتوب سره تر سره کړې نو بيا دخپل ذات ، شخصيت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،.... هغه الزام چې خليفه پر ما لګولې دي ، هغه ما په ډيره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولې شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغيزمن نه و ، او بيا به زه دخليفه سره په شخصي سياسي لوبه کې را ښکته وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کيدله ، چې په اسلامي ملت به داسې يو وخت راځي چې د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سياسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ ښښنه غواړم درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ، « که چېرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډير کم دي ، بله ورځ ميله پيليږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئې وویل «د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو ترمخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلې و چې زمونږ موخې دادې چې دا طلسم مات کړو ، دا د فرعونیت اخري ځاې مالومیږي.... اول هغه لوري ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل ، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چې دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼي، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون ، په کې و مري ، دا وړاندې هم وشو چې همدا حبشي د لارښود په څیر له ځانه سره واخلي او هلته ، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کیږي ، ناڅاپي یرغل کونکی ډلې و استوي ، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناڅاپی حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوی وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوی و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګانه ، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو دهغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چې یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکې) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهټ په کې اوسیږی ، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دې.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګوڼه ئې ، ځکه چې هغه د میلې اخري شپه وي ، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانیږي ، داسې مالومیده چې هغه په دې نه پوهیده چې د قربانۍ ځاې چېرې دي ، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د میلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال ، په هغه شپه په میله کې شتون ولري ، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او لیندۍ وي ، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چې مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي ، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنۍ سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چې نجلۍ دقربانۍ ځاې ته ور وړي ، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چې نجلۍ به هملته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چېرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوی وه چې قرباني په نیمائې شپه کې ، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي ، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په صورت کې او يا د هغوی د دندو په تر سره کولو کې د ستونزو د راپيداکيدو په وخت کې دوی ته لار ښوونه شوې وه چې هغوی دې د ننبې په توګه يو اور بلونکې غشي هوا ته و توغوي ، ددې غشي د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل برید پيلوي.

په دې وخت کې دولس کسه سر تيرې و ټاکل شول ، او دنور الدين زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدين ايوبي د مرستې په خاطر را استولې و پنځه سوه ذهين او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له عربو څخه راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سياسي لوبو او عقايدو تر اغيز لاندې نه وراغلي ، دوی يواځې پر اسلام پو هيدل او همدا ددوی عقيده او ګروهه وه. هغوی به دهر ې هغه عقيدې پر خلاف را پورته کيدل چې غير اسلامي به ورته ښکاريده ، هغوی ته ويل شوی و چې هغوی د يوې باطلې عقيدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شميرې څخه د زياتو مخالفينو سره د مقابلې کول ورپه غاړه شي ، جنګ او جګړه هم ويني تويونکې وي او دا هم شونې ده چې دهغوی تر مخ څوک دمقاومت توان هم و نه لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په ذهنونو کې غريزه سيمه ، د هغې سيمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زيات نه بريښيده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه دولس سر تيرومجاهد ښو ته هم همدا انګيرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوړه ، تنده د اوبو په څير زغمل... دهغوی له پاره ستونزمن نه و.

لا تراوسه د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته وی ، درې شپې او درې ورځې سرتيرو اوپنځه سوه فوځيانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سر تيري په اوښانو سپاره و استول ، هغه ځاې د اوښانو په عادي سفر يوه ورځ او نيمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته حکم شوې و چې سر تيري د غريزې سيمې څخه لرې چېرې ښکته کړي او دوی بيرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچيانو په بڼه کې، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټوليو کې په آسونو اواوښانو سپاره واستول ، هغوی ته ويل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و.

(۴۹)*****

دميلې اخري شپه وه –

سپورمۍ دخپل سترواليې په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شيشې په څير شفافه وه ، په ميلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شميره شونې نه وه ، په څو ځاېو کې نيمې لوڅې نجونې نڅيدلې او په ځينې نورو ځاېو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. خو تر ټولو زيات خلک د هغې چوترې تر خوا را ټول شوی و چېرې چې نجونې ليلامبدلې. يوه يوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تيروله ، پيرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، وينښتان او ټول وجود د سر نه تر پښو پورې له نظره تيراوه ،او بيا به ئې پرې بولې پيل کولې ، هلته جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يواځني شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې ښخې شوې وې ، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو ، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لږ څه لرې د غرونو په غيږ کې يوه ښايسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تيارې نيسې ، او هلته يو انسان له ځانه دبوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دبوتاګانو پايتخت دې. هلته پيريان او دبوان پهره ورکوي ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولاې.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د الله ﷻ پنځه سوه مجاهدين ورننوتي دي. او نور دولس کسه سرتيري مجاهدين د دبوتاګانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي ،.. د صلاح الدين ايوبي دولسو کسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځاېه څخه پيل کيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ورننوتلاې ، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړ ول، هغوی بايد د يوې ډير ستونزمنې لارې څخه هلته ورننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا کې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږودوالې او پلنوالې د يوه ميل څخه هم لږ و ، ځرنګه چې هغوی روزل شوی سرتيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل ، يوه سرتيري ته په ناڅاپي توګه د يوې ونې تر څنګ خوځنده سيوري تر سترګو شو. سرتيري په پټه پټه او په خويدو سره د هغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي برید ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کيښود او تر ې وئې پو ښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سرتيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پوهيده ، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کيښود هغه تري په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې تري څرګنديده چې دلته ساتونکي شتون لري ، سرتيرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی تر مخه يو ځنګل را غې، ددې نه لږ اخوا غرونه و. خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرې والی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلی ئې پروهټ ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې روانې وی ، د تيرې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوی وه ، توري ته نژدې يو لوی لوښی هم پروت و ، په قالينه باندې ګلونه خواره شوی و ، چې تر څنګ ئې اور لمبې وهلې ، دچوترې څلورو خواو ته قندېلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځيدې. د هغوی لباس يواځې دوه دوه پانې وې او نور وجودونه ئې لوخ لغړ و. ددوی سره يوځاې څلور حبشيان هم تر سترګو کيدل چې د سر نه تر پښو پورې په سپينو څادرونو کې را نغښتي ول، "اُمّ عراره» په تاخانه کې د پروهټ سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهټ دهغې د ويښتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ويلې «زه د انګوک مور يم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړيږي ، زما وينه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلايي ويښتان دهغوی په کورونو کې کيږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کيږې ، ماته را نژدې شه ، » خو پروهټ دهغې په جسم باندې د تيلو په ځير کوم شې منښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبيلې نوم و ، او يوه عربي نجلۍ د نشو په مستيو کې ددې قبيلې مور او د پروهټ ښځه ګرځيدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تياره شوی وه. او پروهټ هم اخرې رسومات پر ځاې کول.

دولس سر تيرې د شپې د چينجيو په ځير په سينو باندې پورته په غرونو ور ختل، کيوتل او پرځيدل. دا ډيره ستونزمنه سيمه وه ، د سيمې ډير بوټي اغزي لرونکي و ، سپوږمي هم سر ته را پورته شوی وه ، چې د ونو په مينځ کې ئې هم د روښنائې څرکونه را پيدا کړي و ، د رڼا په همدې لړو څرکونو کې هغوی ته يو بل حبشي هم تر سترګو شو چې په يوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نيولې و ، دا هم د دښوتاګانو د پايتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړين و ، هغه په يوداسې ځاې ولاړ و چې د شا له خوا پرې برید شونې نه و ، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه بريښيدل ، يو سرتيرې هلته د بوټو په يوه ګڼه کې پټ کيناست او بل د هغې تر مخه يوه تيږه ور واچوله ، د تيږې په خويدو سره اواز را پيدا شو ، حبشي سمدستي متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې دپټ شوی سر تيرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د ځواکمنو مټو په منځ کې را تاو کړل شو. او يو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتيرې تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بيا ئې په احتياط سره مخته قدم کيښود.

"اُمّ عراره» د قربانۍ له پاره تياره شوی وه ، پروهټ د اخرې ځل له پاره هغه د خپلې سينې سره يو ځاې کړه، او هغه ئې له لاسه و نيوله او د زينو په لور ئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارينه و ته د تيږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پريوتې، پروهټ په خپله ژبه يو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "اُمّ عراره» دهغې سره يو ځاې وه. هغه ئې هغې ښايسته کړل شوی قالينې ته يوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپير کې و دريدې ، "اُمّ عراره» په عربي ژبه وويل «زه د انګوک د لوښو اوزامنو له پاره خپل څټ پريکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دښوتا په قدمونو کې کيږدئ ، دښوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کيږدي.» څلور واړه نجونې او نارينه يو ځل بيا په سجده پريوتل ، پروهټ "اُمّ عراره» په قالين په دواړو زنګونو باندې کينوله ، د هغې سر ئې مخته ټيټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پتری د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

يو سرتيرې چې تر ټولو دمخه و ، ودريد ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تيرې ته هم د دريدو وويل، دغره د لوړوالي څخه هغوی ته چوتره او د تيږې سر تر سترګو کيدل ،... وئې کتل چې په چوتره يوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کينول شوې ده ، او سرئې مخته ټيټ کړل شوی دې ، سپينې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندپلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه . په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګيزه کوله چې دا د حبشي قبيلې نجلۍ نه ده ، سرتيري لږڅه لرې هم و اوپه لوړه هم. دهغه ځاپه د غشي د خطا کيدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه ددېوال په څير ځاې و چې ښکته کيدل تر ې شوني نه ښکاريدل.

هغوی و پوهيدل چې نجلۍ قربانيږي ، او دهغې د په څنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په څنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره دسر څخه لاندې وکتل نو جهيل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ويل شوی و چې په دې جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا ستړې څمڅاری اوسيږي.

وئې کتل چې ښې لورې ته دغره لمن شته ، خو هغه هم ددېوال شکل درلود ، هلته بوټي او ونې وی ، هغوی يو دبل لاس و نيوه او د هغې ځاپه څخه را ښکته شول. دهغوی د ډلې څخه اخرې سر تيرې په ناڅاپی توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته يو حبشي تر سترګو شو . چې په يوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نيولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تياره نيولې وه ،خو په سر تيرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګيدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخرې سرتيرې په لينډۍ کې يو غشي کيښود د شپې په چټتيا کې د غشي د توغيدو اواز اوريدل کيده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګيد او هغه دهغې ځاپه په سرګونډالو لاندې راپريوت، سرتيرې دغره د لمن څخه را ښکته کيدل خو د لويدلو خطر ئې هر ه ګړۍ زياتيده.

(۵۰)*****

پروهټ د توري منځ د "اُمّ عراره» په څټ جوړ کړ او او توره ئې پورته کړه ، نارينه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او يوه ډيره د سوزه ډکه سندره ئې په ټيټ اوزا پيل کړه ، دا يوه انګازه شانته وه چې ددې دنيا سره ئې هيڅ ډول اړيکي نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې يو داسې طلسم خپور شوې و چې بيرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دېوتاګانو ځاې ځيګې دي...

پروهټ توره پورته کړه ، اوس نو د يوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنګه چې توره لاندې راښکته کيده د پروهټ په تشي کې يو غشي ور ښخ شو .لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و راښکته شوې چې درې نور غشي يو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و ر ښخ شول ، نجونو چيغې کړې ، نارينه و چاته اوازونه پيل کړل ، په دې وخت کې د غشو يو بله دوره پيل شوه ، چې دوه نارينه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "اُمّ عراره»د خپل چاپيريال څخه او هم د خلکو د وژلو او وينو تويولو څخه بې خبره ټيټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتيري په ډيره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوتر ې را وختل او يوه ئې "اُمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځايه تللې نه وه چې دولس دبارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی ځلور کسانو سره غشي او لينديۍ وي ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سر تيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې برید وکړ . يو غشي ويشتونکي د لينديۍ څخه رښاکونکي غشې و توغاوه ، کله چې غشې پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رښا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددريدو سره سم زياته شوه اوغشي بيرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دميلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و . د نندار چيانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پيدا نه شی . خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچيان دميلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دښوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتيرومجاهدينو ددې خطرې له مخې اور بلونکې غشې هوا ته توغولې و چې د حبشيانو شميره به زياته وې خو کله چې فوځ هلته ورسيد يواځې ددولس دبارلس حبشيانو مړې او د مجاهدينو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهيدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځاې څخه کتنه وکړه ، د تيرې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانی ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو ګل هم و چې د ټوټې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ بايد هملته په غرونو کې پټ پاته شوی واې ، سر تيرو "اُمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د ميلې جم وجوش پاې ته رسيدلې و ، ډير نندارچيان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د ميلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځاې خلکو په ډيره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د ويښتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې د لرې لرې کليو اوسيدونکي و دغرنيزي سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دښوتاګانو د ځاې په لور ئې سترګې نښلولې وی . دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلې چې اوس به پروهټ راشي او ددښوتاګانو دخوشحالۍ پيغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به ويښتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلې ، ددښوتاګانو د اوسيدو په ځاې باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځايه ددښوتاګانو پيغام نه راځي..... ورځ په تيريدو شوه ،د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلې کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوريدلې وې ، هغوی ته شک پيدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر دهمدې غرونو تر شا پريوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللاې واې او کتلاې وائې چې پروهټ ولې را نه غې.

(۵۱)*****

« طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي وويل ، « په انجلۍ د نشې اغيز دې»

"اُمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئې « زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دېوتا نه ئې ، زما ميړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دېوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ» هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ، او څه دواې ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، اوپه خوارۍ خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته د پېښې تفصيلې مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه کې څه پېښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هر يو الناصر او بهاؤالدين شّداد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځاې بايد دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چېرې هغه خلک تسليم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځاې و ر وښئې او په مينه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (دېوتاګان) يواځې يو فريب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډايري) ورځپېښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې ليکلې ده، دا پېښه داسې بيان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوی لارښود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوی څخه ځينې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشي ، ليندۍ او توري هم را خستې وی ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه دبهر په لورې او دهغوی په ليندې بو کې غشي ورکړل شوی و ، هغوی چې غشي او ليندۍ نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و ، د وينې تويونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وويل چې دا دفرعونيانو يادګار دې. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاې کې و ګرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو تر منځ يوه کنډر وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښکلې مانۍ مالوميده ، دهغه په دېوالونو دهغه وخت ليکل انځور شوی و چې الفاظ ئې د انځورونو په څير ښکل شوی و ، هيڅ شک نه پاته کيده چې دا دې د فرعون ځاې ځيږې نه وي ،.... هلته د دېوال په څير د غره په لمنه کې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و ، دجهيل(د اوبو ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)يا سترې ځمځاری خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و ، دا ډير ويرونکې ځاې و ، زمونږ په کتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې ځمځاری د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهیانو ته وویل ، د حبشیانو لاشونه په دې جهیل کې ور واچوئ ، دوی وړې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را وړل ، اوپه جهیل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)یا سترو څمڅارو د شمیرې اندازه نه کیدله ، هغه د یوه پوره فوځ په څیر وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشیدل، د پروهټ لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)یا سترو څمڅارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهیل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهیانو څلور سوډاني نجوني راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوڅې لغړې وې ، یواځې د ملا سره ئې یوه پاڼه شاته او یوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه تړې واړول ، سپاهیانو ته مو وویل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کالیو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ویریدلې ، زمونږ ژبارن ته ئې دهغې ځاې ټول حال احوال په خپله ژبه تیرکړ چې ډیر شرمناکه و، مسلمان باید په ښځو باندې دغه ډول تیرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ویلي دي ، دهغو څلور و نجونو احوال دا ډاګیزه کوله چې هغوی فرعون په خدایې منلې و، او دهغوی قبیلې انسان ته خدای وایه.

دا ډیر ښکلې ځاې و ، ټوله دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو یو چینه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهیل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و ، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې یخ سیورې ئې درلود. د فرعونیانو څخه ئې دکوم یوه دا ځاې خوښ شوې و ،او ځانته ئې ترې د تفریح کولو ځاې جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تیرلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعیش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځاې څخه بل ځاې ته تللې و ، د فرعونیانو ستوري مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پیدا شوی و. بلاخره د حق کلیمه را پورته شوه ،او مصریانو د (لا اله الله) کلیمه وا وریدله ، او د الله په وړاندې رونې مخې شول ، خو هیڅوک په دې نه پو هیدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دې ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدایت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بیخه وویست او دا شګلوړه او غریزه سیمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

(۵۲) *****

«دا ځاې مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تیرې دغه هیبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ. چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تیرو څخه ډکه شوه ، بیرون په سلګونو حبشیان حیران او په ویره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دبوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغونډ شو او دننه یوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هیڅ نه و ، څلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی څلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود ، هغوی هر یوه خپله خپله لور له ځانه سره یوځاې کړه ، هغوی ته دا وویل شول چې دلته یو بدکاره انسان اوسیده هغه مو (Crocodile)یا سترو څمڅارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشیان ټول کینول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصیحت وکړل شو ، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بیا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چې دهغوی په سترګو کې وینې را بهیږي ، هغوی ته د ا ټکې د اخطار په څیر واورول شول ،«چې که چېرې تاسې ریښتنې خدای لیدل غواړئ ، نومونږ به ئې درته و ښایو ، خو که چېرې تاسې همدا ځاې چېرې چې تاسې ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور ګنئ نو مونږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شګو په ډیری بدل کړو ، بیا به تاسې ووینئ چې کوم خدای ریښتونې دې»

هلته په قاهره کې "اُمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړې وه ، هغې به کله ویل چې هغې کوم خوب کتلې دې خو هغې ته ټولې خبرې په یاد راغلې وی ، هغې وویل چې پروهټ به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او څو څو ځله به ئې هغه ګُل دهغې پوزی ته بوي کاوه ، "اُمّ عراره» ته وویل شول چې که چېرې سرتیرې مجاهدین په وخت نه وائې در رسیدلې نو ستا څټ به هغه پرې کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile)یا سترو څمڅارو په خیټه کې پروت وه ، دغه نازکه او ښکلې نجلۍ د ویرې و لړزیده ، د سترګو ئې اوښکې را روانې شوی ، هغې د سلطان ایوبي لاس ښکل کړ او ورته ئې وویل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړې ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خدای په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهنې حالت ډیر خراب بریښیده.

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست اووئې ویل چې دهغه لور ده ، دا یو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکې درلودل ، په هغه وخت کې به امیر د یوه یوه ښار یا دېوي یوې ټوټې ځمکې حکمران و چې دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمې پیړۍ را هیسې په پوره عیاشې کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړیکې ټینګول ، دهغوی سره به ئې ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرایونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو میلې به په کې لګیدلې.

"اُمّ عراره»د همدا سې یوه تاجر لور وه چې دخپل پلار سره به د دولس دبارلس کالو په عمر دامراو مانیو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئې کتله چې لور ئې ډیره ښکلې ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنیوالې څخه د امراو په محفلونو کې د عادې کولو په خاطر راوړه ، "اُمّ عراره» وائې چې د څوارلس کالو په عمر وه چې د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلې څخه دوو ئې هغې ته ډیرې قیمتي تحفې ورکړې اوپه دې ترتیب هغه د ګناهونو په نړۍ کې ور ډوبه کړل شوه.

په شپارس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازې پرته د یوه امیر معشوقه و ګرځیده ، خو په خپل کور کې به اوسیدله، هغه په شتمنیوکې را پورته شوې وه ، د شرم و حیا نوم ئې هم نه پیژانده ، دوه درې کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئې ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړیکې پیدا کړل ، هغې په ښکلا، غوړه مالۍ ، او نارینه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کې نوم و ګاټه. د تیرو شپږو کالو راهیسې هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د درې امراءو د سازش پایلې وی چې پلار ئې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و . مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړیدو خوبونه کتل ، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و .

"اُمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه ، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایي نجونې هم ور یو ځاې کړې وي ،او په دې تر تیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې ،نو "اُمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفي په توګه و استوله ، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه ، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي ، او پخوانې سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاڅون ته و هڅوي ، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوی وه ، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاڅون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شوني وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي ، که خلیفه نور څه و نه شو کولاې ، نوخپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائې چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي. لنډه داچې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي اوخپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

"اُمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ریښو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې ، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړي دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست ،او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه ، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و ، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځاې کړي و ، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځاې سوډانیان ور ننویستل ، کله چې "اُمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمي میاشتې نه وي تیرې شوې ، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده ،او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده ، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي ، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دې.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه ،چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاڅون پیل کړې و ، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "اُمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتولې وه چې د سلطان ایوبي پر خلاف ئې جګړه کول غوښتل ، او دا خو یو ډیر ښه اتفاق و چې سلطان ایوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومنداني اخستې وه ، اوهلته ئې دخپلې خوښې یو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو دحالاتو څېې د سلطان ایوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ایوبي ته ئې خطر را پیدا کړ. سلطان "اُمّ عراره»په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانیو کړنو ډیره زیاته پښیمانتیا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته یو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ایوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پیل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدین شدّاد د فرعونیانو اخرې نښې له منځه یوړې او بیرته د فوځ سره یوځاې را ستانه شول.

(۵۳) *****

اته ورځې وروسته:

د شپې اخرې برخه وه ،د سلطان ایوبي په را ویښیدو کې لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را ویښ کړ او ورته ئې وویل چې الناصر ، علي بن سفیان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د لیدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلینو سره د هغو دلګیو قومندان هم و چې د ښاره ئې بیرون ګشت کاوه ، سلطان ایوبي ته وویل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کړل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبیلې وګړي هم ، چې د عقیدې نښې نښانې ئې له منځه وړل شوې وې د مصر په پولو کې را ننوتی او په یوه ځاې کې ئې پراو اچولې دي ، دې قومندان د هوښیار تیا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته ور استولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخې څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرین ور پیژندلي و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهره باندې د برید او یرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره یو ځاې شول او د صلاح الدین ایوبي پر خلاف ئې خبرې پیل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زیات شمیر خلک په دې لښکر کې دشاملیدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دېخوا نورو ځاېو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځاې کوچ کاوه.

سلطان ایوبي لمړې دا حکم وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې یواځې پنځوس کسان او یو قومندان پریږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چېرې خلیفه احتجاج وکړي نو ورته ووایاست چې دا زما حکم دي ، سلطان ایوبي علي بن سفیان ته وویل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه و پوهیږي د سوډاني باغیانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته ور ولیږئ ، قومندان ته ئې وویل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره یوځاې د سوډانیانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائې چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدایات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کیدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت ددې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګرندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګي تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له ښاره لرې په کوم ځاې کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که د دښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترې او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندي کړئ، ځناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښې او کین لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اخستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځاې باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا څپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر د ا غوښتنه پوره کیدو ته پرېږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږی. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوي ، هغوی ته ووایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکي دې په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځاې ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر د دښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادا کړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځي او جنګي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

(۵۴) *****

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستي و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپي توګه راغې ، علت ئې داو چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و ، اودهغوی د دښوتاګانو ځاې ئې له منځه وړې و. دا څه معمولي کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لرې کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې یو له بله سره را یوځاې کړل ، هغوی ټولو یوځل په خوزښت پیل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبیلې مذهبې جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وویلې چې د هغوی مذهب ریښتونې دې او که چېرې هغوی د سلطان ایوبي پر خلاف پا ځون وکړي نو دهغوی دبوتا به د خپل توهین د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د یرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دبخوا خلکو او قبیلو ته دا خبر ورسید ، هغوی هم په دې لښکر کې شاملیدو ته تیاریدل.

کله چې ددوه اونۍ سپرو سره یوځاې هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و ، اوپه یوه ځاې کې ئې پراو اچولې و ، سلطان ایوبي دشپې شپې هلته دومرتۍ ور غې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبریاې شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وویلې چې سلطان ایوبي تر څو ورځو پورې د فلسطین په لور خوځیږي ، د لښکر مشران ډیر خوښ شول هغوی دا پراو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ایوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسید.

په ورپسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و ، هر منجنیق یوه آس کشاوه ، نیمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهدینو دهغوی د خوراک په ذخیره باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته ور پسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پیدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستي بیرته را ولیږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدین په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ور وځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نیزو په واسطه له منځه یوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته و رسول ، لښکریانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخیره سوځیدله نو په هغه ځاې کې آسونه او اوښان هم و تریدل او وتښتیدل، په همدې وخت کې د سلطان ایوبي سواره یوځل بیا را پیدا شول او غشي ویشتل ئې پیل کړل، او بیرته ولاړل ، هغوی بیرته بیا را ونه ګرځیدل.

په بله ورځ خبر را ورسید چې د سوډانیانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تریدو او د ګوریلا مجاهدینو د حملو په واسطه له منځه تللي دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخیره سوځیدلې وه ، او د غشو ذخیرې ئې هم له منځه تللې وي ، باغي لښکر دهغې ځاېه کوچ وکړ او دشپې په یوه داسې ځاې کې ئې پراو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاورینې غونډۍ پرتې وي . په دې ځاې کې هغوی ته د شپینې عملیاتو خطر نه و ، دهغوی صحرائي ګشتي ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدینو لخوا یو ځل بیا پرې برید و شو . دا برید هم د تیرې شپې د برید په څیر و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتي ډلې د سلطان ایوبي د مجاهدینو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللې وې ، غشي ویشتونکو د خاورینو غونډیو څخه اور بلونکي غشي ویشتل او بیرته پټیدل ، دا شپینې عملیات ان د سهار د رنا د را پیدا کیدو پورې روان و. په دې عملیاتو کې هم سوډاني باغیانو او ددښمن لښکرو ته د تیرې شپې څخه زیات زیان ور اوښتې و.

مانبام علي بن سفیان سلطان ایوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کیږي چې دشپینې عملیاتو د ډلو په هکله مالومات پیدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ایوبي سره نژدې یو شمیر فوځیان و ، هغوی د شپې له اړخه یرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چې دښمن رابیدار شوې ، په بله ورځ هغه څلورسوه فوځیان د سوډاني لښکر کینې اړخ ته نژدې نیم میل لرې ور ولیږل ، او څلور سوه نورئې د هغوی ښي اړخ ته . هغوی ته ئې دا هدایت ورکړ چې هغوی دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانیانود لښکر د اړخونو څخه تیری شوې نو سوډانیانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او یا دشا له خوا پر دوی یرغل وکړي ، د سلطان ایوبي د هدایت په مطابق دهغوی قومندانانو خپلې ډلې دهغوی څخه لږې نورې هم لرې کړې ، سوډانیان په دوکه کې و لویدل ، هغوی خپل لښکر ښي او کینې اړخ دواړو لورو ته و غوځولې . ناڅاپه د سلطان ایوبي پنځه سوه سپاره د غونډیو د پټو ځایو څخه را ووتل او د سوډانیانو په منځ باندې ئې برید وکړ . دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدینو دا حمله ډیره ګرندې ، تیزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پیاده عسکرو غشي توغول پیل کړل ، اوپه دې ترتیب نژدې دپارلس سوه مجاهدینو د دښمن شپږزره فوځ د تیښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او یو زیات شمیر سوډانیان بندیان هم شول او څه په تیښته بریالي شول ، ویل کیږی چې د تښتیدونکو شمیره لږه وه .

دا د سوډانیانو دویم بغاوت اوپاڅون و ، چې سلطان ایوبي د همغوي په وینو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ایوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بندیانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، دهغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخریب کونکو نښې ئې هم را پیدا کړې ، هغوی ته ئې د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په څیر سالاران ئې په عمري بندیخانه کې ورواچول ، سلطا ن ایوبي په دې ډیر حیران و چې یو شمیر داسې حکام هم په دې سازش کې شریک ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باورې ملګرو اوسالارانو ته وویل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټینګښت له پاره په سوډان باندې یرغل او دهغې هیواد ولکه کول ډیر اړین دي.

هغه خلیفه العاضد څخه د هغه ساتونکي ډله بیرته را وسته اوهغه ئې له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت ترکنترول لاندې وي ، او دا هم چې دخلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ایوبي "اُمّ عراره»د اته ساتونکو سره یوځاې نورالدین زنګي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله.

(۵۵) *****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به يو ائځي په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائي را پيداشي،او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ايوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدين ايوبي په خپلې خونې کې ګرځيده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل « قوم او ولس يو کيداى شي او يو کيږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالې له منځه وړي او ياخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايدين دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يواځې لوړې پورې چارواکي کوي ، دغه لوړ پورې او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځاې کې ناست يم چې هغوی ئې خوبونه کتل.»

د سلطان ايوبي خبرې علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړۍ اونۍ يو مابنام و ، د جون او جولاې په مياشتو کې صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاڅون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکي کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړي ، د ډپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتیب د هغه جنګي تاکتیک او ډیپلوماسۍ دواړو ډیر ښه اغیز پیدا کړې و. اوس چې سوډانیانو یو ځل بیا سر راپورته کړې و نو سلطان ایوبي د تل له پاره ددې سر د ټیټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړي د جګړې په ډګر کې د سوډانیانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بیا ئې چې څوک هم نیول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نیولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډیر ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او یائې د هیواده وویستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه میاشتې تیرې شوی دي» سلطان ایوبي وویل «ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بیولو او د قوم د سوکالۍ په لورهیڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کیږي او زه د ډیر فکر او غور وروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځیږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمیر مسلمانان ووژل شول»

«دروند امیره !بهاؤالدین شداد ورته وویلې «که یو کافر او یو مسلمان د یو ډول جرم مرتکب شي نو ډیره سزا باید مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددین رښا ور رسیدلې ده خو بیا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې ده ، هغوی غداران و ، د اسلامي سلطنت باغیان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره یووالې او اتحاد کړې و.»

« شداده ! زه په دې غمجن یم» سلطان ایوبي ورته وویل « چې زه مصر ته د حکمرا ن په څیر نه وم راغلې ، که چېرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسني روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تیار و. هغوی چې یواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بیا د سازشي ذهن خاوندان ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کار کونکو کې شیطان صفته وګړي ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وایم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ماسره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هیڅ ډول خنډونه نه را پیدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې یم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پریږدئ ، نورالدین زنګي د زرګونو وګړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدینو په سرو وینو د نیل دډریاب څخه په تیریدو سره د مصر او شام یو والې و ساته ، زه د دې یو او متحد سلطنت پراخیدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطین د صلیبیانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صلیبیان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسیدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله ج د حکمرانۍ د ترلاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځیدلې دي ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غداری ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صلیبیان دي » علي بن سفیان ورته وویل «زه حیران یم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پیغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښایست او ژبه پخپله یو طلسم او جادو دي»

« دژبې وار د توري څخه ډیر سخت او ډیر ژور وي »سلطان ایوبي ورته وویل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتیا احساسولې شي علي !هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز اوپه داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تیکې کې ننه باسې اود دښمن په قدمونو کې به ئې کیږدې ، دصلیبیانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حیواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبیدو په خاطر خپلې ځوانې او ښایسته نجونې استعمالوي ، ان تردې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ویستلې دي»

«درونده امیره ! دا یوائې حکام نه دي» علي بن سفیان ورته وویل « د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دي ، دا دصلیبیانو کمال دي ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حیائې او فحاشي پیل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ایوبي ورته وویل « زه د صلیبیانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده ، خو زه ویریږم چې دصلیبیانودا یرغل به تم نه شم کړاې ، اوکله چې زما سترګې را تلونکې ته ویني نو زما وجود و لړزیږي ، ځکه مسلمان یوائې په نوم مسلمان پاته دي ، په هغوی کې به د صلیبیانو په څیر بې حیائې را پیدا کیږي ، او دهغوی تهذیب او تمدن به د صلیبیانو په رنګ کې رنګول شوې وي. زه د مسلمانانو په کمزورتیاو پو هیږم ، مسلمان خپل دښمن نه پیژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ور ښېلي. ما ته د صلیبیانو کمزورتیاوي هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف یو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه یو له بله جدا دي ، فرانسویان او جرمنیان یو دبل پرخلاف دي ، انګلیسان اوایټالویان یو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د یوه ګډ دښمن په څیر پیژني او پر خلاف ئې یو لاس شوی دي ، پخپله د هغوی تر منځ سترې سترې دښمنۍ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګسټس دوه مخې پادشاه دي ، اوپاته نور ئې هم همداسې دروا خله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښایست او د زرو او جواهراتو په ور ښولو سره راندې کړي دي ، که چېرې مسلمان حکمرانان یو لاسي شي نو صلیبیان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډیر شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صلیبیانو او سوډانیانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ایوبي ورته وویل «د عمارة الیمني شاعر، زما پر زړه هم ډیر زیات اغیز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډير مشهور شاعر و ، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوې وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځاې پيدا کړې و د هغه ،هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنګ به ئې د فاطمي خلافت دعظمت اوستروالی ويره دخلکو په زړنو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پيل وکړ. دهغه اخری اشعار داو چې « ای د فاطمی خلافت سره د مينې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت وړ ګڼم ،...د فاطمي مانيو په ورانو ويجاړو اوښکې توی کړئ ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر را رسيدلې هغه هيڅکله هم دجوړيدو وړ نه دې.»

دهغه په کور په ناڅاپي توګه يرغل وروړل شوی و ، هلته ليکلې ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکې او دصليبيانو تنخوا خور دې ، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دې دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دې خاطر ورته د مرګ سزا ورکړل شوه.

« د يوه قوم او او لس شاعر چې ددښمن تخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائې وي ،»سلطان ايوبي وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلې دې ، دسلطان ايوبي د تندي ننې نورې هم ژورې شوی ، او ويې ويل « دخلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلې شي ؟» دروازه چې ته ئې وويل « هغه دننه را وليږه »

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ويل « دخليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دې » سلطان ايوبي ورته وويل « دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره ګوښه شوی او په خپلې مانۍ کې بندي دې»»

« ښښنه غواړم درونده اميره !» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ويلې دي چې[ناروغتيا په بستره باندې پريستلې يم ، پورته کيدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووينم ، که چېرې محترم امير دلته تشريف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»]

سلطان ايوبي په ناقراری سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ويل « هغه ما هلته غواړی ، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه ګڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر امیره !» قاصد ورته وویلي « د هغې روغتیائې حالت ډیر خراب دې د محل طبیب دهغه په هکله خطر احساسوي ، دا دهغه پخوانۍ ناروغتیا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډیرښت مومي او اوس خو د را پورته کیدو څخه هم وتلې دې.» قاصد لږ څه په وارخطائې سره وویل « هغه دا هم ویلې دي چې ته که یواځې راشې ، درې څلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووایه چې صلاح الدین ایوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ایوبي ورته وویل « اوس دې د راز خبرې د الله ﷻ سره کوه ، الله ﷻ دې درته ښښنه وکړي»

قاصد ناهیلې ولاړ، سلطان ایوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وویلې چې طبیب را وبولي ، هغه بهاؤالدین شداد اوعلي بن سفیان دواړو ته وویل « هغه زه په ځانته ځان ور غوښتې یم ، ایا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي ، ایا زما اندښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا دهغې خپل حق دي.»

« تا ډیر ښه وکړل چې ورنه غلې ،» شداد ورته وویل اوعلي بن سفیان ئې هم تائید وکړ.

طبیب راغې اوسلطان ایوبي ورته وویل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهیږم چې هغه له ډیرې مودې راهیسې ناروغ دي ، داسې بریښي چې دهغه خپل طبیب نور نهیلې شوی دي. ته ولاړ شه هغه ووینه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کیداې شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

(۵۷)*****

پخواني خلیفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و ، د اوسیدو اجازه ورکړل شوی وه، هغه ددې محل څخه ځانته یو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لویشت د ښایسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه ، د وینځو یو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې تر سره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو دسلطان ایوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنیا بدله کړه ، خلیفه اوس هغه پخواني خلیفه نه و ، خو په محل کې دعیش اوعشرت ټول وسایل لکه دپخوا په څیر پاته و ، د فوځي قومندانو ساتونکی ډلې ئې له دې ځایه څخه لرې کړې وی خو د ساتونکو یوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، څرنګه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې تر څارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتیا ککړ هم هغه د خلافت څخه د ګوښه کولو غم ، دعمرزیاتوالي اود شرابو او عیش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څیر و ګرځید ، دهغه د خدمت کولو په خاطربه دوه نیم عمر خوړلې ښځې اویو نارینه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضدبه چې کله سترګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بیرته پټولې ، دمحل طبیب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځوانې نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښایست و ، دهغوی څخه یوې ئې د خلیفه لاس په خپل لاس کې و نیو اوپه هغه ور ټیټه شوه او دهغه د روغتیا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونیوه او د هغې د روغتیا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو یوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو یوې ئې وویل ،« ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا نا ارامه کړو » بلې ورته وویل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسیږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خلیفه دخونې څخه بیرون ولاړې.

العاضد زږیږوې کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نیم عمر تیرو ښخو ته ئې وویل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتیا د مالومولو له پاره نه وې را غلې ،دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم، زه پوهیږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټینګه کړې ده . دا د غوښې خوړونکو کجیرانو په څیر دي ، زما دمړینې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هیڅوک نشته ، هیڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکي څه شول ؟ چیرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کیښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډیر تکلیف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وویل « دمصر امیر د راتلو څخه ډه ډه کړې ده »

« اوه ! بد نصیبه صلاح الدینه ! » العاضد په زږیرویجنه لهجه وویل « زما د مړینې تر مخه خو به یوځل دلته راغلې وی » ددغه خبر ټکان دهغه تکلیف نور هم ورزیات کړ. هغه په ډیر کمزوري اواز سره وویل « اوس خو به زما وینځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امیر به ولی راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کیږي. زما د وینې اړیکي هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر یوه وخته پورې زږیږوي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حیرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوریدلې ، دهغوی سره خلیفه ته ډډ او تسلی ورکولو او دهغه دحوصلې د زیادښت له پاره هیڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ویرې خپل اغیز کړې و او داسې بریښیدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ویره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امیر څخه فقیر جوړوي.

دواړو یو ناڅاپي ددروازې په لورې و کتل ، هلته یو سپین ږیرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نیولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کیښود ،« اسلام علیکم ، زه د مصر د امیر ځانګړې طبیب یم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې یم ،»

«ایا د مصر امیر دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وویل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلاې» طبیب ورته وویلې ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولې یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره سترې پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلې ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اند ښښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شونې نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل «زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکې په ټکې ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را ښښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته ووایاست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاې له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادې چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دي چې زما په اشارو به نخیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، .... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداې له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځي چې دهمغه خدای په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د ریښتونې خداې بلونکې راغلې دي نو ماته هم حقیقت را څرګند شو بدې.....»

«ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دي ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دي،

هغه د تللو په وخت کې ماته ویلي و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو اود باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې څارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډیر احتیاط کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځاې د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دي. هغه ته ووایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکي غره په ځیر دي ، هغوی چې ته ډیر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاې کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فیض الفاطمی په نامه یو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پیژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفینو په صف کې ولاړ دې ، هغه د رجب نبې لاس دې ، یواځې د ترکانو ، شامیانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهیانو څخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، یواځې همدوی ستا وفاداره او داسلام ساتونکي فوځ دې ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم. هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې برید وکړ ، ته نه پوهیدې چې ستا ددوو دلګیو قومندانانو ستا د جنګي تاکتیک د ناکامولو له پاره ستا په هدایاتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک اوعربو سپاهیانو او مجاهیدینو جذبه او احساس و چې هغوی دخپلو قومندانانو دحکم د انتظار کولو پرته په سوډانیانو باندې د قهر اوغضب په څیر را نازل شول. او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لوري بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دریده اوبیا به ئې پیل کاوه ، یو ځل دوه طبیب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پرمخ داسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شیندلې وي ، دواړو نښو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چپنې په څیر پرې را روانې وی. هغه په همدې ترتیب د فوځ او ولسې څو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې یو تر ټولو زیات خطرناک کس یو فدایي و چې د هغه دنده پټې په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډیر ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صلیبیانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصیلي مالومات ورکړل او ورته ئې وویل « دوی ته مسلمان مه وایه ، دوی خپل ایمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې الله ج دې تا بریالي کړي ، خو دا په یاد ساته چې یو خو هغه خلک دې چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوړه مالي سره تا ته دخدایه وروسته دویمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زیات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووایه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبیا په ډاډ سره د حکومت په مقام کیناستې ، نو زما په څیر درځخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي یواځې او یواځې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصرکې د فرعونیانو پخوانې وراني ویجاړی ووینه ،بیا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان دداسې خراب انجام څخه خوندي وساته.....

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، اوپر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځاې ئې د ارامي اوسکون نښې را پیدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر یې یوی لورې ته و غورځید او د تل له پاره چپ شو. دا پینبه د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د سپتمبر د میاشتې ده ، طبیب سلطان ایوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خلیفه د مړیني خبر لکه د اور په څیر خپور شو ، د محل د هیڅ یوه کونج څخه د ژړا غږ خو پریږده چې د چاد پوزې د تریویدو خبر هم را پورته نه شو . یواځې دهغه دوو خدمت کونکو نښځود سترګو څخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ایوبي د یوځو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغې ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځاېونو کې څه فعالیتونه روان دي ، هغه ته شک پیدا شو او د ساتونکي ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې و ګرځيږي او ټول نارينه او ښځې د کوټو څخه بيرون را وباسئ او په انګړ کې ئې کينوي ، او حکم يې ووکړ چې هيڅوک بيرون تللو ته پرې نږدئ، هيچاته ، که څه هم ډيره زياته اړتيا ولري ، هم دتبيلې څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ايوبي په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډيره حيرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وايه اويواځې د شرابو او ښځو سره په مستيوکې ئې ژوند تيراوه ، اوس ئې په مړي باندې د ژړا خو پريږده چې د خفګان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبيب سلطان ايوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بيان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرګند کړ چې « دهغه د ژوند په اخري ګړيو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وي او ورته راغلې وي. سلطان ايوبي هغه ته وويل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نيولو په اساس را نه غې چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې داو چې هغه د ايمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چې د طبيب په خوله د العاضد پيغام ورته ورسيد نو سلطان ايوبي سخت پښيمانه شوې و ، هغه ډير زيات نا قراره و او وئې ويل « که چېرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ويستلې واې ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سينه کې وړې وي»

بې شميره تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کې ليکلي دي چې العاضد ډير زيات عياش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ايوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاريخپوهانو دا هم ليکلي دي چې که چېرې سلطان ايوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلې واى نو العاضد به هغه ته ډيرې نورې پټې خبرې هم ښوولاې واې.

په هرحال تاريخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوښتلو کې هيڅ ډول فريب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او د سلطان ايوبي سره د محبت له مخې د خپلو ګناهونو د بښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډيرې مودې پورې سلطان ايوبي په دې غم کې ځوريده چې د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بې برخې پاته شوې و . د همغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خليفه د يو شمير وګړو په هکله په ګوته کړي و صحيح ثابت شول.

سلطان ايوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفيان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوی ټولو څارنه وکړي خو د هغوی څخه هيڅوک هم د ثبوت او ګوهۍ پرته و نه نيسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوی له مخې ملزمان تورلاس و نيول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تيرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خليفه د مړي دجنازې او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پيل کړل او په همدې مابنام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هدېره کې خاورته وسپاره. سلطان ايوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډيره زياته طلا ، جواهرات او نور ډير قيمتي او ارزښتناکه تحفې تر لاسه شوې ، سلطان ايوبي ددې دومره زياتو شيانو او قيمتي تحفو په کتلو حيران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفيان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځايه او دکومه راغلې دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غيرمسلمان او فرنګياني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړئ چې هغوی دکومو ځايو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمنې ازادې نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ايوبي د خليفه العاضد دمحل څخه تر لاسه شوې مال او شتمني هغو روزنيزو ادارو ، دښې مدرسو او شفاخانو باندې وويشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

(۵۸)*****

العاضد د مړينې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ويلي و چې هغه په سوډانيانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځايه څخه د سلطان ايوبي پر خلاف فوځ تيار کړي او دا چې هغه به د صليبيانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفيان شپږ داسې سر تيري و تاکل چې جنګيدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډير ښه پيژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په ښه کې سوډان ته واستول او دا حکم يې ورته و کړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونيسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانيده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطين په يوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسيده، دا وخت فلسطين د صليبيانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځاې خپل مرکز ګرځولې و ، د همدې ځايه ئې مسلمانان ډير زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړې و ، مسلمانان له دې ځايه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتيدل، هلته د هيڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صليبيانو به کله کله د غلو په خير داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لوټلې او بيرته به فلسطين ته راستنيدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ايوبي تر ټولو دمخه په فلسطين کې ميشت صليبيان د تيغه تيرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا يو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صليبيان حاکم و . خو د مسلمانو د امراؤ دا حال و چې هغوی د صليبيانو سره ددوستۍ اړيکې کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم يو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصليبيانو څنګ ته ورغلې و.

صليبيانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړې و، رجب دا احساس هم و نکړ چې ووينې چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډيرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صليبيانو په کوچنۍ والي کې تښتولې او بيائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لونې دکافرو په محفل کې نڅيدونکې کتلې او دهمغوي د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو ، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صليبيانو سره دخبرو اترو له پاره کيناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصلیبیانو مشهور پادشاه «ګائي لوزینان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا یو څو نور عیسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ویلې و چې سلطان ایوبي د سوډانیانو دقبیلې عبادتځاې له منځه وړې او دهغوی مذهبي مشر پروهټ ئې هلاک کړې دې ، دسلطان ایوبې پر خلاف سوډانیانو برید وکړ خو د صلاح الدین ایوبي په لاسو د ماتې سره مخ شول ، سلطان ایوبي د خلیفه العاضد خلافت هم له منځه یوړ او دهغه پر ځاې ئې عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هیڅ خلیفه نه اوسیږي. رجب هغوی ته وویل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ایوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صلیبیانو دې غونډې ته وویلې چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلې دې او غواړي له دې ځاې سوډان ته ولاړ شي او هلته یو فوځ تیار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د ګډوډیو د راوستلو له پاره ئې هم د صلیبیانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«زمونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چې باید پاملرنه ورته وشي» کونارډ وویلې ،« د هغې حبشي قبیلې په مذهبي چارو کې چې صلاح الدین ایوبي په ډیره ظالمانه توګه مداخله کړې ده باید د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پاروي شي. ددې تر څنګ خو مره مذهبونه او عقیدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پیروان باید د صلاح الدین ایوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وویل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځاې ونه او دهغوی د دې وتا بُت ځاې ونه هر چیږی چې وینې ورانوي ئې. مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقیدې باندې یرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توګه د خلکو مذهبي جذبات را وپاروي شي او هغوی په مصر باندې د یرغل له پاره په اسانۍ سره تیار کړل شي.»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدین ایوبي پرخلاف درولې شو » یوه صلیبي قومندان وویل ،« که چیږې محترم رجب باندې بده و نه لګیږي نو زه به د همغې د ګټې خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي لیونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چې زمونږ یو شمیر پادریانو خپل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولې دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خداې تر منځ درولي دي ، بلکل په همدې توګه په اسلام کې هم یوشمیر امامانو په جوماتونو ولکه کړې او خپل ځانونه ئې د خداې نماینده ټاکلي دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چې دهغې په ځواک سره مونږ مسلمان ملایان تیارولې او د مصر په جوماتونو کې ئې کښینولې شو. زمونږ تر څنګ داسې عیساي پادریان هم شتون لري چې د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولې شو.»

دصلاح الدین ایوبي پرخلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتیا نه شته دهمدې ملایانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسې توهم پالنه پیدا کولې شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدین ایوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پیدا کړې دې.»

«دا پلان خو سمدستی پیلول په کار دي» رجب ورته وویل « سلطان ایوبي په مصر کې مدرسې جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې ځوانانو ته دمذهب صحیح لاره ور ښوول کیږي ، په داسې حال کې چې پخوا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ ایښوده ، چې په هغو کې به د خلیفه ډیره زیاته ستاینه کیدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که چېرې په عامو وګړو کې د علم او پوهې رڼا زیاته شي او ذهني بیداري په کې را پیدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهیږئ چې د حکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجبه !» یو صلیبي قومندان ورته په خندا کې وویل «تا ته دخپل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دي ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړې و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بېړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګیزه تخریب کاري باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځاپونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووینه چې څومره شتون لري ؟ ایا په هغوکې ډیر زیات زیاتوالې نه دي راغلې ؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو اوهلکانو تر منځ د نیوکې وړ معشوقې نه دي پیل شوی ؟ کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته ور استولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و تر منځ د رقابت د پیداکولو او وینې تویولو کارونه نه دي تر سره کړي ؟ مونږ په قاهره کې ډیره په زړه پورې جواري پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځاې په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډیره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وګړی ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر څو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډیر فخر سره مسلمان وائې خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به دصلیب اغیز سپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارکښۍ نظام ډیر فعاله دي» رجب ورته وویلې ، « که چېرې دهغې د څارکښۍ د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شې کولې ،»کونارډ ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شې وړلاې ، که چېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژنې ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسې»

«دا کار به زه پخپله تر سره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پیدا کولو ته دوام ورکړئ ،»کونارډ ورته وویلې «د هیواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخریبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې یو څو امراء زمونږ په لاسو کې کیوتي دي ، دهغوی څخه یو شمیر مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزیه را کوي. مونږ کوچنۍ کوچنۍ حملې کوو او دهغوی په لږه لږه ځمکه باندې ولکه کوو او مخته ځو. تاسې د سوډان له اړخه هم همدا لو به و لوبوئ ، په مسلمانانو کې یواځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې یو ئې نور الدین زنګي او بل ئې صلاح الدین ایوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبیدو شي ، په دې شرط چې تاسې خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتیا به نه وي چې مصر به همستا وي ،»

ددې ډول بنسټیزو خبرو اترو وروسته ، تر ډیره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څیړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډیرې ښایسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائې سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه یوه ته ددې نجونو ور رسول ډیر زیات اړین ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې یو د سلطان ایوبي د جنګې او دفاعي څانګې رئیس فیض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ویل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وویل شول چې د فیض الفاطمی سره ئې اړیکې شته دي ، هغه پوهیږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی باید څه وکړي ، دې دري واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډیره ښه توګه ویلاې شوه.

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکي د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی دهر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سیمې ته تلل چیرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کیده ، او چیرې چې د سلطان ایوبي سر تیرو مجاهدینو ام عراره د حبشیانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهټ ئې وژلې و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانیانو د ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کیدلو وروسته تښتیدلې و او په همدې ځاې کې پټ شوې و ، او بیا ئې همدا ځاې دخپلو فعالیتونو مرکز ګرځولې و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشیانو همغه قبیله را ټوله کړې وه چې پروهټ ئې د سلطان ایوبي د مجاهدینو په لاسو هلاک شوې و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځاې د دښوتاګانو ځاې ځیګې ګانې ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته یواځې ځلور زاړه حبشیانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه یو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهټ ځاې ناستې ګانې ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سیمې یو بل کونج ځانته د کورګي په څیر ټاکلې و ، هغه د تیښتې وروسته دغه ځاې خپل پټ ځاې ګرځولې و ، اوبیا په مصر کې میشت د کوم صلیبي جاسوس په مرسته تر فلسطینه پورې تللې و .

(٢٠)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نومیده ، ډیره په ویره کې وه ، یو خو د هغوی د دبوتا قرباني پوره کړل شوی نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهټ ووژل شو. او دریم دا چې دهغوی د دبوتا بُت ، او ځاې له یوې مخې په کنډوالو بدل شوې و. او څلورم مصیبت پرې دا نازل شوې و چې دقبیلې په سلګونو ځوانان د خپلو دبوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ایوبي د مجاهدینو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوی و. ددې قبیلې په هر کور کې غم او ویر ګډ و. دهغوی څخه یو شمیر خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دبوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دبوتا وي ، د وژل شوی پروهټ ځاې ناستي چې کله د خپلې قبیلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړۍ خو ئې دا وویل چې ددبوتا سترې څمڅاری وړې دي د هغوی ګیډې ډکې کړئ ، حبشیانو یو څو وزي د سترو څمڅارود خوراک له پاره پروهټ ته ور ولیږلې ، یو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوښ هم پروهټ ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمڅارو ته په ډنډ کې ور اچول کیدل ، خو د قبیلې څخه ویره لرې نه شوه.

یو شپه نوي پروهټ د قبیلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وویل چې هغه تر دبوتا ګانو پورې د وررسیدو لارې پیدا کړي دي ، خو دبوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبیلې باندې داسې ستر مصیبت راغلې دې ، دبوتاګانو ویلې دي چې اوس به په یوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصیبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دبوتاګان به ټوله قبیله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهټ دا هم وویل چې نجونې به د انګوک د قبیلې څخه نه وي ، هغوی باید سپین رنګه وي..... ددې خبرې په ویلو سره د قبیلې زیات شمیر زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ویل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او یا فرنګي نجونې د قربانۍ له پاره را تښتوي.

هلته رجب د فلسطین څخه ددرې صلیبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره یوځاې دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډیر اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ایوبي دفوځ تښتیدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په یوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خوراک او د صلیبیانو لخوا ورکړل شوی ډیر سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دبوتاګانود اوسیدو غرني ځاې ته را ورسیدل، ددې څخه یواځې یوه ورځ د مخه دقبیلې پروهټ ویلې و چې ددوه سپن پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړینه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهټ سره وکتل ، پروهټ ورسره درې سپین پوسته اوډیرې ښایسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځلیدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وی ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته ووېل چې هغوی ئې د یوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړي دي.

رجب دا نجونې د غرونو ترمنځ داسې یوې سیمې ته یورې چې ډیره شنه او شاداب وه. داسیمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګیره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خیمې ښخې کړې وی. نجونې باید په ډیره پټه توګه او د ډیرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صلیبیانو ئې په هکله مالومات ورکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره ټولې اسانتیاوې شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبې ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و ټول په خواږه خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدي درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ تر خپل متې خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ تر خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده »

« دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو .»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا نښوله چې هغه به دا نجونې و نه بښي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړې ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دمانښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولی نو په دې وخت کې پروهټ د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ د ښوتا له مونږه خفه شوې دې هغه ددوه فرنګي یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوی په لاسو غواړو ستاسو د ډوتاګانو دښمنان له منځه یوسو .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته درواغ وائي» پروهټ ورته وويلي «تا دا نجونې دلته د تفريح له پاره را وړي دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دليلونه وويل خو پروهټ هيڅ دليل ته غاړه نه ايښوده ، دهغه په ذهن باندې دېوتا سپور و ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بيا بيا لاس رانښکوده او وئې ويل «دا دواړه د دېوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دي» دائې وويل او ولاړ ، بيا ودريدل او رجب ته ئې وويل. « د نجونو سره يو ځاې ددې ځايه د تيښتې هڅه و نه کړې ، ته بايد په دې پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هيدلې ، حبشي پروهټ دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ويل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په ځرګنده توګه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کې هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچبدو له پاره ئې کيږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ور واچوي تر څو هلته ئې سترې څمڅاری وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتيدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندي کولو په خاطر څه فکر کړې دي ، رجب ځواب ورکړ ،« ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زيات شمير دليلونه وړاندې کړل خو هغه په يوه هم د پوهيدو هڅه و نه کړه. زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې يم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د يو ځاې کيده له پاره تيار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړۍ خپل دېوتاګان خوشحاله کړي ، بيا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي ،او يا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تيره شپه د رجب د نيت يو څرک هم کتلې و ، د همغه نيت د په نظر کې نيولو په اساس هغوی نا هيلې شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندي کړاې شي ، نجونې بيرته خيمې ته ستنې شوی اوپه را پيدا شوی حالاتو ئې غور او څيړنه پيل کړه ، او دې پايلو ته ورسيدې چې هغوی دلته نه د رجب د عياشۍ وسيله کيدو ته او نه د حبشيانو پردېوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلي دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځايه د تيښتې اراده وکړه. خو تښتيدل او تر فلسطينه پورې په خيريت سره رسيدل څه اسانه کار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې يواځې نښايسته او زړه ورونکې نه وی بلکه د آس دځغلولو او عسکري زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د ارتياو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړاې شي ، هغوی پريکړه وکړه چې له دې ځايه به تښتي اوفلسطين ته به ځانونه بيرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خير سره تيره شوه ، بله شپه نجونو هري لوري ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبيله کيږي ، اودا چې دهغه ځايه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهټ د ورځې له اړخه يو ځل بيا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بيرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وويل ؟ هغه ورته وويل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځايه څخه غواړي يوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې کله چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پيدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو څمڅارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تيښتې د پلان په هکله څه و نه ويل ، ځکه هغوی د رجب په نيت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډيرې زياتې ذهينې نجونې وې ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پيل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وويستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کيدله چې هغه د هغوی د په څنګ کولو پر ځاې د حبشيانو خوشحالي غواړي ،تر څو حبشيان دې هملته له ځانه سره پټ و ساتي او د سلطان ايوبي پرخلاف ورسره د يوه ځواکمن فوځ په جوړولوکې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پيدا شو چې رجب به دداسې يوه قيمت په ورکولو سره دهغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړين نه بريښي.

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تيره شوه ، رجب ته هيڅ ډول شک پيدا نه شو چې نجونې به و تښتيږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وويل چې په داسې جهنمي دښته کې دداسې شنې سيمې شتون پخپله د قدرت يو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سيمې لږ څه سيل وکړه. رجب هغوی ته د سيمې د ښوولو او سيل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پيل وکړ. مخته هغه ويرونکی جهيل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ويرونکې سترې څمڅاری ناستې وې. د ډنډ اوبه ډيرې بد بويه او خرابې وې ، يوې نجلۍ وويلې چې داسې بريښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چينه را خوټيږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د يوې نجلې د خولې څخه چيغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې يو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وويل ،« دا هغه سترې څمڅاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کيږي» دداسې ويرونکي منظر په کتلو سره د نجونو د تيښتې روحيه نوره هم زياته پخه شوه. هغوی د سيل په بهانه د تيښتې لارې په ننبه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز تر ې نه را پورته کيده ، دهغوی د سيل او ګرځيدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهټ د خپلې قبيلې په يوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زيرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پيدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه څلور شپې وروسته، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کيږي. هغه ورته وويل چې قرباني به د ددښوتاګانو د اوسيدو په ځاې کې او د عبادت ځاې په کنډرو کې تر سره کيږي. ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسيږي نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دښوتاګانو سپکاوي ئې کړې دي ، دبدلې د اخستلو تيارې نيسو.

(٢١)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نيمائې شپه تيره شوی وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړي فن له مخې دومره زيات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بيرته را ويښيدو خطره ئې له منځه وړې وه ، هغوی بې هوشه پراته و ، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په دري اسونو ئې زينونه کيښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پريښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سيمې په يوه برخه کې څلور کسه حبشيانو شتون درلود خو هغوی هم ويده شوی و ځکه هغوی په دې پوهيدل چې ددې ځاې څخه څوک د تيښتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لويه لاره کې به ئې له منځه يوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه ورونکې خو ويرونکې بنديخانې څخه وتلې وی ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطين ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډيرې هوښيارې او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وی خو هغوی په دې نه پوهيدې چې په صحرا و کې دومره دوکې اوفريبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائې سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانيږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصيبت دمقابلې له پاره اړين سامانونه او وسايل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا يخه وه ،درې واړو نجونو تر يوه ځاې پورې آسونه سوکه سوکه يوړل او بيائې په ځغاسته کړل ،د څه ډيرې لارې د تللو وروسته هغوی يو ځل بيا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ اوپاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته يوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوی ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هيڅ لاره تړې نه تر سترګو کيدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډيو په منځ کې ور ننوتې ، آسونه ئې تندې اخستې و ، دهر آس دپاسه د اوبو يوه يوه کوچنۍ مشکيزه ايښې وه ، چې د يوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړاې شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوی. لمر همداسې سر ته را پورته کيده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړيده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم نښه نښانه نه تر سترګو کيده.

رجب اودهغه ملګرې د لمر د راختلو وروسته هم را ويښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ويده شوی و ، پروهټ دخپلو درې نورو حبشي ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړۍ د نجونو خيمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خيمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وويل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بړيد او را پورته شو او د پروهټ د قايلولو هڅه ئې پيل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضايع نه کړي. هغه ورته ټوله خبره په تفصيل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار بايد واخستل شي. خو پروهټ دهغه يوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګري هم را پورته کړي خو حبشيانو هغه و نيو ، پروهټ ورڅخه و پوښتل « نجونې چېرې دي ؟»

رجب د هماغه ځاې نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاې ، هلته خيمې ته ورغې وئې کتل ، بيا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هيڅ ځاې کې تر سترګو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینونو ته وکتل، ګوري چې دري زینونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې دري آسونه هم په تبیله کې نه شته ، رجب پروهټ ته وویلې « هغوی ستاسې له ویرې تښتیدلې دي ،تاسو زما د ډیر ستر کار نجونې له ما څخه په تیښته مجبور کړی .»

« هغو ته به تا د تیښتې ویلې وي» پروهټ ورته وویلې اوخپلو دري واړو حبشیانو ته ئې د رجب په هکله وویلې « دا هلته یوسئ او وئې ټرئ ، هغه یوځل بیا د انګوک دېوتا نارا ضه کړې دې ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نیولو پسې ئې ور وځعلوئ ، هغوی لرې نه شې تللاې»

درجب د ټولو عذرونو او زاریو سره سره بیا هم حبشیانو هغه له ځانه سره یوړ او له یوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې ترشا ټرل شوی و. دهغه د ویدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بیا ئې هغوی هم سره را ویښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځاپه و خوځیږې نو هلاک به کړل شي .... لږه شیبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نیولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نیول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تیښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته د ا اسانتاوي تر لاسه وي چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پوهیدل ،او بل دا چې ټول نارینه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تیرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګیدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو د پښو نښې له منځه وړې وی خوبیا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددې ځلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د یوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتی هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وویریدل اویو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بیرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو سترې سترې غونډې ئې د شګو د ذرو په څیر له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان یا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او یا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دریدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډې جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندې پاته کیدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډې نه تر سترګو کیدله. هغوی وتښتیدل او غوښتل ئې چې بیرته خپلې غرنۍ سیمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډیره لرې پاته شوی وه ..... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسیدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چېغې ئې وهلې ، د جهیل (ډنډ) سترې څمڅاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندې کړل. پروهټ په یوځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړي و اوپه زوره زوره به ئې پر ځمکه بیا بیا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ویل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډیر ژر دوه ډیرې ښایسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل یو دبل سره مل وي خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پیدا کیده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګیر شوې وې، دهغوی له پاره هیڅ پناه ځاې او یا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشیانو د خطرې د ځاې څخه ډیرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې یوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتیدای شوه ، پر هغوی باندې یو بل مصیبت دا راغې چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ویرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوی و .دا اسونه تر ډیره ځایه پورې یو ځای یو له بل سره ځغلیدل، ددې یوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندي ښخیدو ویره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځای به بیا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زیاته ګړندی منډه ووهي ، هغوی تندې اخستې و او د نیمې شپې را هیسې په پرلپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترګیا او تندې اسونه بې حاله کړې و ، یو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځید اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځیدله چې آس دوباره پورته شو خو بیرته را پریوت او نجلۍ یې دځان لاندې کړه، هغه مړه کیدونکې وه ، لږځه مخته ولاړل اودبوه بل آس د زین پټۍ را پرانستل شوه او زین په یوه لوړې و خویده ،پر هغې سپور هم همغې لوړې ته پریوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې درېیمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو دهغې مرسته ئې و نه شوه کړای ځکه دهغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوریده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږې ، پر هغې هم ویره کیناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بیا هم ښځینه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زین اس و درید ، خو درېیمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولای ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه.

درېیمه نجلۍ یواځې پاته شوی وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږځه شاته کړې ، دهغې د ویرې دا حال و چې هغې د آس قیضه پرې ایښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړې و او په ستونې ځیرولو سره ئې خدای را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره یم ، زما هر ویښته ګناهګار دې ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی یم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وویل چې ورځه او نارینه دخپل جسم او خپل ښایست په واسطه بې لارې کړه. دهمغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووایه ، دوکه اوفریب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ویلي و چې دا د صلیب فرض دي که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې.» هغې دلیونو په څیر چیغې وهلې او دهغې د آس رفتار را کمیده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خدای ته ئې ویل « ستا هر مذهب چې ریښتونې وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقیده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولکه موندلې وه ، د مړینې ویرې دهغې د یاده ویستلې و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تیره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاريده چې هغه د نارينه و د استعمال يو شي دې او هغه د هغوی د فريب او دوکې له پاره استعماليږي ، خو اوس سزا يواځې هغې ته ورکول کيږي.

په هغې بې هوشۍ اغيز کړې و خو دا اغيز ډير ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ويښتان را ونيول او سرئې رانښکته کړ او په لوړ اواز ئې وويل ،«زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په ياد شول چې هغه يوه يتيمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تيرې شوی زمانې لوري ته ور ګرځي ،او دا د انساني فطرت يو قدرتي عکس العمل دي ، دې ځوانې نجلۍ هم خپلې ماضي ته دپناه د ور وړلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور ، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته يواځې همدومره را ياد شول چې هغه د صليبيانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه يوه ښکلې دوکه او فريب و ګرځيد. هغې اوس هم د خپلې ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښښنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه يوځل بيا بې هوشۍ و نيوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډيره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دريدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

(۲۲)*****

سلطان ايوبي دخپل هيواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکي درولي و ، د سوډان سره په نښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلګيو قشله دسوډان دعسکري مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې ځلور پنځه ميله دننه پرته وه. ددې عسکري قشلې خيمې داسې ښکې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندي کيدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کيده ، خو دې توپان دهغوی خيمې هم له بيخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوی و. کله چې توپان و درید نو سپاهيان اونورکارکونکي ټول د خيمو او نورو سامانونو په بيرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکري قشلو قومندان يو ترک نژادې احمد کمال نوميده ، هغه يو ښايسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کيدو سره يوځاې بيرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په ليدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، يوسپاهي يوې لوري ته اشاره وکړه او ورته ئې وويل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دي ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دي را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکاري ، ويښتان ئې خواره واره دي ، چې د ورايه تر سترګو کيږي.»

هغه د هماغه سپاهي سره يوځاې هغه لوري ته ورمنډې کړې ، يو آس ټيټ سر ډير سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګياه بوي په پوزې شو نو سمدستي د تبيلې په لور رهي شو ، په اس باندې يوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځيدلې وې او نجلۍ پخپله مخې لوري ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ويښتان خواره مخته را پريوتي و ، د احمد کمال تر ورسيدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبيلې ته ستون شوی و او د ګياه په خوړلو ئې پيل کړې و ، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وويستې او دآسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه . سپاهي ته ئې وويل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالوميږي ، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ ،» هغه دا نجلۍ خپلې خيمې ته يوړه ، دنجلۍ ويښتان د شګو له لاسه يو له بله سره سليښت شوی و. احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشيندلې اوبيا ئې په خوله کې د اوبو څاڅکي ور واچول.

نجلۍ خپلې سترګې پرانستې ، څو لمحې ئې احمد کمال ته په حيرانتيا سره کتل ، اوناڅاپه را پورته شوه او کيناسته ،د احمدکمال رنګ ئې تور وکوت او په انګليسي ژبه ئې ترې و پوښتل ،« ايا زه په فلسطين کې يم ؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهيږي ، نو نجلۍ په عربي ژبه بيا ترې و پوښتل چې « ته څوک ئې ؟ او زه چېرې يم ؟ »

«زه د اسلامي فوځ يو مامولي قومندان يم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ.« او ته اوس په مصر کې ئې»

د نجلۍ سترګې د اوښکو ډکې شوی او دومره وويريدله چې تا به ويل چې اوس به بيا بې هوشه کيږي. خو احمد کما ل ورته وويل « مه ويريږه ، خپل ځان کنترول کړه ،» هغه دهغې په سر باندې دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئې وويل « زه پوهيږم چې ته فرنګۍ ئې ، ته زما ميلمنه ئې ، د ويريدو هيڅ علت نه شته.» هغه يو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را و غوښتل.

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پياله ئې پورته کړه او په ډيره بې صبرۍ سره ئې دهغې په څښلو پيل وکړ. احمد کمال دهغې د خولې څخه پياله لرې کړه او ورته ئې وويل « سوکه ، لمړې غذا وخوره او بيا اوبه و څښه ،» نجلۍ د غوښې يوه ټوټه راپورته کړه او بيا ئې په خوراک پيل وکړ او اوبه ئې پسې و څښلې ، نو په مخ کې ئې رڼا را پيدا شوه.

احمد کمال هلته يو تشه خيمه ښخه کړې وه. چې هغه ترې د غسل د ځاې کار اخست ، هلته د اوبو کمښت نه و ، دا خيمه ځاې د خرما دبوه ځنګل سره يوځاې و ، احمد کمال نجلۍ د خوراک څښاک وروسته دغسل خيمې ته ور ننويسته او پرده ئې و تړله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډيره ويريده ، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځاې کې نښتې وه ،او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هيله نه درلوده ، هغه ته دکوچنيوالي څخه دا په ذهن کې ور کينول شوی و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځيرونکو حيواناتو په څير دي. ددې ويرې تر څنګ پر هغې د حبشيانو ، د سترو څمڅارو او صحرائي شګلوړه توپان ويره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسې ويرونکی مړينه چې د انسان ويښتان را ولاړوي ، هم ئې په ذهن کې را ځرخيده. هغې د غسل کولو په وخت کې ډيره زياته دا محسوسوله چې هغه د خپل داسې ناپاک وجود د مينځولو هڅه کوي چې ددنيا اوبه ئې نه شي پاکولې ، هغې دغه ټول حالات تر سترګو لاندې و نيول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهير ته ورحواله کړ. احمد کمال و کتل چې د داسې ښايسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولې نجلۍ نه شي کيداې ، دمصر دې برخې ته داسې فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاې شي ؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه دقافلې څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمد کمال دداسې ځواب څخه ډاډمن کیداې نه شو. هغه تري دري څلور نوري پو ښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپیدو شوی ، احمد کمال ورته وویلې که چېرې تا دا ویلې واې چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شاید چې دا دلیل دې منل شوی واې ، تاته درواغ ویل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره یوځاې و د خیمې پرده پورته کړه اویو کځوړه او یوه مشکیزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او ویې ویل چې دا شیان د نجلۍ د آس د زین سره ترل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل داکځوړه پرانځي نو نجلۍ وویریدله او په کځوړې ئې لاس کیښود ، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کځوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وویل چې واخله او پخپله ئې پرانیزه.

داسې مالومیده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنیانو په څیر کځوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وویل چې داسې خو نه شي کیداې چې زه تاته ووایم چې څه او ددې ځایه ولاړه شه ، زه هیڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو یوه داسې نجلۍ چې د ابادبو څخه لرې په یواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبیا خو هغه زه یواځې نه شم پریښولاې ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاې را وښایه، زه به تا د خپلو سپاهیانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاې دې نه را ښئې ،نو بیا تا د شکمنې نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصیبتونوڅخه راخلاصه شوی وه نو دهغې ویره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و ، هغه کځوړه د احمد کمال مخی ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانسته نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شیان پراته و ، او یوه کځوړه په کې هم وه چې د طلا او سرو زرو سکې او د طلا یو کوچنې زنځیر د یوه صلیب سره یو ځاې پراته و. احمد کمال ددې څخه همدومره و پو هیده چې نجلۍ عیسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صلیبې چې د مسلمانانو پر خلاف په عیسائي لښکر کې شاملیږي نو هغوی په یوه صلیب باندې سوګند یادوی او یو کوچنې شانته صلیب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وویل چې زما د پو ښتنو ځواب په دې کځوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بیا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ تري و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطین ته ورسوه » نجلۍ تري و غوښتل « او له ماڅخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطینه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم کوم»

« که چېرې له ماڅخه هیڅ شي پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر دري ورځو پورې ما خپله وينځه وګڼه»

احمد کمال پخوا هيڅکله هم په لاسو کې دومره زيات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حيرانونکی ښايست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځليدونکې طلاو کتل او بيا ئې د نجلۍ د وريښمو په څير ويښتانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څير ځليدل بيا ئې دهغې سترګو ته وکتل ، چې يو طلسماتي څرک په کې و ، داسې څرک چې پادشاهان ئې يو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه يوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګيو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه څخه دپوښتنې ګرويزنی هيڅوک نه و ، خوهغه داټولې طلاې سکې اوصليب په کڅوړه کې ور واچول اوکڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل «ايا د ا قيمت ډير کم دې ؟»

«ډير کم» احمد کمال ورته وويل «د ايمان قيمت د خدايه پرته بل څوک نه شي ورکولاې» نجلۍ غوښتل څه ووائې خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وويل « زه خپل فرض او خپل ايمان نه شم پلورلاې، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ويده دي ، درې مياشتې وشوی چې سوډانيانو په مصر باندې د يرغل کولو هڅې کړې وی ، که چېرې زه دلته نه واې او يا ما دهغوی په لاسو خپل ايمان پلورلې واې نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتې و او ډيره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډيره خطرناکه ښکارېږې ، ايا ته جاسوسه نه ئې ؟»

«نه هيڅکله !»

« ته همدومره ووايه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او يا ته د توپان څخه څنګه خوندي را وتلې ئې ؟» نجلۍ ډير بې معنا غوندې ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وويل « ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتيا هم نه شته چې ته څوک ئې او د کومه ځاېه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ يوه محکمه ده ، هغه پو هيږي او ته پوهيږې. ما به خپله دنده اداء کړي وي»

« که چېرې اجازه وي نو زه اوس ارام کولې شم »نجلۍ ورته وويل و « سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نوشايد چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووايم»

نجلۍ تيره ټوله شپه بيداره تيره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ويرونکې سفر کړې و چې د څملاستو سره سم بيده شوه. احمد کمال وکتل چې هغه په خوب کې بړبړيږې او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد يخوا وهي ، داسې ترې را څرګندېده چې په خوب کې ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وویل چې یوه فرنګي نجلۍ مو نیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګري دهغه د کړچار سره بلد و. هیڅا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلې نسل څخه دې ، اوکله ئې چې دهغه زین و کوت نو بیا خو شک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ایښې و ، هغوی بیرته ژوندې ستانه شوي و، پروهټ هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې څوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه څخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چېرې دي ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړي و ، د توري په څوکو ئې دهغه وجود زخمي کړې و اوخپلې پوښتنې به ئې تري بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملګري هم د ونو د تنو پورې تړلي و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هیواد سره د غداری سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړیدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوی وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې څخه دوه دري قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چیغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړیدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزیږي ، ویریدلې ده ، احمد کمال ور نژدې شو ، نجلۍ ډیر ژر د هغه سره ځان وریو ځاې کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وویلې «دهغوی څخه مې و ساته ، دوی غواړي ما سترو څمڅارو ته وروواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک ؟»

«هغه و حشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکې لهجې سره وویل ، «هغوی دلته راغلي و »

احمدکمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ څخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وویل «ما مه پوښته ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلي ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د وړلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل « چې زه نه شوم ویده کیداې ، ته زما سره خبرې نه کوی ، زه یواځې ویښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وویل «زه به له تاسره ویښ پاته شم ،» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئې وویل « تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ویریدو احساس هم ونه شي ،» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشیانو په اړه او یا په همدې را بطه هیڅ خبره و نه پو ښتله، هغې ته ئې د ترکیې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ویره لرې کړه اونجلۍ یو ځل بیا ویده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوی نوسهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال ددعا څخه فارغ شو نو نجلۍ ترې و پو ښتل « تا له خدایه څه و غوښتل ؟»

«د بد بو په مقابله کې همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هیڅ حق نه شته ، شاید چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدۍ په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ایا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دې چې ماته ئې راپه برخه کړ.»

« ایا خدای ګناهونه بښي ؟» نجلۍ ترې و پو ښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه بښي ،» احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادې چې بیا به ګنا ه نه کوي ،»

نجلۍ سر ټیټ کړ ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوریدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نیوه ، او هغه ئې څو څو ځله ښکل کړ خو احمد کمال ترې خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وویلې ،«نن به مونږ جدا کیږو ، ته ما قاهرې ته لیږدوی ، زه به اوس ازاد یږم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووایم چې زه څوک یم او له کومه ځایه را لیږل شوی یم، بیا به زه تا ته ووایم چې اوس زه څوک یم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وویل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

« ایا نه غواړې چې واورې زه څوک یم او له کومه ځایه راغلې یم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وویل« دا اوریدل زما کار نه دي » او هغه د خیمې څخه بیرون را ووت.

(۲۳)*****

لږه شیبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په یوه احمد کمال سپور و او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه یو د بل تر څنګ روان وو ددې ټولو تر شا په یوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و . تر قاهرې پورې لږو زیات شپږ دېرش ساعته سفر و ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره یوځای کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وویل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره یو ځای کړه . ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه . د لمر د لویدلو وروسته احمد کمال دپړاو له پاره قافله تم کړه .

احمد کمال د شپې یو ځل بیا نجلۍ ته په خپله خیمه کې ځای ورکړ خو رنا ئې روښانه پریښوده ، هغه په خواږه خوب ویده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئې په تندې لاس را کشاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندې باندې و ، احمد کمال په ډیره تیزۍ سره را پورته شو او کیناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را روانې دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نیو او ښکل ئې کړ او د کوچنیانو په څیر په ډکه خوله په ژړا پیل وکړ . احمد کمال ورته کتل ، نجلۍ خپلې اوښکې وچې کړې او وئې ویل « زه ستا دښمنه یم ، ستاسې هیواد ته د ځارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو دپلان سره د فلسطین نه دلته راغلې یم ، خو اوس زما د زړه څخه دښمنی وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال تړې و پوښتل « ته خو ډیره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته د خپل قوم او ولس سره غداري کوي ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صلیب باندې ځاړیږو !»

«ددې علت واوره » هغې ورته وویلې « ته لمړۍ نارینه ئې چې زما ښایست او زما ځواني دي د کرکې وړ شې و ګڼې او هیسته ته دې پریښود..... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه یوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوند ان هدف همدا شیان ګڼل چې د نارینه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عیش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حیائي اوفحاشي وائې شوی وه . خود ا بې حیائي زما له پاره یو هنر دي ، یوه وسله ده ، زه په دې نه پوهیږم چې مذهب څه شي دي ، او یا داچې دخدای احکام څه دي؟ یواځې د صلیب په هکله ماته د کوچنیوالي څخه دا په ذهن کې کینول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عیسایت د عظمت علامه ده ، او دا چې عیسایت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صلیب دښمنان دي که چېرې ژوندي پاته کیدل وي نو د صلیب په قدمونو کې ژوند تیر کړئ ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنسټیز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جړو او ریښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا ته خپل یو سالار (رجب) پیژني ؟» نجلۍ تري و پوښتل ،

«هغه د خلیفه د ساتونکي ډلې سالار و » احمدکمال ورته وویل « هغه هم د سوډانیانو په برید او سازش کې شریک و ،»

«اوس چېرې دي ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وویل « ماته یواځې دا حکم شوی دي چې رجب د فوځ تښتیدلې عسکر دي ، هر چېرې چې تر سترګو شي هغه و نیسئ او که و تښتی نو په غشو ئې وولئ او وئې وژنئ ،»

«زه به درته ووایم چې هغه چېرې دي ؟» نجلۍ ورته وویلې « هغه په سوډان کې د حبشیانو سره دي ، هلته یوه ډیره شیرازه ځمکه ده ، هلته حبشیان نجونې د دېوتاګانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دي ، زه پوهیږم چې هغه د فوځ یو تښتیدلې افسر دي ، مونږ درې نجونې دهغه سره یوځاې دفلسطین څخه را غلي وو.»

«هغه پاته دوه چېرې دي ؟»

نجلۍ یو سوړ اسویلې وکړ او وئې ویل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړینې زه بدله کړې یم ،»

نجلۍ احمد کمال ته یوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وویل چې څه ډول د فلسطین څخه د رجب سره یوځاې راغلی وه ، څه ډول حبشیانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د دېوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بیا څه ډول دهغه ځاېه را وتښتیدې اوبیا په لاره کې هغه دوه نورې څه ډول د توپان قرباني شوی اوبیا ئې ورته وویل « ما خپل ځان یو شهزادګۍ ګڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هیڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړینه هم. زه ئې په ګناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقیدم ، هغه ډوبیدل هم ډیر دخونده ډک و. خو ماته هغه ستړې ځمځاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کیدل ، دا ستړې ځمځاری اوس د اوبو په څنډه ویدې پرتې وې ، دهغوی د ویرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړې و ، دهغې ستړو ځمځارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشیان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دپرې کولو له پاره راغلي و نو د مرګ د وزرونو پرکار زما تر غوږو کیده ، زما د وجود هر رګ را بیداریده ، زما له وجوده ماته وویل شوه ، د خپل ښایست او زړه وړونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس وویني ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نیولي و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره یوځاې د فلسطین څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خوهغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ دهغه ځايه را و تښتيدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتيدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځاې نه شو موندلاې ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلی و. لمړی يوه نجلۍ و غورزيده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بيا دويمه نجلۍ د آس څخه را پريوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نيم ميلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چيغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چيغې اورم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چيغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبيا هغه نجلۍ لاش و ګرځيد. زما آس هم دهغې سره يوځاې را ځغليده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره يوځاې له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس يواځې وم ، ماته خداى دهغه دوه نجونو د له منځه ورلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوى زما څخه هم ډيرې ښايسته او چالاکه وي ، په هغوى کې د ښايست غرور هم و ، هغوى هم پادشاهان په خپلو ګوتو نخول، خو په داسې ويريدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوى د شګو په نوم ورکې قبرونو کې ښخې شوى دي. زه ځانته پاته شوى يم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځيده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کيڼ لورې ته ، دبد روحو ، پيريانو او نورو بلاګانو خندا ګانې اوريدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه يم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خداى ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ويرونکى مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم ليدلې وي ، ماته خداى را په ياد شو ، ما خپل خداى په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو ښښنه و غوښته ، اوبيا زه بې هوشه شوم...

« اوکله چې بيداره شوم نو ومى کتل چې زه ستاسو په لاسو کې يم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وويل چې ته به اروپائې ئې او زه به په فلسطين کې يم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پوښتل ، چې ايا زه په فلسطين کې يم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه د مسلمانانو په ولکه کې يم ، نوزما زړه يو ځل بيا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه د دښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ويل شوي وچې هغوى د ښځو سره د وحشي ځيرونکو په څير سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هيڅ هيله نه وه ، تا زما طلا او زما ښايسته وجود دواړه ټکر کړل او هسې شيان دې وګڼل ، زه دومره ويريدلې وم چې ويل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما د خپلې سينى سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوى چې ستا کړچار پاک دې ، ما دا هيله درلوده چې ته به د شپې له ارخه ماته زيان را ورسوى ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمڅارو ، توپان او هغه حبشيانو دهشت او ويره کتله ، زه د ويرې راپورته شوم نو تا زه له سينې سره و لګولم، اود کوچنيانو په څيردې ماته قصې کول پيل کړې او زما ويره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تيره شوه نوما د را ويښيدو سره سم ته د خداى په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښي ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هيڅ انسان د طلاو او زما په څير د ښايسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستاپه مخ باندې سکون اوخوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغیز و شینده ، چې ما ستا په څیر د یوه انسان دوکه کول ډیره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داووایم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګیزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذیت راکوي خو تا زما خبره وانه وریده ،ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالومیدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نیول اوورته ئې وویل « ته به اوس هم دا یو فریب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته می ویلې و چې ما خپله وینځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تیروم.ما خپله وینځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هیڅکله هم تا ته ونه وایم چې تا ماته دوکه راکوي » احمدکمال ورته وویل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسیږي چې زه تا اړوندې محکمې ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمدکماله ته بیرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وویل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بیا ته زما لاس و نیسه ، اوس مې همدا یوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطین ته یوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پیدا کوم ، خوماته همدومره ووایه، چې ما ستا مینه منلې ده. زه تا ته داهم نه وایم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه یوه ناپاکه نجلۍ یم ، زما روزونکو زه د تیږې په څیر کړې یم ، زه په دې هم پوهیدم چې انسان څخه تیږه نه شي جوړیداې اوهغه به یوه ورځ نه یوه ورځ مجبوریږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه یوه ده»

شپه تیریدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال تري و پوښتل « دوی زمونږ هیوادته ستاسې په څیرد نجونو د رالیږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډیر زیات کارونه تري اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« یو شمیر د مسلمانو امراؤ په حرم سرایو کې دمسلمانې په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بیا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پیدا کوي ، په هغوی باندې د صلیبیانو دخوښې وګړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صلیبیانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښایسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرایو له پاره ټاکل کیږي خو یو عیسایي یا یهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د امیرانو او وزیرانو او د کلاو دخاوندانو تر نیمائې زیاتې پریکړې زمونږ دقوم په حق کې کیږي ، .....د نجونویوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنیو د نجونو دماغ او کړچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشریفو کورنیو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقی پیدا کړي ، او زمابه ځیر نجونې پټې په پټه ستا په ځیر حاکمانو ته ورځي چې بیا هغوی زمونږ په لاسوکې لوبیږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سګو په شکل کې بدله ور کول کیږي ، هغوی زمونږ په ځیر د نجونو خوندي ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هیڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چارواکو تر منځ غلطې انګیرنې او رقابت را پیدا کوي اودصلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي پرخلاف تبلیغات کوي زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره یوځاې د رجب تر څنګ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صلیبیانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ایمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمدکمال ورته غوږ اینبې و.

(۲۴)*****

په دویمه ورځ د لمر دپریوتو نه ډیر دمخه دا قافله قاهرې ته ورسیده ، احمد کمال علي بن سفیان ته ورغې او ددې نجلۍ په هکله ئې ټول راپور په تفصیل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وویل چې رجب د همغه حبشیانو په لاس کې دې او هغه د هغې ځاې څخه ،چې حبشیان په کې نجونې خپلو دښوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وویل که چېرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ یا ژوندې راوړي ، علي بن سفیان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شویو سپاهیانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښوولې ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسیدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفیان لا د پخوا څخه یوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقیق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وویل ، چې د احمدکمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې دبر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بیرته ستیندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سراې ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپلې ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وویل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووایم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفیان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کیناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وینا ئې پیل وکړ. هغې هیڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ویل چې که چېرې ماته سزا راکوئ نو زما یوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچې زه د احمد کمال په لاسو مړینه غواړم ،» هغې په تفصیل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مریده ګرځیدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلۍ په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمدکمال ته ورحواله کړه ، اوپخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغې ، هغې ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دي ، دا نجونې ټولې د همغې څنګ ته را تللې ،» د سلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائې او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دې»

« درونده اميره ! تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دي ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې د فاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمی و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دي ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په ځير د حساسې اداري حاکم دي . د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دي چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان دهمدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه او سلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلۍ چې دکومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده دهغې ويرې دهغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دي ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وګړي هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د څرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسو کې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغې او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمدکمال ووائې نو زه به په اور کې هم ور ودانګم ،» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوی په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندي توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډير لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتنې سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم اواحمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددې خبرې څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل « چې بې شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم،» خو علي بن سفيان ورته وويل« دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوی» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئې وويل چې « څرنګه چې زه تر اوسه پورې تا بې باوره ګڼم نو په دې خاطر مې له تا سره د واده کولو څخه ډه ډه کړې ده ، خو که چېرې ته ثابته کړې چې ستا په زړه کې زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل « ووايه چې زه اوس څه وکړم ؟ اوزه به دا هم وومينم چې مسلمانان څومره په خپله وعده باندې ولاړ خلک دي ، زمايوشرط به داوي چې احمد کمال به له ماسره يوځاې وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئې را وباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئې د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و تړله او نجلۍ ته ئې د احمد کمال په شتون کې دهغې دندې ورو ښودلې.

(۲۵)*****

د علي بن سفيان سرتيري په دربيمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاې ته ور ورسيدل دکومه ځاېه چې دا نجونې را تښتيدلې وی ، او چېرې چې اوس رجب د حبشيانو په قيد کې و . دوی شپږ کسان و چې ټول په اوښانو سپاره و ، هغوی خپل کالې بدل نه کړل ، هغوی د مصري فوځ په بڼه کې و دهغوی سره توري ، برچې ، غشي او لينډۍ هم وي ، هغوی ته احمدکمال دنجونو حال بيان کړې و او د همغې په مطابق علي بن سفيان هغوی ته لاره ښوولې وه ، هغوی په دې غرنۍ سيمه کې دننه ورغلل، دې غرونو هلته د يوي ټينګې کلا شکل خپل کړې و. مالومه نه وه چې يوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کې ور ننوتله ، ددې مطلب داو چې تم شئ.تاسې په محاصره کې ياست ، هغوی و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغې ، چې خپل درې کسه حبش ملګرې ئې له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چې هغوی اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندې دي ، که چېرې دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به يو هم ژوندې ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلې وسلې حبشيانو ته ورکړې او دخپلو اوښانو څخه لاندې را کوز شول ، د هغوی مشر د حبشي پروهټ سره لاس ورکړ او ورته ئې وويل « مونږ ستاسې دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو ، اوستاسې محبت به له ځانه سره وړو ،.... ايا تاسې دهغه درې نجونو قرباني کړېده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړې» پروهټ په غضب سره ورته وويل. « تاسې ولې پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغيان يو » د ډلې مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسې دهغه فوځ سپاهيان يو چې دمسلمانانو څخه به ستاسو دد يوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ويلې و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ويلي و چې مونږ به دري فرنګي نجونې را تښتوو او دلته به ئې را رسوو ، او دې پر ځاې به دري واړه قرباني کوو. او د دې وتا سترو ځمځارو ته به ئې ور غورځوو ، مونږ د ډيرو لرې څخه دري نجونې په يوه بهانه را وتښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی ، اوس مونږ ددې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهټ په دوکه کې و لويد ، هغه ورته وويل « رجب زمونږ سره ډيره بې ايماني کړې ده ، هغه نجونې له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نيت خراب شوی واو بيرته ئې نجونې ددې ځا يه څخه تيښتې ته مجبورې کړې ، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتيږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده ، خونجونې زمونږ له لاسو وتلې دي. ايا تاسو يوځل بيا ددوه همداسې نجونو د راوستلو مرسته کولاې شئ ؟ ددې وتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډير زياتيږي.»

«مونږ به ضرور ددې تيارې وکړو » قايد ورته وويلې، « تر لږو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجونې دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پورې يوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چې نجونې څه شوی؟»

حبشي پروهټ ټول له ځانه سره يوړل ، هلته په يو ځاې کې د خاورو څخه جوړ شوی يو لوښې اينبول شوی و چې د همداسې يوه بل لوښې په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهټ پورتنې لوښې پورته کړ او په هغې لاندې لوښې کې ئې لاس ور ښکته کړ خوکله ئې چې لاس بيرون را وويست نو په لاس کې ئې د رجب سر و ، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګې ئې نيم خلاصه وی او خوله ئې بنده و ه. دهغې سر ئې د هغې دجسم څخه غوڅ کړې و دهغه څخه اوبه څڅيدلې ، دا کومه دوائې وه چې حبشيانو په کې د رجب سر اينبودې و ، تر څو خراب نه شي پروهټ ورته وويلې « دهغه جسم مو په سترو ځمځارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو ځمځارو ته ورحواله کړل ، ځکه سترې ځمځارى د ډيره وخته را هيسې وړې وی.

« که چېرې تاسې دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملګرو ته و ښايو» يوه ورته وويل « او هغوی ته به ووايو چې هر هغه څوک چې د انګوک د دې وتا ګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئې همداسې وي.»

«تاسې دا سر په دې شرط له دې ځايه وړاې شئ چې سبا د لمر دپريوتو دمخه ئې بيرته دلته راورسوئ،» پروهټ ورته وويلې « دا د انګوک د دې وتا ملکيت دې ، که چېرې بيرته ئې را نه وړئ نو بيا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

(۲۲)-*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په درېیمه ورځ د رجب سر د سلطان ایوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ایوپی په یوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پېښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونی په برنډې کې ویده و چې د هغوی د اوسیدو له پاره هغوی ته ورکړل شوی وه، په دې ځاې کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تیرې کړې وی ، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ویل چې هغه سمدستي مسلمانیدو ته تیاره ده ، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي ، مګر احمد کمال یواځې همدا یو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړی خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي ، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کینولو هڅه کوله ، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ویره هم تللې وه ، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولاې شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ویده شوي و ، بیرون یوسپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و ، دنیمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکي د هغه ځاې د شاوخوا ګرځیدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو یو چا دشا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نیوه ،او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې توټه کیښوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسیو باندې کلکې و تړلې ، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه ، یو کس د دېوال سره شا یوځاې کړه او ودرید اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او د دېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله ، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل ، دهغوی څخه یو چې تر ټولو زیات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې توټه کیښوده ، د نجلۍ تر را ویښیدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نیوه اوبیا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله ، درې نورو کسانو احمد کمال په رسیو کې و تاړه او په خوله ئې د دې توټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پریښود. هغه ته د دفاع له پاره هیڅ وخت نه و تر لاسه شوی ، بیرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله ، چې که څوک ئې ووینې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونیانو د وخت ورانې ویجاړې کنډرې وی دهغوی په اړه به خلکو ډیرې ویرونکی خبرې کولې ، او ویل به ئې چې په کنډرو کې یو ستر غر دې ددې غره په سورې کولو سره هلته ډیرې زیاتی خونې جوړې کړل شوی دي او بیا ددې هر ې خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بیرته راوتلو لارې ور ته مالومه وي. د ډیرې مودې را هیسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه ، ویل کیده چې هلته دننه د پیریانو او دېوانو ځاې ځیګې دي. او هلته د مارانو شتون خو اړین و ، دمارانو له ویرې به څوک ددې کنډرو دمخې تیریدل هم نه. په هر صورت ددې ځاې په هکله ډیر ویرونکي ویرونکي خبرونه خپاره شوي و . خوددې هر څه سره سره بیا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ یې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل ، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځاپو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم خنډ پرته تیرشول ، مخته د مشالونو رونړانګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکنی خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوي جوړې شوی خونې ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړو او هغه بیا ددوی ترمخ مخ روان شو. مخته زینې وی چې لاندې کوزیدلې ، هغوی ټول لاندې ښکته شول او په یوه اړخ کې یوي پراخې خونې ته ور داخل شول. هلته په فرش باندې بستره غوړیدلې وه. چې تر څنګ ئې یو ښکلې دری هم وه. خونه ښایسته کړل شوی وه، نجلی ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولې څخه ئې ټوټه لرې کړه، نجلی په غصې سره وویل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ ؟زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چېرې ته مو دهغه ځاپه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړې و رته وویل. « زما نوم فیض الفاطمي دي ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نیول شوی ؟ رجب چېرې دي ؟»

نجلی ډاډمنه شوه اووئې ویل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې یم ، اوس خپل ځاې ته را ورسیدلم» هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او داحمدکمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ. فیض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلی ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې اوهغوی ته ئې وویل « تاسې اوس په خپلو خپلو ځاپو باندې و دریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلی به دوه دري ورځې همدلته اوسیږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیږي نو بیا به ئې ددې ځاپه څخه یوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځاپو کې کیناستل چې بیرون تري څارنه کیداې شوه ،د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو اوهغه هم د مصري فوځ قومندان و. فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و. هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و. هغه وویل « د هغه ځاپه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دي خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دي راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوي منصوبه جوړه کړو. زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووایم. اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پرتا باور لري ؟» نجلی تري وپوښتل.

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فیض الفاطمی ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته څرګنده شوی ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدین ایوبي د وفادارو شمیره ډیره ده.» نجلۍ ورته وویل «او دا چې فوځ هم دهغه وفاداره دي.»

«دا صحیح ده ،» هلته ناست یو قومندان ځواب ورکړ« د هغه د څارکښۍ محکمه ډیره هوښیاره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فیض الفاطمي تاته ووائي.

فیض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل اوپه مسکا سره ئې نجلۍ ته وویل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، یواځې دوه کسانو تر منځ ټکر پیدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي ، او دا کار ته په اسانۍ سره کولاې شې ، خو اوس دا ستونزه را پیدا شوی ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولاې ، ته به د حجاب لرونکي مسلماني نجونې په څیر کار کوی ، او که نه و به نیول شې. شوني ده چې زه تا بیرته فلسطین ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چې هیڅوک ئې و نه پیژني ، زما ډله ډیره ذهینه او فعاله ده، دا د سالارانو څخه د ټیټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتیا دلته را وړې ئې دهمغې ډلې خلک دي ، مونږ د ایوبي په فوځ کې بې اطمینانې خپره کړې ده ، قوم او فوځ یو له بله لرې کول اودهغوی تر منځ یو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړین دي ، په دې وخت کې حالات دادي چې شامي او ترکي عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک ، کړچار او جنګیدو له مخې ډیر زیات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانیانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځاې د اوسیدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځاې پیدا کړې دي. مونږ ته اړینه ده چې دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام باید رسوا رسوا کړو ، ددې پرته مونږ د صلیبیانو او سوډانیانو سره هیڅ مرسته نه شوکولاې، د بیرون یرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کامیابیدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دریږي ، که په هغه وخت کې له یوه لورې سوډانیان او له بلې لورې صلیبیان په یوه وخت کې یرغل وکړي نو قوم او فوځ به یو شي او د قاهرې څخه به داسې یوه کلا جوړه کړي چې بیا به ئې سوبه شوني نه وي.د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هوارووو ، دخلکو په ذهنونو کې به وهم ، او اندښنې ور ځاې کوو ، او د ځوانانو کړچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پیدا کول وي.»

«ماته خو ویل شوي چې دا کار د تیرو دوو کالو را پدېخوا روان دي » نجلۍ ترې و پوښتل.

« څه خاصې بریاوی مو په برخه شوي هم دي »فیض الفاطمي ورته وویل « په بدکارۍ کې ډیرښت راغلې ،خو هلته صلاح الدین ایوبي له یوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې څخه دخلیفه نوم هم لرې کړې دي ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پیل کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځاې ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمی ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير ګړ بړ دي.»

فيض الفاطمي وويريد. دهمغه سړي سره بيرون ولاړ ، په يوه لوړ ځاې کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمۍ ټول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطی کړېده ، دوی خو فوځيان مالوميږي ، د هغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته ووينئ ،چې زه د کومي لارې څخه بيرون وتلاې شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سړي ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کيږی چې مونږپه مکملې محاصرې کې يو ، ته هملته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاېه د وتلو غلطي و نه کړئ ، هلته هيڅوک هم نه شي در رسيدلاې ،»

فيض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاېه راښکته شو د دننه تللو پر ځاې د ديوال سره يوځاې سوکه سوکه بيرون ووت ، هلته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، اوشل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوی ته ورغې او د يوه فوځي څخه ئې وپوښتل ، «علي بن سفيان چېرې دي ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومندانې علي بن سفيان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکي ورته ووېل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې د هغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلۍ ئې تښتولې وه،

علی بن سفيان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاې کنډرې ته ور ننوتل. هغوی وکتل چې يو سړي دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لاربنود علي بن سفيان ته ووېلې « دا دهغوی سړي دي او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږ څه ګرندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چېرې دا خلک د لاربنود پرته وائې نو په هغه کږو وږو کې به بند پاته و اويا به له ويرې بيرته را ستانه شوي واې ، هغوی دخپل لار بنود سره يوځاې په ډيره ګرندې توګه مخته روان و ، خو د يوه بله اړخه يوبل سړي په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واورېد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړي ددې لاربنود ملګري و.

هغه هغې غرنۍ خوني ته ورسيد چې زينې ئې لاندې تللې وي ، هلته د لاندې څخه دوی ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوی ده ، دا دواړه د هغوی سړي دي ،» بيا د تورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهي ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د احمد کمال سره يوځاي د مشال لرونکو په ملتيا په منډو منډو لاندې ورکيوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وينو سيلاب روان و . نجلۍ په ګيډه باندې دواړه لاسونه ايښي ناسته وه . دفيض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او يو بل کس د فيض الفاطمي او يوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفيان فيض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فيض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډيرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمدکمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نيوله ، دهغه ګيډه ځيرلې شوې وه ، احمد کمال د بسترې څخه څادر را پورته کړ اود نجلۍ په کيډه کې ئې ور ننويست ، او علی بن سفيان ته ئې وويل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بيرون يوسم ؟» علي بن سفيان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډيره په تکليف کې وه ، خو بيا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وويل.« ما خپل فرض پوره کړل اوستاسو مجرم مو و نيو .»

فيض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکي څلور کسانو څخه دوه ئې ونيول شول ، پاته دوه کسان اويو قومندان چې د فيض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفيان کسان و ، دا يوه ډرامه وه چې دفيض الفاطمی د بالفعل نيولو له پاره جوړه شوې وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمی شوله ،دا ډرامه داسې تياره کړل شوې وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې يو بل ته د ورسيدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ويلي و چې هغه ته تر فيض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفيان خپل دري ذهينه جاسوسان استعمال کړل چې يو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وويل ، او ورته ئې وويل چې هغوی دې د فيض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددرېو څخه يوه نجلۍ دلته رارسيدلې ده، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځايه ئې بيرون ويستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ويل شوي و چې فيض الفاطمي ته د رجب د درواغو پيغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګرندۍ کړئ.

دې جاسوسانو په دريو ورځو کې دننه دننه فيض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، اوهغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړي دي. فيض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر څارنې لاندې ده نوپه دې خاطر به د لږ څه تکليف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دې. فيض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړينه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ. هغه سړي ته د علي بن سفيان ددوو نورو ورليږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د يوه وخته راهيسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفيان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ويل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ويده کيږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کيږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه يو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفيان دمحکمی يو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې برید کيږي اوداورته هم مالومه وه چې برید به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکې پخپله هم د هغه ملګری او د علي بن سفیان د محکمی غړی و ، که چېرې د فیض الفاطمي د ډلې څوک وي نو بیا خو ئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندې برید و شو . اونور د ډبوالله ور واوښتل ، په دې وخت کې احمد کمال وینې پروت و هغه وکتل چې نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګې ئې ترلې وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې ترل شوی و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمی د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړې و ، اوپه هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا دریښتیاو تښتول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته . ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسۍ را پرانستې د هغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږځه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته.

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمرې ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیږه او پخپله همدا سړي بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمد کمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ور ننوتل ، دا د هغه سړي پوهه او درایت و چې فیض الفاطمي ئې بیرته همغې کمرې ته ولیږه ځکه که چېرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کې ځان وهلي وی نوبیا به ئې نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډیرې پراخه او خورې ورې وی ، او دننه تیاره هم وه ،او د بوچاتعاقب کول د دې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي. بلکل په هماغه اخری وختو کې فیض الفاطمی خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي. د نجلۍ څخه دا غلطي وشوه چې د هغې دخولې څخه داسې الفا ظ راووتل چې د هغې څخه دا په ډاګه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده .د فیض الفاطمي دوه ملګري چې هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکې څخه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي د نجلۍ په ګیډه کې د توري نوکه ور ننویسته او د هغې ګیډه ئې پرې و څیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف د شاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او د هغه نور ملګري ئې په بندیخانه کې ور واچول ،علي بن سفیان هغوی په یواځي یواځي ځاېو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چېرې تاسې د دې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو څخه وکاږئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پریږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبیبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هر ډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هیڅ علاج نه کیده ، هغه بیاهم ډاډه وه او داسې مالومیده چې هغې ته د ګیډې ددې خطرناکه زخم هیڅ پرواه نه وي، دهغې یواځې یوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ایوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظیم له پاره و درید خو نجلۍ هغه له لاسه و نیوه او له ځانه سره ئې کیناوه ، خو احمد کمال د سلطان ایوبي په شتون کې نه شو کیناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کیناستو اجازه ورکړه ، سلطان ایوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډیره مینه ئې دهغې د روغتیا د حال پوښتنه وکړه.

درښیمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په یوه ځانګړې لهجې سره و پوښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دي که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ښښلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نیوه ، خو کلکوالی بیرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کلیمه وویله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ایوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هدیره کې خاورو ته وسپارله ،

فیض الفاطمي او دهغې ملګرو یواځې دوه ورځې اذیتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نیول شول.

مراکشي پیښې لیکونکي «اسد الاسدي» د سلطان ایوبي دوخت د یوه کاتب په حواله لیکلې دي ، کله چې سلطان ایوبي د فیض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسلیک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

(۲۸)*****

د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږی ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صلیبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عيسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځيد:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زيږديز کال پيښه ده:

په قاهره کې يو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچني هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځاې ور نکړاې شي. دا د قاهرې په هغه سيمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بيرونۍ سيمه وه، ددې سيمې اوسيدونکي د منځنۍ او يا دهغې څخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زيات درنښت درلود، خودا دهغوی بد نصيبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه وړونکو ويناو څخه ډير ژر اغيزمن کيدل، او هغه به ئې ډيرې ژر منلې. صلاح الدين ايوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځاې څخه ئې نوي فوځ تيار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځاې دکورنيو زيات وګړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، يو داچې دا د معاش يواځينۍ ښه ذريعه وه، ځکه سلطان ايوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زياتوالې را وستې و، او تر څنګ ئې عسکرو ته هم زياتې اسانتياوی ورکړل شوې وې. او بله علت ئې داو چې دې خلکو جهاد خپله دېنې فريضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تيار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډير اړين ګڼل کيده. په سرکاري توګه هغوی ته ويل شوي و چې صليبي نړۍ د اسلامې پوهانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هر ډول حربې په کار اچوي.

د تيرو شپږو اوو مياشتو را هيسې دا نوم ورکې جومات ډير مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماښتن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکينې امام يواځې درې ورځې مخته په داسې يوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هيڅ حکيم او معالج ئې پيژنه و نه شوه کړاې، هغه به دګيډې د درد او د ګُلمو د سوځيدو نه شکايت کاوه، او دهمدې شکايت څخه هغه و مړ. هغه يو عام مولوي و چې يواځې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړينې نه يوه ورځ وروسته د سره او سپين مخ او سړې ږيرې خاوند يو مولوي را پيدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړاندېز وکړ. دهغه وړاندېز خلکو و مانه، هغه چېرې په کومې چونپړه کې اوسيده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وويلې چې هغه د علم ليواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتياوی يواځې دادي چې هغه ته يو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي، تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حيا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته هملته د جومات تر څنګ يو ځاې خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و ليدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کيدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتياو وړ سامانونه ورکړل او هملته ئې اباد کړل. که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصيت د ليدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه ډير زيات اغيزمن شوي و ، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مريدان و ګرځول . کله چې ددې جومات څخه هغه لمړي اذان وکړ نو هلته په سيمه کې د اذان په اوريدونکو کې چپتيا شانته را پيدا شوه. دېو پاک ترنم په څير ئې په ځمکه او اسمان کې يوه لړزه را پيدا کړې وه ، دا داسې يو طلسم و چې هغه وګړي ئې هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئې لمونځ اداء کاوه او يا خوبه ئې بلکل لمونځ نه کاوه ، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړی درس ورکړ او هغوی ته ئې وويل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو مياشتو کې هغه ددې سيمې وګړي خپل پيروان کړل ، پخوا په دې جومات کې د جُمعې لمونځ نه اداء کيده ، دغه امام چې په اصل کې يو عالم و د جُمعې لمونځ اداء کول هم پيل کړل ،

د شپږ اوه مياشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډيرو ځايو پورې ورسيد. ان تر دې چې د ښاره به هم يوشمير خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډيرو بنسټيزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مينه وه. هغه به د جګړې ، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه ، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کينولې وه چې انسان خپل تقدير پخپله نه شي جوړولاې ، هر څه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي ، انسان د يوه کمزوري چينجي په څير دې. ددې عالم بيان اودرس ډر اغيزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخيست او خپله هره خبره به ئې د قران په يوه آيت نه يوه آيت باندې ثابتوله. هغه به د صلاح الدين ايوبي هم ډير صفت کاوه ، او زيات وخت به ئې ويل چې دا د مصر د خلکو د خوښۍ ځاې دې چې ددې هيواد امارت د اسلام د يو سرورکونکي سپيځلي مجاهد په لاسو کې دي. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې ، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بياهم دکوم دليل پرته د سر په سترګو منلې.

يوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پيل کړ نو يوسړې را پورته شو او پوښتنه ئې ترې وکړه «درونده عالمه ! الله ج دې ستا د علم رڼا ان تر پيريانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کيږي ، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډير لرې ځاې دلته راغلې يم ، مونږ ستا د درس اوعلم اوريدلې و ځکه ستا خواته را غلو. که چېرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ څه ووايه. مونږ په شک کې يو ځکه خلکو ويلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کيږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دې اوريدلې»

يوه وويل «دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئې په غلطه توګه ورځاې کړې دې. مونږ غواړو په دې هکله صحيح خبره واورو.»

عالم ورته وويلې --« دا د قران اواز دې چې هيڅوک ئې نه شي بدلولاې ، دا زما دنده ده چې د قران دا صحيح اواز زر کرته تکرار کړم تر څو هر هر غوږ ته ورسيږي ،..... د جهاد څخه مقصد دا نه دې چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نيولو په خاطر دهغوی څټونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وينه تويول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران يو آيت ولوست او دهغې تفسير ئې داسې بيان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګيږۍ ، او همدې ته جهاد ويل کيږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ايا تاسې نه دې اوريدلې چې اسلام د توري په زور نه دې راغلي بلکه د مينې او محبت په واسطه خپور شوی دي ؟ د جهاد مسئله وروسته را پيدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عيسايان هم د نورو د هيوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د را ګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چورولو او تباه کولو کار ته جهاد وايي ،دا يواځې د پادشاهيو د جوړولو او د خپل واک د ټينګښت يو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتيب دخپلو پادشاهيو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو اياد مصر امير صلاح الدين ايوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحيح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې يو ځل بيا و پوښتل ؟

«نه هيڅکله !» عالم ځواب ورکړ. « په صلاح الدين ايوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ويلي دي نو هغه د يوه ريښتوني مسلمان په څير په ډير ښه نيت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عيسايانو له پاره نفرت اوکرکه کرلې ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غور و فکر وکړئ ، چې دعيسايانو او مسلمانانو تر منځ تو پير څه دي ؟ دواړه د يوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سيدنا عيسې ع د ورورګلوي او مينې پيغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پيغام راوړې ، نو بيا دا توري او ذرّې له کومه را پيدا شوی ؟ دا شيان د هغو خلکو په لاسو را پيدا شول چې د خداې په دې پاکه خاوره ، چې پرې يواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امير په دربار کې حاضريږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بيان کړم ، د مصر امير صلاح الدين ايوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډير صحيح جهاد پيل کړې دې او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخليفه د نوم په لرې کولو سره ډير ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پيل کړې دې خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالې را وستې دي چې هلته دمذهب او ټولنيزو روزنو تر څنګ نظامي روزنې هم ورکولې کيږي ، کوچنيانو ته د خداې په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کيږي ، هغوی ته د توري داستعمال او غشي ويشتلو درس هم ورکول کيږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنيانو ته توره، کمان ، غشي او لينديۍ په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وايئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وايا ست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه يوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغيز و او په دلايلو کې ئې دومره رابښکود و چې اوريدونکې ئې د جادو په څير تر خپلې ولکې لاندې راوړې و .—هغه وويل « خپل کوچنيان د دوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې یاست چې خپل کوچنیان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته یو نه سي ، هغه دېنې عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رڼا نیولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنیا کې دهغه پسې روان یاست نو دقیامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قیامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وینو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره یو ځاې دوزخ کې ور اچول کیږي. یوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بیت المال ته ورکوئ او بیت المال د وخت د حاکم ملکیت دې ، په داسې حال کې چې زکات دغریبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار اوغریب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بیت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کیږي اوبیا پرې انسانان وژل کیږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځاې دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بیت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ویل «ډیرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهیږي او که پوهیږي هم نو څوک نه شته چې هغوی ته ئې ورو ښئې، ایا تاسو نه وینئ چې ستاسو ترمنځ یو حیواني جذبه شتون لري؟ ایا تاسې د ښځو له پاره اړتیا نه محسوسوئ؟ اوایا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارۍ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پیدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پیدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکین کولای شئ ، په همدې خاطر خداې تاسې ته حکم کړې دې چې په یوه وخت په خپلو کورونو کې څلور څلور ښځې ساتلاې شئ ، او که چېرې تاسې غریب یاست او یوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بیا کومې یوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حیواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پیدا کړې ده ،پرې تسکین کړئ ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پیدا ایښت دې ، خو د بدۍ څخه ځان و ژغورئ ، یوه یوه ، دوه دوه ، درې درې او څلور څلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، دا ښځې او خپلې لونې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وینم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کیږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کیږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخمیانو ملهم پټې کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کیږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخمیانو څخه لیدنه وکړاې شي او که اړتیا ورته پیدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي..... دا یو بدعت دې ، خپلې لونې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاونډیانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خداې په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډیره ستره ګناه ده.»

(۲۸)*****

کله چې عالم درس پاې ته ورساوه نو اوریدو نکي چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځاې د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دېوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې در خصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د ټیټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر یوه وکړه. خلک ټول یو یو د هغه ځایه ووتل ، یواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه یو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړي یوه اوږده چوغه اغوستې وه ، یوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې یو ګلداره دستمال اچولی و .هغه اوږده توره ږیره او اوږده بریت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاریده ، دهغه په یوه سترګه شین رنګه ټوټه ټرلې وه ، چې دې ټرلو دهغه یوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وویلې چې دهغې یوه سترګه خرابه شوی ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولي شانته و. هغه هم اوږده او ګڼه ږیره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوی بیرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شونې وه چې هغوی به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټۍ ایښې کس ورته وویلې.

«مونږ شاید همستا په لټه کې یو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځاې ځیږې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نیمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ یواځې ستا لټون کاوه ،» هغه سړي ځواب ورکړ.« ایا مونږ صحیح ځاې ته را غلی یو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښوولې چې مونږ یواځې ستا لټون کاوه »

عالم بیرون لورې ته وکتل او په ډیره بې پروائې سره ئې وویل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کیږي » دپټۍ خاوند وویل.

«اسمان خو بلکل صاف دي »عالم ورته وویل.

«مونږ به د وریځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وویل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځایه راغلي یاست.

« مونږ د یوې میاشتې را هیسې په سکندریه کې یو » هغه سړي ورته ځواب ووایه ،« او د دې تر مخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان یاست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائیان» د ترڅلي سترګي خاوند ورته وویل.« اوس مو مسلمان و ګڼه» او دخپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وویل ،« ماته دا ډاډ نه کیده چې دا ته ئې ، ته ناکامیدلې نه شې.»

«او کامیابي هم اسانه کار نه دې » امام ورته وویل « تاسو به صلاح الدین ایوبي نه پیژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظریاتو پر خلاف شکوک را پیدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدین ایوبي پرانستی هغه به زمونږ بریاوی مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه کړي ،» هغه تړي وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ویل شوي و چې ستا د پیژندګلوی تر ټولو ستره نښه همدا ده.» د ترڅلي سترګي خاوند ورته وویل.« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وویل مونږ ته هملته ویل شوي و ، مونږ ته دا هم ویل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبي خبره هم کوی ، تا خپل درس په ډیر ذوق سره یاد کړې دې.»

«زما څه نوم دي؟» عالم تړي و پوښتل ؟

« ایا مونږ په ازمیښت کې اچوي ؟ او امتحان را څخه اخلي ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ایا ستا پر مونږ شک دي ؟ مونږ یو بل ته نوم نه بلکې نښې نښانې وایو »

«تاسو د څه له پاره راغلي یاست ؟» عالم تړي و پوښتل.

«فدائي د څه کار له پاره راځي !» هغه د ترڅلي سترګي خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را لیږلي یاست ؟» عالم تړي و پوښتل.

« د یوي [اوښی] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،« له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائي را لیږلې خو تا ته به دا خبر را رسیدلې وي چې د صلاح الدین یو نائب سالار د سوډانیانو سره د (شوبک) څخه ددې اوښو سره لیږل شوی و ، دهغوی څخه یوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی څه وشول ، هغوی دې واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړۍ او یوه تر ټولو ښکلې اوښایسته اوښه صلاح الدین ایوبي ته را ورسیدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وویل.« مونږ ته ډیر ستر زیان را ورسید. د صلاح الدین ایوبي یو ډیر ستر او کارکونکي سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تیر شو....ځې چې دننه ولاړ شو ....دا ځاې خوندي نه دې.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول ، او بیرون را ووتل ، بیرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تیاره کې خواره کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتي و ، صاف اوپاک کور و ،څو خونې ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر ځمکه خو وه خو د ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې ترمخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا تړې ډاګیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ اوهغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او ورپسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره ښایسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ یو طلائې جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسې (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاې مې هم»

« د خطرې په وخت کې دې څه انتظام کړې دې؟ » هغه یوه کس ترې په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورنه داسې ښکاره را ځوړند کړې»

«تردې ځایه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: « مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دې او په احساساتی ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان ترټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغو ی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکاری په لاره باندې روانه وم دمذهب ترنامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدي هم را ټوکولې شم او نیکې هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوي او درواغ هم ریښتیا ګڼي، زما تجربه ډیره بریالی ده. مونږ ته زمونږ په څیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کینې اوقران مجید په لاسو کې و نیسي او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبي هم د ښځو عسکري روزنه پیل کړې ده، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندي وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائي ابادي بیکاره کړم»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دي » هغه د سترګې د پټې خاوند ملګري ورته وویل: صلاح الدین ایوبي همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره یو کړي دي. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بیت المقدس سوبې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره یو ځاې ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وویل -« هغه پوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه یواځې یو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼي ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقیقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو . تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاې جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمړې غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې یواځې جوش پریږدو ،تاسو واوریدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبي ډیر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سړي ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښی را وښایه ، اودا راته ووایه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلای شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ « دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوښي څخه را ووت ،کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیرې ښایسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وې ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلې و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سړو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړیو ته ور وپیژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یوی نجلۍ ګیلاسونه راوړل او شراب ئې په ګیلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سړیو شرابو ته لاس هم یو نه وړ. «لمړی د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټۍ خاوند ورته وویلې.

« مونږ باید دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دې کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښایاست. ایا تا هغوی لیدلې دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلې شم.» عالم ورته وویل.« کوم کار چې ما پیل کړې دې دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په ښه توګه و پیژنم ، علي بن سفیان خو دومره ذهین او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د را لیږلو پر ځای پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالې او بڼه بدله هم کړي او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه و پیژنم.»

« او دصلاح الدین ایوبي په هکله څه فکر کوی؟» په سترګې د پټۍ خاوند ورته وویلې.

« هغه هم ډیر ښه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې د پټۍ خاوند خپل لاسونه تر زنې لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته تري کوچنۍ شانته ږیره را ښکاره شوه چې په ډیر ښه ترتیب سره جوړه شوی وه ، بریت ئې هم تراشلې و . دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعي اینبول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټۍ لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و هملته د بُت په څیر پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیراني دریاني ودریدې ، کله یوه سړي ته وینې چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څير ګرځيدلې و . دعالم دخولې څخه د سختې ويرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدين ايوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ .« زه صلاح الدين ايوبي يم ، ستا شهرت مې اوريدلې و اوستا د درس اوريدو ته راغلې وم ،» صلاح الدين ايوبي دخپل ملګري ږيره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وويل « دابه هم پيژنې ؟»

«ډير ښه ئې پيژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وويل « علي بن سفيان !»

دعلي بن سفيان په زنه يو څو ويښتان و ، عالم او نجونې يو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وويستې خو کله چې بيرته را وګرځيدل نو دهغوی توري تيتې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان هم دخپلو چُوغو څخه همدا ډول توري را ويستلې وي، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کيښول شوی ، علي بن سفيان بيرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بيرون ولاړو دهمدې ډول تورو سره يوځاې د کړکۍ له لارې را ننوتل.

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې يوځو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بيا بيا د عالم هغه خونې ته ورورړل چې د سيدنا عيسې او بي بي مريم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول. هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصليت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

(۷۰)*****

دسلطان ايوبي په لار ښونه علي بن سفيان په ټول هيواد کې د جاسوسانو يو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هيواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صليبيانو زيات شمير جاسوسان او تخريب کاران را ليږلې او ځاې په ځاې کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صليبيانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پيل کړې و هغه سلطان ايوبي ته ډير زيات د اندښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفيان دا خبر ورکړ چې د يوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقايد د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ايوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نيسئ ، هغه ويلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړيدل پيل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کيداې شي چې هغه د قران خپل تفسير بيان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم يم عالم نه يم. خو که چېرې ته پوهيږې چې هغه کوم تخريب کار دي نو د نيولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه .د امام درجه زما څخه ډيره پورته ده .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دې مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ور غلې ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په ريښتيتا هم د دښمن له اړخه رالیږل شوی تخريب کارو ي نوو به ئې پيژني ، هغه دخپلې شبکې ډير پوه او ذهين وګړي هلته ور استولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې ګډون کړې و . او هغه درس چې هغوی اوريده نو هغه به ئې ټکې په ټکې علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ. او هغه تأويل ئې وړاندې کړ چې وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واورید . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دې کې هيڅ ډول شک نه پاته کيده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئې ورکړه چې که چېرې دا وګړې د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئې اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې يواځې دښمنان ئې وړاندې کولاې شي او يا هغوی چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئې ويل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه و کړه چې هغه به د علي بن سفيان سره يوځاې په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره د دې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او هملته به پريکړه کوي چې دهغه اصليت او نيت څه دې ! د جهاد سره يوځاې د حيواني احساساتو يادول د سلطان ايوبي ويښتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تيار کړل چې د پيژندګلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ور غلل.

علي بن سفيان د خارکښی د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلې يوي بلې بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صليبي نجلی چې فيض الفاطمي ئې تورلاسې نيولې و او د احمد کمال تر نامه لاندې د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئې درلوده وفات شوه ، خوهغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته ښوولې و ې چې صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې ورښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې د صليبيانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د تر لاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوی هم علی بن سفيان ته په بندي ځاې کې د دې خبرو تصديق کړې و چې همدا اشارې او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمړي ځل له پاره له يوه بل سره وينې ،او يو د بل ډاډ ځانته تر لاسه کوي نو دهغوی څخه يو د آسمان په لور سر پورته کوي او وايي به چې « مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟ » هغه دا خبره په ډيره بې پروائې سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپې توکه موسم په ياد راغلې وي. بل به ووائې « باران به وريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چې « اسمان صاف دي »نو هغه بل به ووائې چې « مونږ به وريځې را وړو » او په قهقه خندا باندې به خاندي ، د دې ډول خندا اړتيا په دې خاطر وه چې که چېرې دا خبرې بل څوک واوري او يا هغه بل سړي د دوی د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلاې شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوی وه، هغه دا چې جاسوسان یو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطین یو ښار (شوبک) و. دا د صلیبیانو د څارکښې مرکز و.

دهمدې څرګندونو په پایلو کې سلطان ایوبي او علي بن سفیان دخپلو ځانونه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه ، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه ، بیا هغوی دهغه سره یواځې پاته شول او دغې پټو نښو نښانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بیا بیان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردپو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي ، هغه په هغه پټوالفاظو کې را ونښت ، ځکه دا مکالمه هر یوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هیڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پو هیږي ، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړی توګه د یادولو وړ وه ځکه دهغې پرته یو بل ته خپل راز نه شو ویلاې. سلطان ایوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپلې ځانه سره شپږ سر تیري هم وړې و چې د اړتیا په وخت کې ئې مرسته وکولاې شي.

علي بن سفیان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې ، او د هر څه دمخه هغه سیمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پیدا کړي چې دې وګړي په دې جومات ځنګه ولکه و موندله ، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړې کې اوسیده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بیانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګیزه شوه چې داشخص د خپلو دوو ښځو سره یوځاې دلته راغلې و، لمړې د یوه سړي په کور کې میلمه شو ، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه ، دلته په دې جومات کې د ډیرې مودې را هیسې یو امام اوسیده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مرید و ګرځید ، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګیډه او کلمو کې درد پیدا شو، د هغه دا درد دومره په توندې سره ډیرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بیا جومات ته د راتلو څخه ووت ، حکیمان او طبیبان دهغه کور ته ورغلل اوهر ډول دوائیانې ئې ورکړې خو په هماغه درېیمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغیز پیدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتیاو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفیان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وویل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفیان وپوهیده چې هغه امام ته دې سړي زهر ورکړي دي ، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پیدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تلاشۍ په وخت کې زیات شمیر وسلې چې په مختلفو ځاېو کې ئې پټې کړې وې ، ترلاسه شوی. دهغه له کوره د زهرو یو بوتل هم ومونډل شو .دوی هغه زهر یوه سپي ته ور واچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په درېیمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفیان خپلې پلټنې د سلطان ایوبي تر مخ کیښولې ،نو سلطان ورته وویلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وویروئ ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم ، او په بند کې به ئې هم تر ډیره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بيا به نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بيرته واستوم ،»علي بن سفيان په ډيره حيرانتيا سره د سلطان ايوبي خولي ته کتل ، سلطان ايوبي ورته وويل «زه غواړم يوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه.» هغه د لرې وقفې وروسته وويل: سبا د ماسپښين د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې څانګې څخه يو يو کس زما ځاې ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډير زيات اړين دې»

(۷۱)*****

علي بن سفيان په دې شپه د لمړي ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرويزنې کړې وی ،خوهغه ډير سخت انسان وخوت ، هغه وويل « علي بن سفيانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د يوه ډګر سپاهيان يو. که چېرې ته زما په هيواد کې کله و نيول شې نو ته به پوه شې چې خپل هيواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ ته زما څخه هم همداسې هيله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چېرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووايم چې ته ئې له ماڅخه پوښتې ، نو بيا به هم تاسې ما و نه ښنې ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وي او يا د کوم سخت اذيت لمخې ، نو بيا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هيله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفيان ورته وويل « ايا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندي ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې ؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره يواځې ښايست او ناز و نخرې پاته دي او يا هغه استاذي ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تيرې هم ويلې کولې شي. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دې. هغوی ته همدا ورزده کول کيږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډير لرې غورځوو اوبيا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذليله کړئ ، بيا به هم زه تاسې ته څه و نه وايم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائي.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذليله کوو نه ،»علي بن سفيان ورته وويلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذيت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

«زما دوسته !» جاسوس ورته وويلې «که ته د مينې حربه استعمال کړې او که د اذيت حربه ، خو زمونږ څخه يوبه هم خپل هغه ملګري ، چې ستاسې دسلطنت دجرړو په پرې کولو لګيا دي ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ويلاې شم چې دا زما او ستا شخصي جنګ نه دي ، دا د صليب او ستوري اوسپورمۍ ترمنځ جنګ دي. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه يم ، چې دهغه ځاې خبرونه دلته وړي راوړي ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونوپه هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات ترلاسه کوي. په دې څانګه کې زه ترټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده . د قران او انجیل ژورتیا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرارکوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پیچ وتاو او ښکته پورته نه شته.او د مقبولیت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ویل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصلیت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبولیت له منځه ولاړ شي. یهودیانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسټه روایات ورګډ کړي دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې ترټولو زیات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمي د کسوف و خسوف په وخت کې کتلې چې مسلمانانو نذرانې ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډیر بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شویدي.....

«مونږ د ډیرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظریاتود اصل په اړولو کې مشغول یو ، ځکه مونږ پو هیږو چې به نړۍ کې یواځې دوه مذهبه پاته کیږي ، یو عیسایت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را ښبتي وي تر څو چې ددواړو څخه یو له منځه ولاړ نشي. هیڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبلیغ په واسطه له منځه تللاې شي ، ددې همدا یوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه یواځې نه یم ، پوره یو ې ډلې ستاسې په نظریاتو باندې یرغل کړې دې.»

علي بن سفیان د هغه ترمخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بیږۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وي ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څیر د اذیت د داسې مراحلو څخه تیر کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قیدخانې یو ملازم را وباله ، او دهغه بیږۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وویل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه دهر مذهب څخه وي ، زه به له تاڅخه هیڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ویل ئې غواړې وئې ویه ،»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وویلې، « ما ستا ډیره ستاینه اوریدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صلیبي پادشاه غواړي تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي سره یو شان قیمت لري.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا ترلاسه کړي دي چې د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که ډاډ دې نه راځي نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووینئ ، ستاسې رسول ص ویلې دي چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جړه ده. ستاسې قوم ترکومه ځایه په دې وینا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې یهودیانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښايسته و نجونو په واسطه ستاسې قوم په غلطو لارو روان کړ. نن ستاسې قوم د نفس غلام ګرځيدلې دي ، ستاسې څخه د هربوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه دمخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو څخه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غريب وي خو څلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، يهودبانو د مولويانو په لباسو کې ستاسو په آند کې جنسيت وراچولې دې. که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه دا په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې نن به ددنيا د څلور څخه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادي چې د څلورو څخه درې برخې مسلمانان يواځې په نوم مسلمانان دي ، اوستاسې سلطنت ورځ په ورځ را غونډيږي او رژيږي ، ته نه پوهيږي چې دا دهمغې حملې بايلې دي چې زما په خير عالمانو ستاسو په مذهب ، تهذيب او تمدن باندې کړې ده.

«زما دوسته ، دا حملې به رواني وي ، زه وړاند وينه کولاې شم چې يوه ورځ به اسلام په دې دنيا کې نه وي ، او که وي هم ، نو د يوي له منځه تللې او خرابې نظرئې په شکل کې به وي. پيروان به ئې په جنسي لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي نه شي کيدلاې ، هغوی به نن سبا لکه د نورو په خير له دې نړۍ څخه سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به مونږ په نفس پالنې کې ککړو ، ما به ووژنې خو زما مهم نه شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په واسطه مقاصد له منځه نه ځي ، زماپر ځاې به بل څوک را شي ، مونږ اسلام يا ختمو او يا ئې خپل غلام ګرځوو ،... که ته غواړې ما جلاد ته ورحواله کوي نو کولې مي شې ، زه نور څه درته نه وايم.»

علي بن سفيان دهغه څخه نور هيڅ هم و نه پوښتل ، هغه شايد دخپلې دندې په فکر کې وه چې څومره سخته او څومره نازکه ده ،دغه صليبي تخريب کار چې څه وويل ټول ريښتيا و . هغه کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهيو جراثيم را خواره شوی دي ،د عربو امران او وزيران په مکمله توګه ددغه جراثيمو په واسطه تباه شوی دي ، صلاح الدين ايوبي د جنګ په ډګر کې صليبيانو ته ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت دپراخولو په خوبونو کې ډوب دي خو صليبيانو دداسې ارخ څخه يرغل راوستې چې دهغه مخه نيول د سلطان ايوبي د وس نه وتلې خبره ده.... علي بن سفيان دا عالم جاسوس په خونه کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و درېد چې نجونې په کې قيد وي ، هغه يوه خونه پرانسته او دننه ورننوت ، نجلۍ په فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته شوه، علي هغې ته وکتل ، او د څه ويلو پرته تر بيرون ووت.

(۷۲)*****

بله ورځ د غرمې د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظاميې ټول مهم مسؤلين په هغه خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدين ايوبي هغوی ته احکامات ورکول اولارښوونې ئې ورته کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې يو جاسوس ددوه نجونو سره نيول شوی دي. هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ايوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تيرکړل لکه څوک چې د چا تلاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وويل « تاسي به اوريدلي وي چې مونږ په يوه جومات کې يو صليبي نيولې دې چې هلته ئې د هغه ځاې د اوسيدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصيل سره وويل چې هغه په څه ډول او څنګه و نيول شو او بيا ئې ټولې هغه خبرې واورلې چې هغه جاسوس علي بن سفيان ته په بندي خانې کې کړې وې. علي بن سفيان دا ټولې خبرې سلطان اويوبي ته رسولې وې.

صلاح الدين ايوبي وويل « ما تاسي د لته د نصيحت داوريدلو له پاره نه ياست را بللي ، چې در ته ووايم چې د جاسوسانو او تخريب کارانو څخه ځانونه په څنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وايم چې د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه يواځې دا ويل غواړم چې د کفارو سره دوستي کونکې ته به دا ځاې دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هيڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د يوه غدار له پاره دا سزا ټاکلې ده چې دهغه په غاړه کې به رسي. اچوو اويوه تخته دهغه مخته او يوه شاته ننبلوو او هره ورځ ئې په بازارونو کې ګرځوو او په چوکونو کې ئې دروو چې په تختيو به ليکل شوي وي« زه غدار يم» ، هغه به هره ورځ سهار اومابنام په همداسي ځاېو کې درول کيږي تر څو هغه د لوږې او تندې له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بيرون و غورځول شي. دهغه خپلوانو ته به ددې اجازه نه وي چې د هغه جنازه وکړي او يا ئې خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددې کار څخه دښمن ته کوم زيان نه رسيږي ، هغوی به يو بل غدار را پيدا کوي. تر هغې چې د هغوی سره د ښځو د بې حيائي او زر و جواهرات په زياته پيمانه شتون ولري او زمونږ سره د ايمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کې غداران اخلي ، ايا دا ستاسي دغيرت له پاره چېلنج نه دي؟ چې ستاسي دښمن ستاسي په جومات کې ناست وي ستاسي قران په لاسو کې اخلي او ستاسي د رسول ص فرمان مسخ کوي ؟ په دې اړخ هم غور وکړئ چې هغه نجونې چې صليبيان د ځارکنې او زمونږ د ولس د کړچار د خرابولو له پاره را ليږي نو دهغوی له ډلې څخه ډيری ئې د مسلمانانو لونې دي ، دا هغه نجونې دي چې کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولې دي او بيا ئې ورته د بدکاری د شرمناکه روزنې ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را ليږلې دي ، فلسطين د کفارو په ولکه کې دي ، هلته چې په مسلمانانو کوم تيرې او ظلم کيږي ، هغه په لنډه توګه دادې چې صليبيان دهغوی کورونه لوټوي ، که چېرې هغوی شکايت وکړي نو په بنديخانو کې ئې اچوي ، د هغوی تنکي بچيان د هغوی څخه اخلي او پټوي ئې ، په دې کوچنيانو کې چې کوم يو ئې ډير ښايسته او په زړه پورې وي دهغوی د ذهنونو څخه د قوميت او مذهب فکر باسي ، او هغوی ته دبې حيائي درس او روزنه ورکوي تر څو پرې د نارينه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سيمو ته د ځارکنې او تخريب کاری له پاره استوي ، په دې ډلو کې دهغوی خپلې نجونې هم وي . چې په کې د حيا ، حجاب اوعصمت هيڅ ارزښت نه وي ، هغوی د مسلمانانو لونې هم د فحاشت او بدکاری له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهيسي چې هغوی په فلسطين ولکه کړې ده او تر ټولو ستر انقلاب ئې چې هلته راوستې هغه دادې چې هغوی په مسلمانانو باندې د ژوند ساحه را تنګه کړې ده ، هغوی ئې په عامه توګه ووژل ،دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې ګرجی،دعیساییانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تښتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کاری او بدکاری له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لونو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمې ورنو ! دا لړۍ پای ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلمانې نجونې عیسائې نسل و زیږوي ، پرمونږ ټولو اللهج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره ګناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار ګرځیدلې دي..... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکي فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل «د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د اللهج حکم دي چې که ستاسې په ګاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیري کیږي او دهغې ځاې مسلمانان د اللهج د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پر مونږ فرض ګرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیری څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردي چې په فلسطین باندې فوځي بریدونه وکړو.»

د نائب سالارۍ د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځي بریدونه تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځي بریدونه کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور تینګوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړي هم غدار کیداې شي نو بیا خو په وړو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلمانې لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکاری له پاره تیارکړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. دروند امیره !که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه دوړاندې کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنۍ قبله اوس د بدکاری مرکز ګرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل کس را پورته شو خو سلطان ايوبي هغه د لاس په اشارې سره بيرته کينوه ، او وئې ويل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسيږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړی هدف فلسطين دي. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطين برید کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډيره موده تيريږي چې ايمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې يم لکه زه چې په کوم دلدل کې را ښښتې اوسم. لږ څه په دې تيرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته په ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صليبي تخريب کارانو په خلاف په جګړه کې را ښښتي ياست ، زمونږ پر خلاف د سوډانيانو را پارول هم زمونږ دخلکو څخه و ، د سوډاني حبشيانو له لورې په مصر باندې د يرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانانو او دهمدې قومي خزاني څخه ئې ، چې د ولس پيسې په کې دي او د الله ﷻ په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخواګاني اخستلې ، ما په دې هيله دا دوه کاله تيرکړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکي او دهغوی ملاتړ کونکي او ايمان پلورونکي له منځه يوسم او په فلسطين باندې په ډاډمنه توګه برید وکولاې شم. خو زه دې پايلو ته ورسيدم چې د تخريب کاری دا لړی له منځه تلونکې نه ده ، مونږ بايد هغه چينه بنده کړو چې د اسلام دښمني خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صليبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په ليکو کې غداران را پيدا کړي.....

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي ياست چې زه اوس پر فلسطين په برید کولو کې ډير ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنګی تمرينات او روزنه زياته کړئ ، مجاهدينو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو اوشامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصريانو او وفاداره سوډانيانو کې جذبه نوره کلکوله ته اړتيا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دې چې په هغوی کې غيرت را پيدا کړئ ، اوهغوی ته ووايياست چې دا همستاسې لونې او خويندې دي چې د صليب ښکار ګرځيدلې دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤليت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلکو ته د جهاد اهميت اوفرضيت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزنې له پاره فکر را پيدا کړي ، هر هغه امام يا خطيب چې اسلامي نظريات په غلطه توګه دخلکو ترمخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که چيرې کړچار صحيح وي نو هيڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پريږدئ ، پرانستې ئې مه پريږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډير ژر در ورسيږي. الله ﷻ دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

(۷۳)*****

اوه ورځې تيرې شوې–

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ايوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ايوبي ورته وويل چې دوی په هغه بله خونه کې کينوئ، دهغوی په پښو کې بيړی او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کينول هغه د سلطان ايوبي دځانګړې خونې سره ننښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ يوه دروازه وه ، ددروازې يوه دړه پرانستې وه ، سلطان ايوبي په خپله خونه کې ګرځيده ،او په دې ګرځيدو ګرځيدو کې وويل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستي برید پرکړه کړې ده»

(کرک) په فلسطين کې دېوي کلا په څير سيمه وه، هلته مشهوره سيمه (شوبک) نومېده ، دا هم يوه ډيره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صليبيانو مرکز و ، صليبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډير وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټولېدل ، دا د صليبيانو د ځارکښې مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کيده. دسلطان ايوبي په فوځ کې او د هغه په انتظاميه کې دا په ډاډ سره ويل کيده چې سلطان ايوبي به ترټولو دمخه په (شوبک) باندې برید کوي. ځکه همغه ځاې د ډير اهميت وړ ښکاريده ، او دا ويل کيده چې که چېرې دا ټينګه کلا ووهل شي نو بيا د صليبيانو دملا تير له منځه ځي. خو سلطان ايوبي به ويل چې زه لمړۍ په (کرک) برید کوم ، داځاې د (شوبک) نه وروسته ددويم اهميت وړ ځاې ګڼل کيده ، يو نائب سالار ورته وويل « درونده اميره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رايه داده چې لمړۍ په (شوبک) باندې بايد برید وکړل شي. ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړين دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بيا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضايع کړو نو بيا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نيمائې پرانستې وه ، دسلطان ايوبي د خوني خبرې دلته ډيرې پاکې اوريدل کيدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دريدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ايوبي ويل « زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت ترټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځاې کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبرید حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سيمې دفاع دومره ټينګه ده چې مونږ بايد هغه ځاې تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو. زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډير ځواک ضايع نه شي ، مونږ ته ترټولو لمړۍ هلته يوه نظامي هډه او عسکري تمځاې ته اړتيا ده ، او د لوژيستکي موادو د رارسيدلو داسې ځاې چې دهغې ځاې په مونږ ته سمدستي مرسته را ورسيږي.

عالم جاسوس د دروازې ترڅنګ ناست و او خبرې ئې اوريدلې. دواړه نجونې ئې هم ترڅنګ ناستې وې ، علي بن سفيان هم ددې راز په اوريدو څه توجه ونه کړه ، شونې وه چې سلطان ايوبي او علي بن سفيان په دې خاطر احتياط نه وي کړې چې جاسوسان بيرته (شوبک) ته تللاې نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکوميږي او يا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې ووېل « کاش زمونږ څخه کوم يو ددې ځاې څخه وتلې شواې،اودصلاح الدين ايوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ورسولې واې ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به (کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د (کرک) څخه ډير لږ د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نوبيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلاې ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډير کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډيرې ښې دي. هغوی د اوسپنې خولې او اوسپنيز واسکټونه لري اوپه ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ور نشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د موادو د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، اوپايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي. زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډيره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يواځې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو .»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې څلورو برخو باندې ووېشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي.» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتئ او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د څارکښۍ پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو تر منځ يو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی تر منځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصري مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دي. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دي ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وی هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دي ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په بريالیتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددې خبرې ثبوت دې چې د سلطان ایوبي د څارکښې نظام ډیر هوښیار او فعاله دې»کونارډ ورته وویلې ،«کونارډ د صلیبیانو یو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وویلې: دهغه ځایه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دي ، ډیرې ښې او دکار نجونې زمونږ له لاسو ضایع کیږي.»

« دصلیب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړیو .» د صلیبیانو یو بل پادشاه او فوځي قومندان «ګی اف لوزینان» وویل ،« مونږ به هم مړه کیږو ، زمونږ کوم کسان چې نیول شوی دي هغوی له یاده وباسئ اودهغوی پر ځاې نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجونې مو له کومه را وړې وی ؟» هغه وپوښتل « او هغه درې نورې انجونې څوک وی چې درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کې دوه عیسایانې وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.« دواړه ایټالویانې وی ، او درې مسلمانې وی ، هغوی په کوچنی والي کې را تښتول شوې وې، ډیرې ښکلې وی او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوی ته په یاد نه و چې هغوی مسلمانې وی ، هغوی ته د کوچنیوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس داشک پرې نه شي کیداې چې هغوی مسلمانې وی او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وی ؟» کونارډ وویل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وویل « زمونږ ګران دوست حاتم هم مسلمان دې ، ایا هغه ته دخپل مذهب خیال نه شته ؟» هغه د شرابو ګیلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وویلې « حاتم پوهیږي چې صلاح الدین ایوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنځیرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پیل کړې. مونږ ته په کار دي چې مصر دهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدین ایوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ورنه شي.»

حاتم الاکبر دصلیبیانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائید له پاره سر خوراو . هغه وویل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هیڅوک هلته و نه نیول شي.

« که چېرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عملیات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدین ایوبي پر مونږ خپل فوځي یرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» یو صلیبي قومندان وویل. « دا زمونږ بریا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ایا دهغه او دهغه د څارکښې دشبکې د مشر علي بن سفیان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شې کیداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوی دې» د څارکښې د شبکې مشر ئې وویل « خو بریا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تیرې په څیر انسانان دي ، نه شراب څښي او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کیداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو . خو اوس د کامیابۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلي زیاتې دې ځکه د ایوبي په ساتونکوکې څلور کسان د فدائیانو دي ،ما هغوی په ډیره چالاکۍ سره هلته ورننویستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پیدا شي نو یا خو به دواړه او یا به ئې یو له منځه یوسي»

«ایا دلته هم د ایوبي له لورې را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟»(لوزینان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به !»د څارکښۍ د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهیسي چې مونږ په مصرکې اوبیا په شام کې تخریب کاري پیل کړې ده نو صلاح الدین ایوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې څخه ئې دوه مونږ نیولي دي ،هغوی په اذیت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل درپیمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ویلې.»

«دهغوی بریاوي ترکومه حده پورې دي ؟»

« تر ډیره حده پورې »یو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخیرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نیمائې زیاتې ذخیرې او یولس آسونه و سوځیدل هغه ټول د ایوبي د تخریب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ویلای شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدین ایوبي ته پوره پوره مالومات ر سیږي ، دهغوی جاسوسان د ستاینې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ریښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډیره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زیات او تباه کونکي کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدین ایوبي د حکومت کمزوري اړخونه او قوي اړخونه ور ښول ، اخر پریکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ایوبي خپلو دوو نائبیونو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ویل چې هغه په (کرک) باندې د یرغل له پاره تیارې نیسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د برید ورځ یاده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و . دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ایوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم یوځل بیا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې یو ډیر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، یوی نجلۍ ورته وویلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدین ایوبي ما خوښه کړي ، که چېرې د ډیر لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره یواځې و ساتي ، نوزه به تر ې دخلاصون لاره پیدا کړم . زه هیله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړاې شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللي یو ؟» جاسوس عالم وویل «تاسو دواړه په یاد ولرئ چې که چېرې هغه تاسو یواځې یواځې ور وغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حیوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و څښي نوبيا تاسو پخپله پو هيږئ چې پر هغه څومره و څښی. چې هغه بې هوشه کړي ، نو بيا دهغې وروسته د تيښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هيږئ، بيا تاسو په دې هم پوهيږئ چې دتيښتې وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهيږم » يوې نجلۍ ورته ويلې «مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وويل «که چېرې تاسې تر مهدي پورې و رسيږئ نو بيا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تيښتې له پاره خو هيڅ لار نه تر سترګو کيږي. تاسو خو د ايوبي جنګي منصوبه او پلان واورید ، د فوځ د کوچ تاريخ په ياد ساتئ ، لاره هم درڅخه هيره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هيڅ ډول خوزښت نه کوي ، يرغل به (کرک) باندې کيږي ، زه هيله من يم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ايوبي د فوځ لارې بندی کړي او ايوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ويره کې دې. (شوبک) ته په ور رسيدو سره دا په ځانګړی توګه يادهکړئ چې ايوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شميره لږه ده.»

د سلطان ايوبي د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پاې ته رسيدلې وي ، اونائبين بيرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستې دهغه ځاې ته چې دوی په کې کينول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کينبول چې تا به ويلې چې هيڅ ئې نه دي اوريدلې او نه د خپل چاپيريال څخه خبر دي چې څه تيريږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونواواز تر غوږو شو خوبيا هم هغوی هغه لوري ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چائې په اوږه باندې لاس کينبود او ورته ئې وويل «پورته شه–او زما سره را ځه» دا علي بن سفيان و ، علي نجونې هم له ځانه سره يوړې او هغوی ټول ئې د سلطان ايوبي کمرې ته ورننويستل.

«زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاينه کوم» سلطان ايوبي جاسوس عالم ته وويل او حکم ئې وکړ « ددوی زنځيرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښينئ» علي بن سفيان بيرون را ووت ، سلطان ايوبي دغه عالم ته وويل «ته دا علم په کوم شيطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځاې چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبليغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړي و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ايا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاې کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ايا ستا په زړه کې د مقدس صليب ، د سيدنا عيسې ع او د پيغلې مريم ع ته همدا درنښت دې چې د درواغو او دابليسيت په خير ستره ګناه کوئ اوهغه هم خپل عبادت ګڼئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرايضو کې شامل دي » عالم ورته وويل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صليب په خاطر کړي دي.»

«ته وائې چې ما د انجيل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، ايا دهغو دواړو څخه په يوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوی ده چې دا ډول نوی پيغلې شوی نجونې د بدکاری په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارينه و ته ئې ور واستوئ اوخپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ايا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم دلونې عصمت اوپاکي نورو نارينه و ته ور حواله کړئ ؟ ايا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلې چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي.»

«زه خو اسلام د عيسايت دښمن گڼم ،» جاسوس عالم ورته وويل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کيږي د اسلام په رگونو کې به ئې ور ځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوځو مسلمانانو کړچار خراب کړې» سلطان ايوبي ورته وويل.« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ور رسولې» هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لونې ياست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې ووايا ست.» دواړه چپ ناستې وی سلطان ايوبي وويل ، « تاسې خپل پاکوالې له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډيرې درنې ښځې گرځيداې شئ ،؟»

« زه غواړم د احترام وړ ښځه و گرځم » يوې ورته وويل. « ايا ته ما قبلوی؟ اوکه نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د گناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ايوبي وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني اوښايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي..... واوره نجلۍ ! که چېرې ته رښتيا هم د گناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليږم ،خو هغه هيواد ستا نه دې ، هغه هم زمونږه دې ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و گرځه،... زه تاسې درې واړه پرېږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننويستي وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنگر سره يو ځاې خوني ته را ننوت. ددرې واړو زنځيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل « علي ! ما دوی پرې اينبي دي ،» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې د سلطان ايوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وويل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه. داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و ليږه.» هغه عالم ته وويل « هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انگيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبي جاسوسانو ته ښښنه کوي ، زه هغوی د دانې په څير ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پرېږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

(۷۴)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر لا تر اوسه پورې نه و پريوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د څلورو ساتونکو سره يوځای ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. يودا چې په لاره کې دغلو خطر و ، اوبل داچې هغوی دصليبي قومندانانو ترمخ ورتلل ، هغوی نښه ځوانان و او د هغوی سورلي هم د نښه او غوره نسل د آسونو څخه ا خستل شوی وه. خو ټول حيران و چې سلطان ايوبي دا فياضي ولې وکړه. د هغه شيوه ددښمن ښنل نه و ، کله چې علی بن سفيان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وويل « علي ! ما تاته ويلي و چې زه يوه جواري کوم، که چېرې ما بيلوده نو يواځې همدومره زيان به را ورسيږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې څخه زيات بل کوم زيان ترې نه تر سترګو کيږي ،» خو کله چې علي بن سفيان ددې جواری کولو له پاره وضاحت وغوښت نو سلطان ايوبي ورته وويل چې په خپل وخت به ئې درته ووايم»

هلته نور ټول ډير خفه و خو يواځې پريښول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کاليو کې نه ځايدل. خوشحالي يواځې په خوشې کيدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره څخه لرې وتلي و ، دهغوی اوښان څنګ په څنګ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ويلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهيږي ، دغه څلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهيدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وويل ،« د يسوع مسيح خداې معجزه و ښوولې ،ددې نه دا په ډاګه کيږي چې هغه زمونږ سره مينه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دريښتوني مذهب نښه ده ، دصلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان په څير پوه خلک خداې له عقله داسې ړانده کړل چې ډير زيات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ايوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې يوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسيدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هيله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ ترحملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خيژي ، مصر به د فوځ څخه خالي وي او دا سوبه به ډيره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجربه لرونکې هم» يوې نجلۍ ورته وويلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته يوخطر تر سترګو کيږي..... خطره دا څلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بيرته ستانه شي. صلاح الدين ايوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پرځای دې خلکو ته ورحواله کړي يو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بيا به مو له منځه يوسي.»

« اومونږ بې وسلې يو » عالم ورته په داسې لهجې سره وويل لکه دهغه له زړه څخه چې هغه څو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وويل « تا چې څه وويل هغه درست ثابتيداې شي ، هيڅ حکمران دخپل ډښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښيي او بيا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په څير ښايسته نجونې خو بلکل پريږدي نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بیدار پاته کیدلو ته اړتیا ده ،» هغې بلې نجلۍ وویل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ویده شي نو دوی باید د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتیا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وویل « دا کارکه همدا نن شپه تر سره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډیره لرې ځایه پورې ورسیږو .»

دوه ساتونکي مخته او دوه ورپسې په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کیدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډیرې ښایسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پریوتو ته ورنژدې و ، یوه عالم ته وویل چې اوس مونږ تم کیږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تیاره کیدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډیره لرې یوه شادابه او شنه سیمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پراو واچاوه ، هغوی دخوراک څښاک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبیائې د ویده کیدو چمتوالې ونیو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ویده شوي دي ، اویو ګرځیده را ګرځیده ، ساتونکي څه ټکار وا وریدا و همدلته ئې ورمنډه کړه او هغه ځاې یې په ښه توګه تر سترګو تیر کړ او بیرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تیر شوي و ، هغه خپل یو بل ملګري را پورته کړ او په خپله دهغه په ځاې ویده شو. هغه چې را ویښ شوی و هغه د پراو په چاپیریال کې ګرځیده راګرځیده ، کله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ویده انسانان له نظره تیرول ، عالم نجونو ته وویل ،« مونږ نه شو بریالي کیداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دې، هر څه چې کیږي ، کیږي به ، ویدې شئ» او هغوی ټول ویده شول.

شپه تیره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تیاره غوټې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانیدوحکم ئې ورته وکړ. لږه شیبه وروسته هغوی یوځل بیا په هماغه ډول سفر پیل کړ چې تیره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان څنګ په څنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی یو ځل بیا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک تري را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او یا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډیو کې ور ننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنی شکله دېوالونو په څیر ولاړ و . په هغو کې لارې وی او د غرونو سیورې پرې را پروت و . نجونې وویریدې ، ویره د هغوی په مخونو باندې څرګنده ده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه ور اړولې.

« هغوی ته ووایه چې زمونږ سره خبرې وکړي» یوې نجلۍ عالم ته وویل.« د هغوی چپوالې او بې پروائې ما ویروي ، هغوی ته ووایه چې که مونږ وژني نو سمدستې دې مو ووژني ، مونږ د دې زیات دمرګ انتظار نه شوکولې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله و. هغه د نجونو سره هیڅ ډول مرسته نه شواې کولې ، دوی دري واړه دهغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلي و..... لمر سر ته راوخوت ، نو دوی د هغو غونډیو په یوه داسې ځاې کې تم شول چېرې چې د شګو غرونه و او دې غرونو دا ځاې لږ سیوري کړې و. په همدې سیوري کې دوی لږ څه دمه وکړه ، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل ،« تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دې ، مونږ ئې نه کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.« که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ایا تاسې ته دا مالومه ده چې مونږ څوک یو ؟» عالم ورنه وپوښتل.

«تاسې دري واړه جاسوسان یاست » ساتونکي ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دي دا دهغو د استعمال له پاره دي چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ ،تاسې ته مالومه ده چې د مصر امیر صلاح الدین ایوبي ، الله ج دې دهغې په نیکو ارادو کې خیر وبرکت وا چوي ، تاسې ولې وبښلئ ؟ مونږ ته حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بیرته راستانه شو ، تاسې له مونږه سره امانت یاست ،..تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ،« دومره اوږود سفر د بې پروائې او پرديتوب سره کول ډیر ستونزمن تمامیږي ، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ اومخته ځئ ،»

«مونږ دسفر ملګري یو ،» ساتونکي ورته وویل ، « خو زمونږ لارې جدا دي ، دوه ورځې وروسته به مونږ یو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په خبرو باندې ځان کونې کړ لکه هیڅ ئې چې نه وي اوریدلي او لرې په کتلو شو لکه څه شي چې ویني. هغه د صحرا څخه ښه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه ښه خبر و ، دهغه سترګې د حیرانتیا څخه او یا د ویرې څخه نورې بوټې راوتلې ، ساتونکي هغه لورې ته ، چې عالم ورته کتل ، هم وکتل. د ساتونکي سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه ګزه فاصله کې دوه په اوښانو سپاره هلته د غونډۍ په سر ولاړ وو. د سپرو په سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوې شوې وې ، د اوښانو پښې نه تر سترګو کیدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکې شاته و. دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نیولې وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دي.

« پوهیږې چې دا څوک دي ؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه وپوښتل.

«صحرایي غله ،» عالم ځواب ورکړ ،« خودا مالومه نه ده چې ټول ټال به څو کسان وي.

« و به ګورو » ساتونکي ورته وویل ، هغه خپل یوبل ملګري ته وویل « زما سره را ځه .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه په آسونو سواره شول او د غلو په لور وروخوځیدل ، دهغوی سره د تورو ترځنګ برچي هم وی، اوښ سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئې ښکته کړل او له سترګو ورک شول. دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وویل ، «زه فکر کوم ستا اندېښنه صحیح ثابتیږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه را لیږل شوی وګړي مالومیږی ، اوکه نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیه او رسوا کړي ، ماته خو مرګ لیکلې دې ، خو تاسې ته به ډیره ویرونکې سزا درکول شي.»

«ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه یو .» یوې نجلۍ و پوښتل ،«مونږ تر اوسه پورې بندیانې یو ،»

«همدا سې مالومیږي» هغې بلې نجلۍ وویل.

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان ترې راټول شول. د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی ته وویل « دا صحرائي غله دي ، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو ، دهغوی شمیره نه مالومیږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نیولې وی وائې چې د سهار راهیسې زمونږ ترشا را روان دي ، هغوی ماته وویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست ، خودا نجونې مسلمانې نه دي دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې ته نوره ستونزه نه پیدا کوو ، ما هغوی ته وویلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دي ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نه کړو ، ما هغوی ته وویلې چې تر هر څه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړی شئ ،» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې «ایا تاسې کومه وسله استعمالولې شئ؟»

«دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وویل «له تاسې سره برچي دي ، توري هم شته او غشي او لیندۍ هم ، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وویل «زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چېرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې در کړم ،.... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو اواوښانو جګړه و نښته نودا سیمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډیر خراب ځاې دي.»

دوی سمدستي ددې ځاې څخه روان شول ، ساتونکو لیندۍ په خپلو لاسو کې و نیولې ، او دغشو خلطی ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو تر مخ و ، ملګري ئې ورته وویل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کیداې شي چې د غلو سره یوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته وویل « ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نه ډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري اوما به ووژني.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو یو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دواړو باندې د غلو ویره سپره وه ، (حدیث) هغه ساتونکو ته ویلي و چې که کوم نقاب پوش درته تر سترګو شي نو ماته د وینا پرته پرې غشی وتوغوئ ، دهغوی سره به ټکر خامخا کیږی ، خو کتل په کار دي چې چېرې به کیږي او څه وخت به کیږي ،.... هغوی په ډیره ګړندۍ توګه مخته روان و ، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګیاه ورکول کیده ، په دې خاطر پرې د ډیرې سترتیا اغیز نه لیدل کیده ، دغونډیو داسیمه تر ډیره پورې غځیدلې وه ، په څو ځایو کې دا قافله د غونډیو په منځ کې هم را تلله ، (حدیث) په دې ویریده چې غله د غونډیو دلوړو څخه غشي را ونه وروي ، هغه د آسونو دځغلولو حکم وکړ ، اوجاسوسانو ته ئې وویل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره یوځای کړي او دغونډیو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سیمې څخه ووتل ، هیڅ غل تر سترګو نه شو. لمر په پریوتو شو ، یو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په یوه ځای کې اوبه مخته راغلې ، دوی خپلو ځناورو ته اوبه ورکړې ، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول ، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تیاره شوه نو (حدیث) قافله تم کړه او وئې ویل « دا ځای د جنګ له پاره موذون دې ، ځکه چې شاوخوا کوم خنډ نه تر سترګو کیږي.» هغه د آسونو څخه زینونه پرانه نسټل ، تر څو د اړتیا په وخت کې آسونه چمتو وي ، اوښان ئې کینول ، د خوراک څښاک وروسته (حدیث) نجونې دساتونکو تر منځ ویده کړي ، او ورته ئې وویل چې هوښیارې اوسئ ساتونکو ته ئې وویل چې هغوی دې خپلې لیندۍ تیارې وساتي ، ویده کیږي دې نه ، ځملاستي دې وي ، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله برید کوي.

(۷۵)*****

شپه نیمائي تیره شوی وه ، صحرا ډیره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چې چاپ وه ، خو د نیمې شپې نه وروسته یو نا څاپه د هغوی تر مخه تور سیوري د بوتانو په څیر راښکاره شول او بیا دې سیورو منډې او ځغاستې پیل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوریدل کیده ، او ځمکه لړځیدله ، د اوښانو شمیره دلسو څخه ډیره مالومیده چې یو یو سپورئي درلود، هغوی غوښتل ساتونکي او ورسره بندیان په هسې اخوا دیخوا منډو تړو باندې و ویروي ، ددوه درې ځلې تاو را تاوکیدو نه وروسته د غلو دډلې یوه وویل « نجونې مونږ ته را وسپارئ ، نو مونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بیرته ستانه شو »

دهغه په ځواب کې (حدیث) په ملاسته ملاسته یو غشي ورو توغوه ، د غشي په لړیدو یو سخت اواز را غې ، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته یو غشي د غلو په لور ور ویشت ، دوه اوښانو برېږي وهل پیل کړل او بې واکه شول. (حدیث) نجونو ته ووویل «تښتئ مه ، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم یوه وویلې «ور ولویږئ پرې ، هیڅ یو هم ژوندي پرې نه وږئ ،او نجونې تر پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بيا هم تر لرې پورې د سترګو لید رسيږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت ، ددواړو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه ، هيڅ يو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و ، (حدبد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ايسارې کړې وي چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې ددښمن سره په جګړه کې و ، نجونو څو ځله وويل چې مونږ ته څه راکړئ ، (حدبد) ورته وويل « زما توره زما د تيکي څخه راوباسه ،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و ، يوې نجلي د هغې د تيکي څخه توره راوويستله ، او ددواړو ساتونکو له منځه ووتله ، خو (حدبد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کيږه مه ، د غلو زيات فشار په نجونو باندې و ، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کيده.

دا جګړه تر ډيره وخته پورې روانه و ه ، خلکو په خپريدو پيل وکړ ، ساتونکو يو بل ته اوازونه کول ، او بيا دهغوی اوازونه خپ شول ،د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ ، (حدبد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هيڅا ځواب ورنکړ ، هغه د يوې نجلۍ اواز واورېد ، هغه ورته چېغې وهلې ، دهغې د اواز سره سم د يوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو ، (حدبد) و پو هيد چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځای دساتونکي په آس باندې اچولې او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر يوه آس ئې ځان ور ورساوه ، په هغه زين همغسې تړلې و ، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ ، هغه د تښتونکو د آس دپښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه ، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده ، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه ، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي ، آس په هوا کې الوت ، مخکې آس هم د نبه نسل څخه و يو اځې توپير دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د يوه ميل په فاصله (حدبد) ته د هغه لمړي آس سيوري تر سترګو شو ، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و اوفاصله رو رو کميده ، (حدبد) و کتل چې دهغه پسې هم يو اس را روان دي ، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکي وي او يا کوم غل. هغه شاته و کتل ، وروسته آس را نژدې شوی و ، (حدبد) تړې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو. هغه خپل تګ ته دوام ورکړ ، او دخپل اس د نور ګړندې کيدو هڅه ئې وکړه ، مخته آس نيغ روان و ، داسې مالوميده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی ،ځکه (حدبد) کتل چې اس کله نبې لورې ته او کله کيڼ لورې ته کږيږي او رفتار ئې هم را کميږي ،..... هغه ور ورسيد ، برچه ورسره وه ، هغه په مخکې سپور د برچې وار وکړ ، خو اس يوې لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګيده ، (حدبد) اس ودراوه او را و ګرځيد ، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه ، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا دېخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځيدو ته نه پرېښوده ، (حدبد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه ،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه ، (حدبد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدبد) د خپل آسه را کوز شو ، (حدبد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وويل « نجلۍ نشې ورلاې» يوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخسته اوبل د(حدبد) سره جنګ پیل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې نښوده ، اوپر (حدبد) باندې ور پریوت ، (حدبد) نجلۍ ته ور غږ کړ او ورته ئې وویل «ته په آس کینه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدبد) په پوره میړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بیا بیا وویل ، «ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدبد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبیا به نجلۍ له ځانه سره یوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وویلې « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته، ددې ځایه تښته.» اخر نجلۍ ورته وویلې « هیڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدبد) زخمي شو اویو ځل ئې بیا نجلۍ ته وویلې « زه زخمی شوی یم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځایه ځان وکاږه ، »

یو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدبد) ته فرصت تر لاسه شو او په یو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدبد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ یو غل لویدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننویسته ، هغه نیغ شو خو د (حدبد) برچې هغه نیغبدو ته پرې نښود او د هغه په سینه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدبد) هم د دریدو وړ نه و . نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وویل « ته خو به ښه ئې ؟ ما پریږده ، په آس کینه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، الله ج به تا په خیریت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بریښي چې هلته به هیڅ یو ژوندې نه وي پاته،»

«په کومو کومو ځایو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پریږده ،» (حدبد) ورته وویلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائي غل) دکوم ځایه راپیدا شي»

د نجلۍ غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللي و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وګړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پریښولو ، څخه په څرګنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زین سره ئې تړلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدبد) پر خوله ئې ورکیښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بیرته د اس د زین سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بیا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځایو کې خوړلې دې ، (حدبد) ورته خپل زخمي ځایونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه توتې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدبد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدبد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې یوړ، په ډیره ستونزمنه توګه ئې په اس کینوه ، په خپله په یوه بل آس کیناسته ، نو (حدبد) ورته وویل « زه په اس باندې ځانته نشم کیناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخیست ، چې د آسونو پریښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګې ئې هم د يوه اس په زين پورې و ننبلولې اوپخپله د(حدبد) پسې سپره شوه. هغې د(حدبد) ملا د خپلې سينې سره يوځاې کړه، او دهغه سر ئې پر خپلې اوږې باندې کيښود.

«د (شوبک) لور را ښوولې شي؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

(حدبد) د اسمان په لور وکتل ستوري ئې و ليدل، او يوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ويل.« په هغې لورې ولاړه شه،» بيا هغه ورته وويل «زه کيداې شي ژوندې پاته نه شم، زما وينه روانه ده، په هر ځاې کې چې زما روح ووځي، نو هملته مې خاورو ته وسپاره، او که چېرې تا زما په نيت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاړه او ماته ښښنه وکړه. ما په راسپارل شوي امانت کې خيانت نه دې کړې. خداې دې تا ژوندۍ او سلامته تر خپله ځاېه ورسوي.»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه.

(۷۲)*****

سهار راوخوت او(حدبد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال کې و، هڅه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي، وينه ئې دريدلې وه، خو د ډيرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تک ژيړ او مړژوانديې ګرځيدلې و، نجلۍ هغه دخرماو په يوکوچنې ځنګل کې را ښکته کړ، اوبه ئې ورکړې او د آسونو سره د خوراک څښاک څه شيان تړل شوي و هغه ئې را پرانستل او (حدبد) ته ئې لږ څه غذا هم ورکړه، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږ څه را ژوندې شانته شو. هغه ته دا فکر پيدا شو چې لمړۍ دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندي دې نجلۍ هغه څملاوه.

«(شوبک) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه، ژر به ورسيږې، زما که وجود ښه و بيرته ستنيږم» حدبد ورته وويل.

«ته بيرته ژوندې نه شې تللاې» نجلۍ ورته وويلې، که چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه، تا زه ځانته نه يم پرې اينبې، نوزه به تا څنګه ځانته پريږدم،»

«زه نارينه يم» (حدبد) ورته وويلې،« زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وکړي، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

«زه د هغو مامولې نجونو څخه نه يم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي،» نجلۍ ورته وويلې،« او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شې اينبولاې، ما يو فوځي نارينه و ګڼه، توپير يواځې په دې کې دې چې زما وسله، زما ښايست، زما ځواني او زما غوړه ژبه ده. زه هم ستا په څير ستونزې ګاللې شم، زه تر (شوبکه) پورې پيدل هم رسيدلاې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم ،» (حدیث) ورته وویل « دې غلو مونږ دواړه څومره یو له بله سره را نژدې کړي یو ، خومونږ یو دبل دښمنان یو ، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهیواد بنسټونه له منځه یوسئ ، خو یوه ورځ به زه ستا په هیواد باندې د برید له پاره راځم.»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وویلې « ددښمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غیتائې حالت دې ښه شي او بیرته خپل هیواد ته ستون شي ،» هغې د(حدیث) د ورمیږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدیث) پورته کیداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کیښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپریدل غوښتل ،خو (حدیث) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وویل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم ،»

« خو ددې سره سره به بیا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کینم ،» نجلۍ ورته وویلې « او تا به د خپل ځان سره یوځاې کړم»

د (حدیث) د ضد سره سره بیا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل یو لاس دهغه په سینې باندې کیښود ، نو (حدیث) پرې ننبوده او ورته ئې وویل « ما پریږده چې په خپل توان سره کینم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کیښود ، او د(حدیث) څخه ئې و پوښتل ، «زه پو هیږم چې ته ما یوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما څخه لرې والې کوی»

« نه هیڅکله ، »(حدیث) ورته وویل « زه تا یواځې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې دلرې کیدو هڅه کوم ، که چېرې ستا سره د نژدېکیدو هیله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډیرې بې وسۍ په حال کې زما سره قید و ې ، ما کولې شول تا خپله وینځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شیطان غلبه پرې ننبوله ، اوس راته داسې احساسیږي چې زه په خپل امانت کې خیانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پیدا کیږي.»

«ته خو تیږه نه ئې ؟» نجلۍ ورڅخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارینه کتلې یم ، نو په وږو سترګو سره ئې را ته کتلې دي ، ما خو همدومره قیمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ایمان اخستې و .»

« څومره قیمت ؟» (حدیث) ترې و پوښتل.

«یواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنګه کینول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ایښودي و .»

« دهغوی سره بلکل ایمان وه نه ، » (حدیث) ورته وویل.

« هر څه چې ورسره و ،» نجلۍ ورته وویلې ، « هغه مې دهغوی څخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري ور واچوله ،»

« هغوی څوک و ؟» (حدیث) ورڅخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«اوس ئې درته نه شم ویلاې» نجلۍ ځواب ورکړ ، «لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري.»

(حدیث) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرۍ شانته بوي احساساوه ، د نجلۍ وینښتان هم د هغه په مخ را لویدلي و. په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډیر لرې د هغه سترګې خلاصې شوی لمر هم تر سره راغلې و ، هغه وویل «آس تیز کړه ، زه هیله لرم چې مونږ به د لمر د لویدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسیږو» نجلۍ خپل آس نور هم تیز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوی تر شا پاته کیدله.

(۷۷)*****

لمر پریوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صلیبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوویلې ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ویلاې چې د هغو دواړو نجونو برخلیک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پریږده چې د هغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې باید را رسولې واې ،ډیر ارزښت درلوده. لکه څنګه چې ما تاسو ته ویلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اخستلو سره ځان یوی لوري ته کړ او تر یوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، یو خو زما ازادول یوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ویني تویونکی جګړې څخه سلامت را ووتم. هیڅوک هم زما پسې را نه غې.

زه فکر کوم چې هغوی غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ایوبي را لیږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ویلاې چې هغه مونږ درې واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا یوه ډرامه وه. نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذیتونه به ګالي ، »

« ایا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پیدا کولې و؟»یوصلیبي حاکم وویلې ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کیږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طریقه ډیره کامیابه ښکاري ، او دهمدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تیارې کړئ ،.... ټول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووایه چې تا له ځانه سره راوړې دي.

جاسوس عالم هغو ته ویلې و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له یوه جوماته و نیول شو. په قیدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونوسره هغوی څه ډول سلوک وکړ. اوڅه ډول دسلطان ایوبي له ارخه د هیلو پر خلاف ازاد کړل شو. هغه دا هم وویل چې داراز دوی دسلطان ایوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دي. هغه د وخت او تاریخ په یادولو سره وویل ،«صلاح الدین ایوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې یرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ویلې چې لمړی باید (شوبک) و نیول شي ځکه چې دا ډیره ټینګه کلا ده ، خوصلاح الدین ایوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګڼه او لمړۍ ئې ددې ځاې د نيولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبيا به د همدې ځاېه د رارسيدلو مرستو او وسايلووروسته په (شوبک) باندې برید کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وويل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبرۍ کې تر يرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وايه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په څرګندو ټکو کې وويل ، چې که چېرې صليبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بيا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ويره نښوله ، » جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه د سلطان ايوبي له خولې اوريدلې وی.

ددومره قيمتي او ارزښتناکه راز په اوريدلو سره ، نجونې د ټولو هيرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او څېړنه پيل کړه ، هغوی دې پايلو ته رسيدل چې سلطان ايوبي په غير مامولي توګه يو تکړه او ذهين جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دې ،د هغې څخه دهغه دجنګي پوهې څرګندونه کيږي ، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولوپريکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دې.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د يسوع او مسيح د خداې ځانګړی فضل دې چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نيولو وروسته د (شوبک) په څير مضبوط مرکز ته ستر خطر پيدا کولې شو..... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ايوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پيل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صليبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوي ، دسامانونو د رارسيدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخيرې جوړيږي او جنګ به دهمدې (شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ايوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سيمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زيات شمير فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زيات وي. هڅه وکړئ چې د ايوبي فوځ په محاصره کې را ګير کړئ ، د اوبو په چينو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو . هر يو خوشحاله و ځکه دا لمړۍ ځل و چې دسلطان ايوبي کوم جنګي راز دوخته مخکی دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صليبيان تش لاسونه را ګيرول ، خو په دې به د حيرانتيا څرګندونې هم کيدلې ، چې دسلطان ايوبي په څير د يو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کيداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پريښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پريکړه کړې وه ، په يوې بلې خونې کې کينوي اوبيا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو يو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځاېه څخه ډير لرې پروت و دا پيغام ور وليږه ، چې دفلانکی ورځ نه تر مخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نور الدين زنګي له اړخه را ليږل شوی کومک سلطان ايوبي ته را و نه رسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې يو صليبي افسر را ننوت ، او د انټليجنس د مشر په غوږو کې يو څه وويل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه يوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسيده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره يو مسلمان ساتونکې هم دې. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او ورپسې نور خلک هم . نجلۍ (حدبد) هملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حدبد) زخمونه راپرانستي و ، دهغه وينه چې سهار بنده شوی وه ، يوځل بيا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صليبي قومندانانو د (حدبد) په لور هيڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ويل شوي و چې دغلو حمله يو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نيوله ،او خوني ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډيره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حدبد) ملهم پټۍ نه وي شوي ،

د انټليجنس مشر [هرمن] جرمني و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا يوړه او ورته ئې ووېل « ته غواړې د مار د بچي ملهم پټۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسيدې ، او که نه دې څيرونکو به ته د هغو نورو وحشيانو په لاسو کې ورکړې وی چې د غلو په ښه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وويلې ،« اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پېښه بيان کړه ، او دا ئې هم ورته وويل چې دې انسان ماته بيا بيا ويل چې ماهمدلته پرېږده چې ومرم اوته خپلې پښې وکاږه ، »

دصليبيانو په زړنو کې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې يو هم و نه ويل چې دهغه زخمي ملهم پټۍ وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هيڅا ورته توجه ونه کړه . نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر يو چا وويل چې زخمي دننه خوني ته يوسئ اوسمدستي ئې ملهم پټۍ وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې ووېل چې ووايي چې څه ډول ژوندۍ پاته شوی ده . هغې دپېښې ټول تفصيل بيان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وويل « که چېرې زخمی ته مو خوراک څښاک ورکړې وي نو بيائې زه هم خورم ، زه به هغه يوځل ووينم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزينا) و دريږه ! » هرمن په پوره دبدبی سره پری ورغږ کړ.« ته يوځل بيا د صليب د احکاماتو خلاف ورځې کوی ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وويل ، نو تا د زخمي تر پورته کيدو پورې ډه ډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپين سترګۍ سره بيرون وځې ، دا ټول د صليبي فوځ ستر چارواکي دي ، اودلته دوه صليبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهيږی چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟.... لس کاله قيد . اوکله چې بيا ته دحکم نه منل ددښمن د يوه مامولې مامور له پاره کوی نو بيا تاته دمرګ سزا هم درکول کيداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چې یوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلې « زه پوهیږم چې هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دي ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چې کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځاې کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « څومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښي دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوی.

(۷۸)*****

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو ، دا عسکري ډوله خوزښتونه و . د (شوبک) دسیمې وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و ، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځاې په بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځاېونه خالي کیدل ، د لوڅیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې ترړې روانې وی ، دا ټول چمتو والې د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چې تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و . هر یو فوځي افسر په دې منډو ترړو کې مصروف و او تر څنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یواځې یوه نجلۍ وه چې ددې ټولو منډو ترړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چې زخمي (حدید) ئې له ځانه سره را وستې و . دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو . هغې د څارکښۍ د ځانګړې شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چې نوموړی به هلته ور تلله ، د نیمې شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د ستړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلې و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پریږدي.» او دهغې د خپلې څانګې ستر افسر هرمن هغې ته ویلي و ،« که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه بښي ، هغوی به ته په قید کې ور اچولې وی ، اوس ستا د ساتونکې غم مو خوړلې دې او تا ته دا حکم کیږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وینی.»

«ولې ؟» (لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه هیڅکله !» هرمن ورته وویلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دې ، اوته دخپلې شبکې مسئولیت درک کولاې شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بیا لیدلو کتلو اجازه نه شو درکولاې ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وینم چې ستا دهغه سره احساساتي اړیکې ټینګ شوی دي او تا ته ددښمن سره داسې احساساتې اړیکې ټینګول نه دې په کار.»

«ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کیږی» (لوزینا) ورته وویل « اوهغه به سم سلامت بیرته واستول شي.»

«(لوزینا) !» هر من په قهربدلې اواز سره وویل «زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډیر خطرناک او حساسه دندې د اجراء څخه بیرته را ستنه شوی یې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کیږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خونې ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسیدو ځاې د مرکزي دفتر نه ډیر لرې په بل ځاې کې و ، دهغې په څیر دسترې درجې جاسوسې ته به ئې د اوسیدو ډیرې ښې اسانتیاوي برابرولې ،په ډیرو ښو او ښایسته خونو کې به ئې د شهزادګیو په څیر ساتلې.او هرډول عیاشي ورته میسره وه. دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هیوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګیریدو په وخت کې هر ډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او یا مرګونې سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتیا ، برابره کړل شي. (لوزینا) خپلې خونې ته د رسیدو سره سم ویده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د سترټیا له لاسه ماتیده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بیرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسیدونکې نجونې راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واورې ، خو هغې ورته په ډیره لنډه توګه یو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه.

(۷۹)*****

هغه ډیره لږه تللې وه چې ورسره ئې یوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه یوځاې شوه او ترې وئې پوښتل ،«لوزې چېرې ځې ؟ تو خو ډیره اندښمنه ئې ، دا د سترټیا اغیز دې ، او که بله کومه ځانګړې پیښه در پیښه شوی ده ؟ ایا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

«رخصتي راکړل شوی ده» هغې ځواب ورکړ ،«یوه ځانګړې پیښه شوی ده چې زه ئې ډیره اندښمنه کړې یم» هغه د خپلې ملګرې سره د یوې ونې د سیورې لاندې کیناسته او ټول هر څه چې ورپیښ شوې و ورته ئې بیان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړې و هغه ئې هم ورته بیا ن کړل اوورته ئې وویل چې « زه غواړم د(حدبد) سره ووینم ، زه ویریږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بیرون ویستلې وي او یا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ویل شوي چې ته ئې د هغه سره د لیدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګري ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګیر کړي نو بیا پو هیږي چې سزا به ئې څه وي ؟»

«دهغه وګړي له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو یم.» (لوزینا) ورته وویل.«ماتا ته وویل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګوانښ نه و ، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم وای نو یو څو ورځې به ئې خرابه کړې واې او بیا به ئې کوم امیر کبیر باندې پلورلې وای،خو (حدیث) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګوانښ سره مخ کړ. غلو هغه ته ویلي و چې نجونې مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهیده چې زه پاکه نجلۍ نه یم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم.»

«ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوی ئې» ملګري ئې ورته وویل.

«هو » (لوزینا) ځواب ورکړ. ما دهرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړاې خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګری ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شي دي ؟ مونږ یوه ښکلې توره او خواږه زهر یو. زمونږ وجود دنارینه و د تفریح اوفریب له پاره استعمالیږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هیڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالی احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره یوځاې کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاریدل. زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د یو چا محبوبه ګرځیدلې یم ، کیداې شي دا د همغې اغیزوي ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د یوي حکمراني شهزادګۍ په څیر ګانه.....

«ماته ئې دومره لارې او طریقې ښوولې دي چې دهغې په واسطه ډیر ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نخولې شم ، خو غلو زه یوه پلورونکې څیز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څیر نجونې هره شپه پلورل کیږي اویا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کیږي اوهغوی ئې د حرم سرابو وینځی جوړوي. دغه سړي چې نوم ئې (حدیث) دي زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قید کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه ګڼلم چې ما دخپلې ساعت تیرې اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولې هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبیا کله چې هغه زما دعزت دخوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غیږ کې راونیو او دخپلې سینې سره مې یوځاې کړ. اوبیرته هغې سطحي ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوی وم. ما ته د صلاح الدین ایوبي خبرې هم را په یاد شوی ، هغه ماته ویلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړي سره واده نه کوی ؟ ما په خپل زړه کې ویلې و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دي ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وایم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنیوالي څخه اچولې دي ، هغه د صحرا ویریدونکې شپې ، د غلو ویرې او د (حدیث) د جسم حرارت او دهغې د وینې بوي زما څخه لرې کړې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« که چېرې تا دومره اوږدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوي؟ » دهغې سهيلۍ ورته وويلې ،« خو ددې حقيقت نه دې خبرول اړين ګڼم ، هغه به ددې ځايه ځي او ته به ورسره نه شې تللاې، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وي نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نيول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه يوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،« (لوزينا) ورځخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګيزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پيدا شي.»

« هو کې !» سهيلۍ ئې ورته وويل. زه دا کار کولې شم ، ته بيرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بيرته ولاړه اوسهيلۍ ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

(۸۰)*****

په قاهره کې هم د فوځي خوزښتونو نښې را برسيره کيدې ، فوځ ته جنګي تمرينات ورکول کيدل ، يو څو دلګي ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپينې غلچکي عملياتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شميرې سره د دښمن په زياتو فوځونو باندې بريدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرينات ئې ورکول. دا تمرينات په دې ترتيب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځي دلګي د عسکري تم ځايو څخه بيرون استول کيده. سلطان ايوبي په خپله ددې تمريناتو سره زياته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانوته او ان تر دلګيو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشواو انځورونو په مرسته ، جنګی لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنسټيز اصول دا ډول کيښول چې:

- دکم شمير په واسطه زيات شمير دښمن ته زيان رسول ، او د وسلې څخه زيات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ بريد نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکي عملياتو په واسطه دښمن ته زيا ت زيان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا يا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نيولو لارې چارې او يا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب (سورې) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه ليدنه کړې وه ، کمزورې او يا عمر خوړلي ځناور يې ورځخه جدا کړي و ، د بريد وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ايوبي د فلسطين د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کاميابۍ سره دداخليدو چمتوالي په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځايو په هکله هم فکر کيده.

ددواړو فوځونو چمتوالي داسې و لکه چې يو بل به د تل له پاره له منځه وړي او نابوده وي به ئې. د صليبيانو د چمتوالي دايره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دايره کې د سلطان ايوبي له پاره داسې ځندۍ برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالي دسلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته ور رسیدلي و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په (شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هیڅ ډول اړیکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکي ټرل شوي و. (لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدبد) له پاره ناقراره وه، او سهیلی ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدبد) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترګو کیداې شو ، هغه جاسوسه نجلی وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په ګډون هرې جاسوسې نجلی ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بیا هم به چې دغه نجلی د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي را غلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده «ما خو هغه نه دې کتلي» ، په دریمه ورځ یو افسر ورته په غوږو کې وویل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دي اودهغې وروسته دمسلمانانو پنډغالي ته لیږدول شوی دي.

کله چې سهیلی دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،«دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا یو ویرونکې ځاې و، په هغه ځاې کې د پخوانیو جنګونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولي و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوټولي ، د ا پنډغالي بندیخانه نه وه، او نه د جنګي بندیانو پنډ غالي و، دا یو بیګار پنډغالي و ، چې داسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پیښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یواځې ددې جرم سزا ئې تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړې و ،

(حدبد) ئې هم همدې پنډغالي ته ور لیږلې و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه وینې، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي ټرون دي خو(لوزینا) دهغه حکم نه و منلې ، کله چې هغې واوریدل چې (حدبد) د مسلمانانو په پنډغالي کې دي ،نو هغې خپلې سهیلی ته وویلې چې هغه به (حدبد) ازادوي ، سهیلی دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دیوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړې چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیڅاته هم نه وائي. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلې « هغه يو غريب شانته مسلمان دې چې زما د کورنۍ ډير خدمت ئې کړې دې. هغه چېرې په کومه جګړه کې زخمی شويدې ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، ځرنګه چې دلته ټول ډاکتران عيسايان دي نو په دې خاطر د مسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادې چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره ور ورسيږي چې د دې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه شوی ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې ليږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا به څومره اجرت کيږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوي عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډګر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترګو پو هيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څير ويلې شو ، (لوزينا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل « ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه.»

ډاکټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالوميږي ، خو د (لوزينا) په کتلو سره ئې د ا خطره قبوله کړه ، او وئې ويل « راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ويده شوی وم را ويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس و نيوه.

(۸۱)*****

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته اوخطرناکه مرحله د (حدبد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تيښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را وړل ، ددوی ټوله شميره يو نيم زر کسان برابريدل ، د(لوزينا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات ترلاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينيک ته هره ورځ ور استوي ، چې يواځې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځاې ته ور غله چې ناروغ بنديان ئې را وړل ، هغوی ډير انتظار و نه کړ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکي په لاس کې کوتک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نجونې مخته ورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخوړ ، (حدبد) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائې تللې وه چې (لوزینا) د زخمې کیدو تر مخه کتلې وه ، د (حدبد) اوږې را پریوتې وي ، او کالي ئې په وینه ککړ ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدبد) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزینا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو ، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوې لورې ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدبد) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزینا) ورته په کلاره وویلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم و نه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه څرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم » (حدبد) ورته په کمزورې مګر غضبناکه اواز سره وویل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چپ شه حدبده !(لوزینا) ورته په غبرګوني اواز وویل « داخبرې به بیا کیږي ،ماته ووایه چې ته دشپې په کوم ځاې کې ویده کیږي ، نن شپه به تا له هغه ځاې راباسم ،»

(حدبد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوښکو په تویولو په ډیر سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفریب نه ورکوي ، (حدبد) ورته وویل چې په هغه ځاې کې چې هغه ویده کیږي دهغه ځاې راوتل ګران کار نه دي ، خو چې را ووځي نو هغه به ځي چې؟... هغوی ډیر ژر د تیښتې پلان جوړ کړ.

(۸۲)*****

د مسلمانانو پنډ غالی په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدبره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځاې تر اوسه پورې څوک تښتیدلې هم نه و. اوکه تښتیدلې هم وائې نو چیرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګیزه وه چې که چیرې کوم یو و تښتي هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړی برخه پاې ته رسیدلې وه ،چې دبوی پخوانی شکیدلې خیمې څخه یو کس دګیډې په خویدو سره بیرون را ووت ، او تر هغه ځاې پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګیدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیاره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته یو سیوري د سرنه تر پښو پورې پټ تر سترګو شو ، خویدونکې راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدبد) و او (لوزینا) دهغه انتظار کاوه .

« تیز تلاې شې؟ » (لوزینا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدبد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي څخه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سیمه پرته وه ، ستونزه داوه چې (حدبد) تللاې نه شو. (لوزینا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګرندي ګامونه واخستلاې شي هغه ته ئې په لاره کې وویل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدبد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبیا د ډاکټر کور هم راورسید ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بیرون راووت ، او (حدبد) ئې سمدستي دننه یوړ. د (حدبد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ویل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کیږي. ددې خبرې په اوریدو سره د(لوزینا) مخته یو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدبد) په کوم ځاې کې پټوي ، بیګار پنډغالي ته ئې هم بیرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاوه. ډاکټر دهغه علاج پیل کړې و ، نو ورته ئې وویل چې دې ته د ډیرې قوي او ښه غذا اړتیا ده.

(لوزینا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وویل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کیږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ماڅخه څومره اجرت غواړې همغومره درکو م.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډیر زیات و ، (لوزینا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وویلې ،« ته پر ما ډیر خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هیږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي څخه راوړې دي. اودا د مصر د فوځ سپاهي دي ، ته له دې سره څه اړیکې لرې ؟ ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بیرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزینا) ورته وویلې ، اوډاکټره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدبد) په یوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وویل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شیدې او میوه راوړه ، او(لوزینا) ئې یوې بلې کمرې ته یوړه ،.... بله ورځ (لوزینا) او دهغې سهیلې د پنډغالي جاسوسې وکړه ، کلینیک ته ولاړې ، ناروغ قیدیان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصي فن له مخې ئې دا ډاګیزه کړه چې د(حدبد) په ورکیدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پیدا شوی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تیریدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قیمت اخسته نو په دې خاطر هغه (حدبد) هملته له ځانه سره پټه ساتلې و ، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزینا) به هر مانښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدبد) سره کیناستله او ډیر وخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تیراوه ، په همدې جریان کې شل ورځې تیرې شوی ، د (حدبد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتیائې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزینا) ډاکټر ته وویل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدبد) له دې ځایه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهیلې بیا استعمال کړه ، د یوي کمې رتبې افسر چې تل به دهغې د سهیلې ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په یوه چل را ګیر کړ. افسر ئې په یوه کوټه کې بند کړ او (لوزینا) ترې عسکري کالي و کښل او (حدبد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپیر لوي خاورین دیوال و اوخلور دروازې ئې درلودې ، چې د شپې له مخې به ټرل کیدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا درواځې پرانستې وی ، ځکه چې د سلطان ایوبي د راتلونکي یرغل له پاره د فوځیانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپریوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور یو صلیبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په خیر کړه نه وه بلکه نیغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صلیب په شکل و ، هغه له هره اړخه صلیبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو یوه بار کړل شوی قافله بیرون روانه وه ، داسې ښکاریده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره یوځای روان دې ، هغه دروازې ته ورسید ، نو دصلیبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخلیده ، هغه بیرون له کومه ځایه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغې نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزینا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډیره تیزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علی بن سفیان په څیر هرمن هم په څارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستې خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بیرون چې ووت هر من وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تیر شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بیکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستې خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډیر تیز تلونکې و ، اوپه دې ترتیب (لوزینا) (حدبد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

(۸۲)*****

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بیرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړې د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکي څخه ئې د (حدبد) دنښو نښانو ویلو وروسته وپوښتل چې هغه چېرې دې ، خو په هغه خیمه کې چې (حدبد) ساتل کیده د هغې ملګرو وویل چې یو سهار هغه ددې ځایه غایب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګڼله چې شاید هغه ئې اخوا دېخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصلیبي فوځ په بڼه کې يې ددروازې څخه وتلې وکوت ، هغه د نورې زیاتې پلټنې له پاره د (لوزینا) کمرې ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نیولې وه اوژړل ئې.

«ایا هغه تا و تښتاوه ؟»هرمن تري په غضب سره و پوښتل ، (لوزینا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وویل « که درواغ دې وویل نو په پلټنه کې به ئې دربانديې ثابت کړم چې هغه ته تا دتیښتې ټولې لارې چارې برابرې کړې دي.»

«نه ستا تفتیش ته اړتیا شته او نه ماته ددرواغو د ویلو اړتیا » (لوزینا) ورته وویل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډیره ښایسته دوکه او فریب دې ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر دریښتیا په ویلو ځان مرګ ته ورکړ. » دهغې په اوازکې پرکالي وه چې هر ساعت زیاتیدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزیدو شوی ، ورسره نژدې یو ګیلاس پروت و چې یو څو څاڅکي اوبه ئې درلودې هغه ګیلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ویل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګیلاس دغه څو څاڅکي اوبه ددې ګواهي وایې چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس دښمن مې د قیده خلاص کړې او د تیښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي بلکه زما جرم داو چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم، چې دهغوی تر منځ دوکه او فریب شته نه دي. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه یانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بیا دهغوی څخه یو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړاو زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را وویستلم. ماته د نیکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپیر مالوم شو. زه ریښتیا وایم او مړه کیږم، دا به ډیر ډاډمن مرګ وي».

هغه لویدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه ګیلاس واخست اوهغه ئې و نیوله ، (لوزینا) خپله جسم ته یو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وویست او لرې تري و دریده ، په ژړغوني اواز ئې ووېل چې « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دي. دغې زهرو په دې کې ریښتاوی ور ننویستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتیا ده ،.... هو هغه ته ما دتیښتې زمینه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فریننډس درویشي را پټه کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللاې مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاې ، په دې خاطر ما زهر و څښل ، که چېرې تا زه نیولې هم نه وي نوما زهر څښلي و ،»-- هغه په پالنګ باندې پریوته ، هرمن ته د هغه اخري خبره تر غوږو شوه « په ریښتیا ویلو سره په مرګ کې خومره سکون دي » هغې خپله اخري ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه «اه» .

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو یو افسر و پوښتل چې « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړيني خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و ،» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس یولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوی وه »

د صلاح الدین ایوبي د فوځ د کوچ درېیمه ورځ وه ، صلیبیانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زیات شمیر فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کیدونکې وه نو په دې اساس صلیبیانو د (شوبک) څخه هم زیات شمیر فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو یو برخه د شام په لور هم استولې وه ، ترڅو چې د نور الدین زنګي د مرستندویه فوځونو د راتګ مخنیوي وکړي ، د همدې فوځ یوه برخه هغوی په لار کې د سلطان ایوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه . دکوچ په وخت کې سلطان ایوبي خپل فوځ په درې برخو ویشلې و ، او درې واړه برخې ئې یو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځاې ته ورسید چېرې چې د صلیبیانو سره ټکر کیدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبین خپلې خیمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځاې ته راغلي یو چې زه باید تاسې ته راز را څرګند کړم ،» سلطان ایوبي ورته وویل ،« تاسو به حیران شوی یاست چې زه تاسې ته دا ویل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې یم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي یاست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، یوه پوښتنه به تاسو ټول اندښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې یوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکي ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واورئ: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کینول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پرېښوله ، او علي بن سفیان او دوه نورو نائبیونو ته مې په لوړ اواز وویل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکي تاریخ باندې په (کرک) حمله کوم ، زه پوهیدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صلیبیانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ویریږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکي مې ورکړل ترڅو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسید چې په لاره کې یوه پېښه و شوه ، غلو یوه نجلۍ او درې ساتونکي وژلي دي، څلورم ساتونکي پرون شپه د (شوبک) څخه بېرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسیدلې او همغه زما پلان ته بریا ورکړې ده ، صلیبیانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ویشلې دي ، اوس ستاسې د فوځ د ښي لورې برخه د صلیبیانو د ډېر ستر فوځ ښي لورې د فوځ څخه څلور میله لرې دي»

هغه د ښي لورې د برخې قومندان ته وویل « نن به دلمر د پریوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه میله مخامخ مخته یوسې ، بیا به کین لورې ته شې او څلور میله به مخامخامخ ولاړ شې بیا به ښي لورې ته دوه میله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شي ، برید کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډيره ګړندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه يې يوسئ او بيرته را ووځئ ، اوهماغه ځاېو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځاېه چې تللې وئ ، دويمه برخه به د مانبام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه ميله لرې به بيا کينې لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوڅيستکې موادو قافلې تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا ياست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر يرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتئ ، دورځې ډير وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بيا برېد کوئ ، خو دريږئ به نه. که صليبيان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا برېد کوي او دښمن به راټوليدو ته نه پريږدئ ، دغه درېيمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پريږدئ چې ور ورسيږي ، او کله چې د اوبود چېنو څخه لرې شول سمدستې په هغو چېنو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کيږئ نه ، د سرتيرو ډلې به تل د هغوی په حيواناتو باندې اور وروي.

د ا د (۱۱۷۱) زيږديز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسيدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په څير مهمه کلا د سلطان ايوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زيات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او يو شميرئې په دښتو کې د سلطان ايوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره ميشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسيدونکو سره هيڅ کومک نه شوکولاې ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصليبيانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکي او کماندو عملياتو په واسطه هغوی وار خطا کړي دي ، دهغوی دخوراکې موادو قافلې له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صليبيانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللاې نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صليبيانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډيره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ايوبي نقب ويستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره يوه نيمه مياشت روانه وه ، اخر سلطان ايوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بيګارانو پنډ غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصليبيانو صحرائي فوځ په ډيره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسيد چېرې چې ډيرې فوځيان بيکاره ناست و اود سلطان ايوبي د ورتللو انتظار ئې کاوه.

(۸۳)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځيدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګليستان ، فرانسې ، جرمني ، ايټاليي او ....دکوموکومو ځايو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ايونا» په عايشې بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زيږديز کال دويمه مياشت په تيريدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدينو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عيسايانو دخپلو کورنيو سره يوځاې دهغه ښاره د تيښتې هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتيدلي و. هغوی ويريدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسيدونکو مسلمانانو ظلم او تيرې کړې و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ويره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تيښته ، دصلاح الدين ايوبي د غشي ويشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو يواځې خپل کوچنيان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهيانو هغوی تللو ته نه پريښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسيدونکي بلې لورې تللو ته مه پريږدئ ، هماغه و چې سپاهيانو به تښتيدونکي عيسويان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډيو او نورو سيمو څخه نيول او بيرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقيقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تيښته کې و ، هغوی ددې ځاې اوسيدونکي مسلمانان د چينجيو په څير سپک او بې ارزښته ګڼل و او د «مسلمانانو پنډ غالې يا بيګار کيمپ » ددې ستر ثبوت و. سلطان ايوبي ته ددې پنډغالي په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالي ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قيد اوبند په اذيتونو اخته پراته و. عيسايانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حيواناتو په څير کار اخسته ، د دې بنديانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړي و او همدلته ئې عمر تيرکړي و اواوس اذيتونو زړښت ته رسولي و. هغوی دا له ياده ويستلي و چې دوی ريښتيا هم انسانان دي ، په دې ځاې کې د پخوانيو جنګونو بنديان هم و ، خو د هغو بدنصيبو شميره په کې زياته وه چې صليبيانو د قافلو او يا د ښاره څخه نيولي او پنډغالي ته ئې را وړي و. که هغه به ستر تاجر و او يا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نيوه دهغه شتمني به ئې تري اخسته او يا به ئې لونې تري اخستې او هغوی به ئې همدې ځاې ته را رسول. په دوی کې دښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصليب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسيدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او هڅه به ئې کوله چې غږ ئې بيرون و نه وځي..... هغوی به يو مامولي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائي ته هم ټیټیدل او سلام به ئې ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلمانې لونې په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پرې ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو روانې شوې او وئې ویل « زه د ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ،» هغه د هغوی د غذائي او روغتیائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځای کې وساتئ اوبستړي اونور اړوندې اسانتیاوې ورته برابرې کړئ ، د سلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي. بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنګرونه نیولي و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوې و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکي عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځایو کې د هغوی چریکان محاصره شوي او ډیر زیان ورته رسیدلې دي ، دا خطره هم وه چې هغه فوځیان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې د خپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددې حالاتو سره د مقابلې له پاره د سلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تر اوسه پورې په پوره توګه نه و ځپل شوي ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاتړي په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وې ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی یو دبل سره د سلطان ایوبي پر خلاف را یوځای کړي ، تر ټولو لویه خطره داوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردې سره یو ځای په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکې قاتلینو مرسته هم تر لاسه کړې وه ،او د سلطان ایوبي د وژلو پلان ئې تر لاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي څو ځله ویلي و ، چې دا د صلیبیانو څومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غداری کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکي وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، څومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دېوالونو دخپلو فوځي سلاکارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نخاوی کولې او د[الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ،خود بله اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې لیکي چې «دصلاح الدین ایوبي په مخ او تندي د سوبې اوبریا څه نښې نه لیدل کیدې، د (شوبک) د مسلمانانو یوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نڅاو کې و دهغه دېوال تر څنګ و دریدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدین ایوبي هغوی ته کتل ، د هغه په لیدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زیاته شوه ، خو د ایوبي په شونډو باندې مسکا هم را پیدا نه شوه ، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته یواځې کتل ، د ډلې څخه یوه په لوړ اواز وویل «صلاح الدین دنجم الدین ایوب ځویه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پیغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و ، او عربو به یوبل د پلار په نوم پیژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډیرو صلاح الدین ایوبي ته بن ایوب یا بن نجم وایه ، پخپله سلطان ایوبي دکرد د نژاده و .....

«د نڅیدونکو څخه کوم یوه نعره پورته کړه ،-- دکرد ځویه ! مونږ ستا پیغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدین ایوبي یو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وویلې ، دوی ته ووایه چې ما نه ګنهګاروي ، زه د پیغمرانو غلام یم ، د سجدې کولو وړ یواځې یو الله ﷻ دې.» ما د سلطان یو ساتونکي ته وویل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووایه چې داسې نعرې دې نه وهي ، دمصر امیر پرې ناخوښه کیږي ، ساتونکې ورغې نو ایوبي هغه تم کړ او ورته ئې وویل چې « په کلاره ورته ووایه ، دهغوی زړونه مه خفه کوه ، پریږده چې نڅاوی وکړي او سندرې ووائي ، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحالیو له پاره وقف دي....

هغه نور څه نه شو ویلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږه څخه پټې کړي ، لږوروسته هغه زمونږ لوري ته وکتل ، او وئې ویل « مونږ اوس اوس د فلسطین دهلیز ته را رسیدلي یو ، زمونږ منزل ډیر لرې دې ، مونږ ته دشمال په لوري تر هغه ځایه تګ ته اړتیا ده چېرې چې د روم د بحیرې ساحل دلمرپریواته لوري ته ورګرځي ، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخری صلیبي د ویستلو او د روم په بحیره کې د هغوی د وړډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ایوبي هملته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هیڅ غیر مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي ، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او یا عسکر څخه څه ستونزه ورسیږي نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکایت درج کړي ، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وویل چې مونږ دهیڅا له پاره هم ستونزې او مصیبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مینې پیغام مو راوړې دي ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره یا کوم خوښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په یاد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غیر مسلمان ، یو هم خوندي نه شي پاته کیداې. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صلیبي جاسوس او یا عسکر پټ شوی وي او یا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسلیم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ایوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دبوال په ماتولو سره ور ننوتي و. هغه حکم کړي و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د څارکښۍ د شبکې مرکز و. ددې جاسوسونو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډیر مالومات ورکړل شوي و او لارښوونه ئې هم ورته کړې وه، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و، او ټول اسنادئې ترې له ځانه سره وړي و، دهغوی د جاسوسې شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکي دهغه ځایه تښتیدلي و، هلته یواځې اته نجونې نیول شوې وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوې وې، هغه د هغوی څخه مالومات ترلاسه کول، هغو نجونو ویلي و چې لږ و ډیر شل نجونې له دې ځایه څخه وتلي دي. هغوی ټولې په خپله تښتیدلې دي، دهغوی سره کوم نارینه نه و، نارینه جاسوسان هم وتلي و، دهغو اتو نجونو څخه یوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل، چې هغې یو مسلمان فوځي (حدید) ته ددې کلا څخه د تیښتې لار برابره کړې وه او بیا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټینګښت او نوروامورو اتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په ځوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان دبلې حملې له پاره دومره ژر، چې هغوی ئې هیله کوله، نه شواې چمتو کیداې. دهغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډیر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبي فوځ به په (کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم دهمغه په غاړه وي، خو په نیمائي لاره کې دهغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟ او داسې چال ئې و لوباوه، چې هغه صلیبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلي و د غلچکي عملیاتو لاندې راغې او سلطان ایوبي د (کرک) څخه ډیر لرې په (شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، دهغوی د څارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې دنیولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څیر په دې کانفرنس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تیښته بریالي شوی و، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله، او دهغوی د سوبې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول ترلاسه شوی وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دي، هغه داهم وویل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري باید پر هغې باندې عمل نه واې کړي. دهغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د څارکښۍ د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دي.

«زه په دې هکله ډیر څه ویل غواړم» (هرمن) وویل «زه دا په ډاډ سره ویلاې شم چې زه د څارکښۍ د شبکې ماهر یم، خو ډیر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د څارکښۍ کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغې پايلې دا شوی چې زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندې يا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دې کانفرانس کې دري پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس دداسې ستړي ماتې سره مخ شوی يو چې په کې د (شوبک) په څير ډيره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او ترڅنګ ئې په ميلوميلو خپره سيمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، دېوه کاله زيات لوژيستکی وسايل ددښمن په لاسو کې پريوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلامانو ګرځيدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامې او احمقانه حرکتونه ستاسې ترمخ کيږدم او زه تاسې ټولو ته په ډير احترام او درنښت سره دا يادول غواړم چې مونږ په صليب باندې لاس ايښودې او دا مو ويلي چې دصليب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چېرې ستاسې د کوم يوه ذاتي وقار ته کوم زيان رسيږي نو هغه دې دخپل وقار اوعزت په ځاې دصليب وقار او عزت ترمخ کيږدي.»

(هرمن) د ستر حيثيت خاوند ګڼل کيده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګي اف لوزينان ، او د شاه اګستس په څير خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شوکولې ، د څارکښې ټول نظام دهغه په لاسوکې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددې جرأت اوهمت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه يوسي نو وړاې شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي.

« زه په دې خبرې د پوهيدو توان نه لرم ، چې ددښمن دراز د مالومولو له پاره يواځې په نجونو باندې ولې دومره زياته تکيه کيږي؟.» هغه وپوښتل.

« په دې خاطر چې ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده .» يوه حکمران وويل ، « دانسان د کړچار دخرابولو ښه وسيله ښځه ده ، ايا ته ددې څخه انکار کولې شې چې دعربو زيات شمير مسلمان امراء ، وزراء... مونږ دهمدې ښخو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي ؟»

« خو تاسې دا فکر نه دې کړې چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دي ،» (هرمن) ورته وويلې ، دهغوی خليفه خپل حکم نه شي پياده کولاې ، په عسکري امورو کې دهغې هيڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې دسلطان ايوبي حيثيت د هغې ځاې د والي په څير دي خو هغه د هغې ځاې خليفه هم ګومښه کړ، هلته نورالدين زنګي دي چې د يو سالار او وزير رتبه لري خو په جنګي امورو کې هغه دبغداد دخليفه څخه د اجازې اخستلو ته هيڅ اړتيا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به يو څو اميران ، وزيران او د کلاو مسؤلين په خپلو لاسو کې اخستي و ي خو دهغوی حيثيت د يوڅو غدارانو په څير دې هغوی تاسي ته دخپل هيواد يو انچ هم نه شي درکولاې ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځيان دي. نورالدين زنګي اوصلاح الدين ايوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شئ کولاې د داسې نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کړچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړې دې ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دې ، په اسلام کې دهر يوه له پاره شراب حرام دي ، ددې بنديز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغیز دادې چې مسلمان فوځي وي او که غیر فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدین ایوبي دشرابو عادي واې ، نو نن به مصر زمونږه و ، او صلاح الدین ایوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کیده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي واې.

« (هرمن) ! » یو قومندان ورته په سخته توګه وویلې « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوریدلو له پاره وخت نه شته ،»

« زه همدا ویل غواړم » (هرمن) ورته وویل « چې د څارکښې له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تیرو دوو کالو کې مونږ ډیرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زیاتې د مسلمانو فوځیانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم یاد ساتئ ، چې ښځه ذات ډیره ژر احساساتي کیږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بیا هم هغوی د نارینه و په څیر د تیږې په شان نه کلکیږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغیز کوي په ځینووختونو کې حالات ډیر زیات خرابیږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځیان زمونږ نجونې د تفریح او ساعت تیریو په ځاې په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو څخه مغلوبیږي. همدا اوس اوس زمونږ یوې نجلۍ د صلاح الدین ایوبي یوه قومندان د غلو څخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مګر نجلۍ هغه ته زمونږ د یوه افسر کالي ور واغوستل او دکلا څخه ئې وویست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ،ما هغه نجلۍ و نیوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې وواژه، هغې د سزا د ویرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس کړې وه چې هغه ګناهګاره ده ، اوخپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دې ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف یو بل دلیل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زیاته شمیره دهغو نجونو ده چې په کوچني والي کې د مسلمانانو د قافلو څخه او یا د مسلمانانو د کورونو څخه را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځوانې شوی او خپل اصلیت تر هیر شو ، هغوی ته دا یاد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لونې دي ، خو مونږ یواځې د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کړچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وینه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسیاتو باندې پوهیږم ، او دا زما تجربه ده ، چې دمسلمانانو نفسیات د نورو مذهبونو د انسانانو څخه توپیر لري، دا نجونې چې کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسې ورته مالومیږي چې هغوی ته یو ناڅاپه را په یادیږي چې دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وینه ده ، د مسلمان د وینې څخه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چې پس له دې کومه نجلۍ د څارکښې له پاره مه لیږئ ،» یوه قومندان ورڅخه و پوښتل. « کومه داسې نجلۍ مه استوئ چې دکوم مسلمان په کور کې پیدا شوې وي» (هرمن) ځواب ورکړ. « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې څخه وکاړئ نو دا به د صلیب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرایو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګیرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوی د جنګ میدان نه دې لیدلې ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پیژني ، یواځې فوځ دې چې دښمن پیژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي ،»

دصلیبیانو پادشاه اګستس ډیر زیات شیطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګانه ، هغه وویل «(هرمن) ! ستا آند ډیر را نغښتې دي ، ته یواځې صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګی ګوري ، خو مونږ اسلام وینو ، مونږ باید ددې مذهب بیخ را وکاږو ، دهغوی کړچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپیدا کړو ، په مسلمانانو کې داسې تهذیب رواج کړئ چې په کې جذابیت وي ، دا اړینه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې ترلاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ورو سپارو ، څه بریا به هغوی ترلاسه کړي او دا کار به بیا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ورولویږي....

بیا به داسې یو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندې هم پاته وي نو بیا به دا مذهب بل کوم صلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي په ځیر بچیان نه زیږوي ، زه په ډاډ سره ویلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذیب کې رنګ شوې وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې و نیسه ، برې او ناکامي وختي پیښې دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطمیانو او حبشي سوډانیانو ترمنځ یووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشیشینو څخه کار واخله.

(۸۴)*****

غونډه روانه وه چې یو صلیبي افسر را ننوت ، سترې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډیر اندېښمند و ، هغه وویل « د فوځ حالت ښه نه دي زه ددې وړاندېز سره راغلې یم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور یوځاې کړئ او په (شوبک) باندې یرغل یوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادي چې زمونږ فوځي دلګي د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چریکې ډلې د لږشمیره وګړو په واسطه غلچکي شپینې بریدونه کوي اوبیا شاته ته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوی یو څو کسان غشي ویشتونکي یوځو غشي را توغوي او بیرته ورککیږي ، هغوی ډیر وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر ځناور چې په غشي لګیږي نو هغه بیا د کنترولو وځي ، مونږ دلږ څه تم کیدو وروسته خپلې خورې وري ډلې بیرته سره راټولې کړلې ، او د ځوابي یرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ یو شمیر دلګي په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانوهغوی دخپلې خوښې ډګر ته را ښکودل ،اوس په سپاهیانو کې د جګړې کولو جذبه مړژوانديې شوی ده ، او ددې جذبې د بیرته را پیداکیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوي ځوابي حمله پیل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او څیړنه پیل شوه ، دصلیبیانو له پاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ ګانې، د(کرک) څخه لرې په شګلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه. د سلطان ایوبي چال بریالې شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکرې ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توګه پلې کړې و، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهمغې تیزی هوا له څپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې څخه دا ګټه تر لاسه کیده ، چې دهوا اودآسونو دپښو څخه الوزول شوی شګې به د صلیبي عسکرو په سترګو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ایوبي سره زیات شمیر وګړي نه و .

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې واې نو دسلطان ایوبي سره دومره وګړي نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واې ، هغه د جنګي فهم اوفراست څخه کار واخست ، اوپه صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځاې نه شو را ویستلاې چې سلطان زنګي به سلطان ایوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړینې کړي و ، خو په (شوبک) کې ایوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړي نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په ښه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترڅو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو څخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو څخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را یوځاې شوو له پاره هملته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي. هغوی ته دصلیبیانو زیات شمیر اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملیاتو او خوځنده جنګ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه و ه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پریښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتي یرغل له پاره وګړي را پیدا کړي. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ اوایا هغه نجونې د هغه ځاې څخه را ویستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وویل چې یو څو نجونې دمسلمانانو په قید کې ورغلي اوخه نورې را وتلې دي او یو شمیر ورکې دي ، د نارینه جاسوسانو په هکله هغه وویل چې یو څوئې په قید کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان یو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،... یو صلیبي حکمران وویل چې هغه نجونې چې هلته قید دي دهغوی را ویستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شوني ده چې یو شمیر نجونو هلته د عیسایانو په کورونو کې پناه اخستې وي هغوی باید دهغه ځایه څخه را وویستل شي.

د لږ څه بحث او څیړنې وروسته دا پریکړه وشوه چې داسې یوه ډله تیاره کړئ چې دسلطان ایوبي د غلچکي ډلې په څیر هر ډول لوبې ته تیار وي ، ددې ډلې هر یو کس باید ذهینه او هوښیار وي په عربي یا مصري ژبه و پوهیږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعیسایانو د ظلم او تیري له لاسه را تښتیدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځایه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وګړي ډیر مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ویستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمینو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بیا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خیال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهیان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسیدلي وي او دهغې ځاې دکوځو او لارو سره ښه بلدتیا و لري ،..... اوس دلته دا ستونزه را پیدا شوه چې مجرم وګړي ددې سیمې په ژبه نه پوهیږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پیدا کړه چې ډیر داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځاې په ژبه باندې پوهیږي.

زیات شمیر تاریخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپین ګویه تاریخپوهان لکه د(ویلیم اف ټآئر) په څیر عیسایانو هم ، په صلیبیانو باندې سختې نیوکې کړي دي ، هغوی لیکي چې دهغوی حکمرانانو د ښایسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سیمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخریب کاری او ځارکښی له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار لید تر سترګو کیږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غیر فوځي چارواکي تر خپل اغیز لاندې را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو یو قوم هم شته او یو فوځ هم ، د یوه قوم او دهغې د فوځ د عقیدې وژل دومره اسانه کار نه دي ،اوبیا په هغه وخت کې چې صلیبیانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنیان ئې تښتول ، په نیول شوو سیمو کې ئې په پراخه پیمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامې وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بیګار پنډغالي کې ور واچول او دغناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شوني ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونوکې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په لیکو کې د یو څو کسه غدارانو د پیدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شې وړل کیداې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د يرغل اړتيا وه ، او صلاح الدين ايوبي د جنګي اړخه کمزورې و نو صليبيانو د(شوبک) څخه د يو څو جاسوسو نجونو د ويستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتيرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و . هغوی ليکي چې دصلاح الدين ايوبي د جنګي فراست ستاينه بايد وکړل شي چې هغه په صليبيانو باندې رعب او ويره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصليبيانو هم د ا اغيز منلې و، هغوی هيڅ دې لوري ته توجه ونکړه ، چې د ايوبي خپل فوځ دلګي دلګي او ډله ډله خور وور پروت دې اودا هم ويل کيږي چې سلطان ايوبي ددې حال څخه غمګين هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د اندښنې کومه يادونه کړې نو هغه همدا کيداې شي چې دهغې فوځي دلګي د صليبيانو د تعقب پسې خواره شوي و او دهغوی مرکزيت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې دهغې دلګي د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګيدل ،دا سې نمونې هم ليدل شوی دي چې يو شمير مسلمان فوځي دلګي د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بياهم په هر حال کې چې وو، جنګيدل.

دا دجذباتواو احساساتو جنګ و چې صليبي سپاهيان تري بې برخې و ، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحيه له منځه تلله، که چېرې صليبيانو لږ څه توجه دې لوري ته کړې واي نو د ايوبي خورورو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په وړو وړو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګي امورو باندې کيږي.

دلته يوه بله يادوونه اړينه ده او هغه داچې د هغه وخت د صليبي پېښو ليکونکو په حواله دوه درې غيرمسلمانه تاريخپوهانو دا ډول غلط بياني هم کړيده ، چې سلطان صلاح الدين ايوبي (شوبک) دوه کاله په پرليسې توګه تر محاصرې لاندې نيولې و اوبيرته ناکامه را وګرځيد ، هغوی ددې علت دا بيان کړې دې چې د صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي تر منځ غلط فهمي را پيدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ويلي و چې صلاح الدين ايوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي اوځان د فلسطين حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطين د سوبی وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخين ليکي چې نور الدين زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ايوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګي امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغې نو سلطان ايوبي ته چاوويل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولې چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولوله پاره ئې را ستولې دي. ددې خبرې په اوريدلو سره سلطان ايوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بيرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عيسائي تاريخپوهانو د زنګي او ايوبي تر منځ دغه فرضي ټکر ډير پورته پورته کړېدې خو په هغوی کې دهغو تاريخپوهانو شميره ډيره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ايوبي د يوي نيمې مياشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صليبي تخريب کاراونو دنورالدين زنګي او سلطان ايوبي تر منځ د اختلاف د پيداکولو هڅې کولې خو بريالي نه شول. ددې ثبو ت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادې چې دسلطان ایوبي پلار نجم الدین ایوب تر ډېرې اوږدې او ستومانه کونکې لارې (شوبک) ته ورسید ، هغه ته دا شک پیدا شوی و چې هسې نه چې د هغه ځوي داسې بې عقلي و کړي اویا داسې څه پیښ نه شي چې تخریب کاران دهغه غوږونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې زیاتوي چې «صلاح الدین ایوبي دخپل پلار په کتلو ډیر حیران شو دهغه لاسونه ئې ښکل کړل او داسې وپوهیده چې پلار ئې ورته ددې سترې سوبې د مبارکۍ په خاطر راغلې دې. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبرې داسې پیل کړې «ایا نورالدین زنګي جاهل او ناپوهه دې چې زما د ورک او غریب د ځوی په څیر یو وګړي ئې د مصر حکمران کړ ؟ایا زه به دا اورم چې ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدین زنګي دښمن ګرځیدلې دې ؟..... ولاړ شه او د نورالدین زنګي څخه ښېنه و غواړه ،....

کله چې خبره را برسیره شوه نو مالومه شوه چې د سلطان ایوبي ذهن پاک دې او هغه د سلطان نورالدین زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدین ایوب ډاډمن شو او څرګنده ئې کړه چې دا دصلیبیانو تخریبکاري او شیطانت دې. سلطان ایوبي خپل باوړي قاصد او سلاکار (فقیه عیسی الهکاري) دخپل درونډ پلار سره یو ځاې رخصت کړ، او الهکاري ته ئې د نورالدین زنګي په نوم یو پیغام ور ولیږه ، او ورسره ئې د (شوبک) څه تحفې هم ور ولیږلې ، هغه ورته ولیکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چې زه ئې ستا په قدمونو کې ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پیغام کې سلطان ایوبي دا ډاګیزه کړې وه چې دصلیبیانو د تخریب کاریو څخه باید بیداره و اوسي ، او دا هم له یاده و نه باسي چې یو شمیر مسلمانان امراء هم په دې ډول تخریبیواو سازشونو کې د صلیبیانو لاس ورکلکوي. په دې پیغام کې سلطان ایوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالې لیکلې و،او ترځنګ ئې څه انقلابي وړاندیزونه هم کړي و. هغه زنګي ته لیکلي و چې په اوسنیو حالاتو کې دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دې او د جنګ په ډګر کې زمونږ پر خلاف پوره فعاله دې ،د ځمکې لاندې فعالیتونوکې هغوی زمونږ پر خلاف ډیرې غلطې انګیرنې پیداکوي ، زه دې نتیجې ته رسیدلې یم چې زمونږ غیر فوځي قیادت نه یواځې دا چې ناکامه دې بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځیدلې دې. مونږ د کوره لرې په بې رحمه صحراو کې ددښمن پر خلاف جنګیږو ، زمونږ مجاهدین جنګیږي او شهیدانیږي ، هغوی په لوړه او تنده جنګیږي ، او کفن هم ورته میسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندې مښل کیږي د صحرایې ګیدړو او مرغانو دخوراک غوړه مړۍ ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چې څومره ځان ځارنی هغوی کوي هغومره بل هیڅوک نه شي کولاې ، خو زمونږ د غیر فوځي حکامو او مشرانو یو ځاځکی وینه هم نه توئیږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډیر لرې په خوندي ځاېو کې ناست دي همدا علت دې چې هغوی د عیش اوعشرت عادي ګرځیدلي دي ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپایي شرابو په واسطه خپل مریدان ګرځولي دي. مونږ د دښن او ایما ن د سر لورۍ له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږو ، او هغوی د ايمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کيږي او خپل عيش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ايوبي ليکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطين دهليز ته رارسيدلې يم او ما عزم کړي چې دفلسطين د سوبي پرته به بيرته نه ستنيږم دا اړين ګڼم چې تاسې (نورالدين زنګي) د غير فوځي قيادت ځارنه وکړئ ، دعلماؤ امير ته ووايايست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونيزو ځايو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت يواځی او يواځی يو خليفه لري اوهغه د بغدا خلافت دې ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دې ، خو په خطبې کې او په هيڅ جومات کې به دخليفه نوم نه اخستل کيږي. ستر نوم يواځی د الله ج دې او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکې کې کله هم خليفه يا کوم بل حاکم په کومي لوري يا د يو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته ټيټ شي او هغه ته سلام وکړي.....سلطان ايوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شيعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زياتيږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کيدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډيرښت راغلې دي ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنيانو سره دي خو هيڅ سني حاکم او ياکارکونکې ته دا حق نه شته چې شيعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شيعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدې تر تيب څه نور انقلابي وړاندېزونه هم وو ، چې سلطان ايوبي نور الدين زنګي ته واستول . تاريخپوهان په دې خبره کې سره يو دي چې نورالدين زنګي پر دې وړاندېزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ايوبي د خپله اړخه هم دشيعه سني تفرقه د مينې او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه يوړه.

(۸۵)*****

هلته په (کرک) کې صليبيان د سلطان ايوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام ليږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګيدو هڅه مه کوئ ، بلکه دهغو ځايو څخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر څو د ځوابي حملې له پاره زيات فوځ را ټول کړاې شو . ددې احکامو تر څنګ هغوی د څلويښتو کسو سرتيرو يوه ډله تياره کړه چې بايد د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ورورننوځي ، او جاسوسې نجونې دهغه ځايه را وکاږي ، صليبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ايوبي د مصر څخه غير حاضر دې هلته د خپلو تخريبکارانو د ډيرښت له پاره پريکړه کړي وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانيان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را يوځاې کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومي.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه وينې بهيدې ، هغه ټوله سيمه همواره شګلوړه نه وه ، په څو ځايو کې هلته د خاورې او شګو ستړې ستړې غونډۍ پرتې وې او يا د شګو داسې سيمې وې چې که څوک به يو ځل ورننوت نو بيا به ئې د وتلو شونتيا لږه وه. په داسې سيموکې صليبيان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي مجاهد ښ هم. اوهلته د (شوبک) هغه عیسایان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ویرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتیدل، هلته د جنګ منظر داسې و لکه د یوه افق نه تر بله پورې چې انسانان یو د بل وینې تویوي، په دې پراخه شګلوړه کې یوځاې نخلستان یا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کیداې شوی اوستړي ستومانه انسانان، زخمي انسانان او دتندې مړه کیدونکی انسانان هلته ورتلل او لویدل به.

عماد هاشم د سلطان ایوبي دفوځ دېوي کوچنۍ سر تیرې ډلې قومندا ن و، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي لیکه، هغه جذبه چې دصلیبیانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زیات مالومیده، د هغه په اړه ټولو ته ډاګیزه وه چې هغه یتیم و او نژدې خپلوان ئې هیڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و، چې هغه یتیم دې او که نه، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتیدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و، هغه ته په یاد و چې دهغه په کوچنیوالي کې صلیبیانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بیا یې دمسلمانانو په وینو تویولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنیوالې د صلیبیانو په دهشت او وحشت کې تیر شوی و، هغه مسلمان جنګي بندیان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړي و، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پیښې هم په خپلو سترګو کتلې وي او مسلمانانئې بیګار کیمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ویلې، کله چې په ښار کې عیسایانو بې له کومه دلیله مسلمانانو نیول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو یرغلونه کول پیل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دي.

د عماد شامي کور هم د عیسایانو دېرغل څخه خوندي نه و پاته، هغه ته خپله خور یاده وه، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډیره ښایسته او دنانځکې په څیر نجلۍ وه، په کور کې ئې پلار، مور اویو ورور هم و. یوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بیرون ووتله، او درغل شوه، پلارئې ورپسې لټون وکړ خو پیدا ئې نشوه کړاې، یو مسلمان ګاونډي ورته وویل چې هغه عیسایانو پورته کړه او یوړه ئې، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فریاد وروست، خو څنګه ئې چې وویل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی، کور ته په را ستنیدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عیسایانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پایلې دا شوی چې د شپې د هغوی په کور باندې یرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وینو کې ډوب وکتل، هغه پخپله بیرون را ووت او وتښتید، او دېوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بیا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ویرې هلته بیرون نه پرېښوده چې عیسایان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږې ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا یو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وویست ، د سهار په وخت هغه د یوي قافلې سره روان و ، دډیرو ورځو د سفراو ستومانتیا وروسته ، هغوی شام ته ورسیدل ، او هلته ورته د یوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندې اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندی او قوي وه ، او دهمدې جذبې په درلودلو سره پرې فوځیان ښه لګیدل ، هغه ددې تاجر نوکري پریښوده او د یوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تیرشوي ژوند پیښې بیان کړې اودائې هم ورته وویل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نیوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې ځلورو ځایو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اومیړانه و ښوولە ، لس یولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته ولیږه ، چې نورالدین زنګي د سلطان ایوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تیر کړل ، بیا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د برید کونکي فوځ سره یو ځاې هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې یې د صلیبیانو پرخلاف غلچکي یرغلونه کول.

هلته عماد د صلیبیانو له پاره قهر ګرځیدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډیره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره یوځاې په صلیبیانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سینې اور مړکیدونکی نه و ،.... یوه میاشت وروسته دهغه په ډله کې یواځې ځلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهیدان شوي و ... یوه شپه هغه د همدې ځلورو سپرو سره یوځاې د صلیبیایو په یوي پنځوس کسیزه ډله باندې برید وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه یې نه شو کولاې دخپلو ځلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو برید وکړي ، د هغوی په تعقیب پسې دا تر ډیره لرې ځایه پورې ولاړ ، د شپې صلیبیان تم شول او یوځاې کې ئې پراو وکړ ، خو زیات شمیر ساتونکي ئې بیداره پریښول ، عماد د نیمې شپې په وخت کې په اسونو ور وغځاستل او د ویدو صلیبیانو تر منځ داسې تیر شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښې او کیڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه ځلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شې تر سترګو کیده ، په هغوی به ئې د تورو او یا برچو وار کاوه ، اوبیرته به ئې ځانونه غایبول ، څو کسه په خوب ویده صلیبیان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تیاره کې غشي ویشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتیرو ډله و دروله ، او دهغې ځایه ئې خوندي ځاې ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بیداره شوی دې هغه یو ځل بیا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور وړل ، او په هغوی ئې دبرید کولو حکم وکړ. په تیاره کې ورته څه سیوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تیر شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځاې درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صلیبي غشي ویشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدينو ته ئې وويل: « اوس به بدله اخلو .»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدين را و ګرځول او د صليبيانو په لور را غلل او د رانژدې کيدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ. اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و ، او دښمن هم په پوره توګه بيداره و . ددې يرغل پايلې دا شوی چې عماد يواځې پاته شو. دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صليبيان و چې دهغه تعقيب ئې کاوه. صليبيانو پرې و رغېرکړ. هغه هم په تياره کې د غرې څخه و پيژندل ، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسيدلي و ، او په تورو ئې پرې برید وکړ ، دهغه سره اوږده برچه وه ، په ځغاستي آس باندې ئې ددواړو مقابله وکړه ، ددوی جنګ پوره اوږد شو ، او هغه دواړه بيرته و ګرځيدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه يوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د ور وستولو له پاره د واګو څخه و نيول. دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې ترکومه ځاې په پورې رسيدلې دې. هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په يو ځاې کې پراو وکړ هغه د ويده کيدو څخه ويريده ، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په برید کې را تلاې شو. هغه شپه په بيداری کې تيره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې. او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل ور په غاړه دي ترڅو د خپلو ملګرو سره يوځاې شی.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پيريانو په څير د لارې د ورکيدو خطره نه احساسوله، هغه تجربه لرونکې چريک و ، د لرې څخه ئې د خطرې د بوي کولو احساس کولاې شو. هغه ته ډير لرې د صليبيان څلور څلور او يا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوی نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زياتې اسونه نه واې نو په يوه ټولې خو ئې برید کاوه ، هغه خوندې په خپلهلار روان و ، هغه روا ن و اولمر په اسمان کې را پورته کيده ، مخته ورته د غونډيو سيمه راغله ، دلته ورسره ويره پيدا شوه چې د صليبيانو کومه ډله به د شپې له اړخه قيام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پريوتو تر مخه دهغه ځاې خان و کاږي ، ددې نه هم ويريده چې په کومه غونډی د صليبيانو کوم غشي ويشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و.

(۸۲)*****

مخته لاره ددووشګلوړه غونډيو تر منځ ګرځيدلې وه ، دهغې ځاې چې راتاوشو نو ناڅاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو. داسې مالوميده چې څوک د هغه دځنګ غونډی سره پټ شوی و. هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندې کړ. کله چې هغه د غونډی شاته ولاړ نو هلته لاره يوې بلې غونډی بنده کړې وه ،دې سيمې دغونډيو ترمنځ د يوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ يو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خيژي،دهغه شا د عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ور غږ کړ خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلورړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغې هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټینګې نه شوی ، هغه نیم بې هوشه شانته و. بیرته را ورغړید او د عماد د آس په قدمونو کې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حیران پاته شو. هغه یوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښایسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ویره کې وه ، دهغې پاته توان هم ویرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دریږي خو کیناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،« اوبه راکړه » عماد د یوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړې، هغې په ډیره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټیدو شوی.

عمادهغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند ننبې را برسیره شوی ، عماد ورته وویل «له ما څخه مه ویریږه ، ووایه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په ستړې او ستومانه اواز وویل « ټول مړه شول ، زه یواځې پاته شوم ، په لار کې مسلمانانو برید را باندې کړې و.»

«ماته ولې ریښتیا نه وائې ؟» عماد ورته وویلې « هغه څه چې تاوویل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ویریدلې لهجې سره وویل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وویلې « زه تا (شوبک) ته وړلاې شم ،(کرک) ته نه » ته وینې چې زه مسلمان یم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عیسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بیا نو ماته یو آس را کړه »نجلۍ ورته وویلې ، « زه نجلۍ یم که چېرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهیږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولاې ، اوتا له دې ځایه ځانته هم نه شم لیږلاې ، عماد ورته وویل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته یوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وویلې او تسلي ئې ورکړه چې «ستاسره به هغسې سلوک نه کیږي چې ته ترې ویریږې»

نجلي (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وویل چې هغه ته حکم شوی دي چې د (شوبک) هیڅ عیسائې اوسیدونکې ددې ځایه تیښتي ته مه پریږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسیدلاې ځکه چې هغه تور رنګه ښایسته نجلۍ ده. مګر نجلۍ ددې نه ویریدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې بايد ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائې چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئې وويل « زه ډيره ستومانه شوی يم ، نن شپه همدلته پراو وکړه ، سهار به (شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم همداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې هملته د تم کيدو پريکړه وکړه. ددې ترمخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ډيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړې څهرې ترې وحشي جوړ کړې ، نو هغې دهغه څخه د رحم هيله نه دلورده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نوپه دې خاطر ئې عماد په ژوره توګه تر سترګو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئې کاوه چې دومره ښکلې او ښايسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته پاته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبي او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسې د وړو ليوانو په څير منډې ترړې وهې ، ددې له پاره څومره خطرناکه دي ، او دا هم شوني ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې يو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئې په خپله را پورته شوی او ډيرې نارامه شانته ښکاريدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته ووېل « چې شايد ناوده شوی پيغله ئې ؟!»

«هو !» نجلۍ ورته وويلې ، اوبيا ئې دڅه فکراو ځنډ کولو پرته ووېل « زه په دنياکې هيڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوی غوندې و ،هغه ورته ووېل « بيا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه بايد په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وويلې « که چېرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځې نو ستا دنيابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا د نجلۍ مخ او څهرې ته کتل اوبيا به ئې سرتيت کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه د نجلۍ خبره اوريدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوڅهره دمانبام په تيارو کې ورکه شوه، هغه د آس دزين سره تړلي دخوراک څنباک شيان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئې هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د څملاستو سره سم ئې سترګې ورغلې.

(۸۷)****

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنيمائي شپې څخه ډيره برخه تيره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئې پرانستې ، عماد ته يې وکتل، چې په خوارۍ خوب ويده و، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړ و ، د شپې د اولې برخې سپومۍ د غونډيو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زينونه پرې ايښي و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئې زينونه هم نه و رانښکته کړي ، نجلۍ اسونه تيار وکتل او دائې هم وکتل چې عماد په خوارۍ خوب ويده دې او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بيرته ترلاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئې لاس ننويست او کله ئې چې لاس را وويست نو دهغې په هغو ښايسته ګوتو کې خنجر و ، په سپورۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کيده ، اوکتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ويده پروت دي. نجلۍ د سپورۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اويو ځل ئې بيا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې بړيده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهيده چې هغه ته خپل خپلوان راپه ياد شويدي.

نجلۍ د عماد سينې ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئې وکړه چې دهغه زړه چېرې دي ، هغې د يوه څخه زيات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار بايد په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مړينه مړينه کې به هغه هم له منځه يوسي ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نيو او د آسونو په لور ئې وکتل ، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې بايد کړې ئې واې را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سورى کوي ، په آس به سپريږې او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر دعماد په سينه کې ور ننويستې واې اوله منځه به ئې وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دي ،اودهغې دښمن. خو هغې به بيا بيا د عماد په مخ باندې سترګې ور غوړولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئې په ټوپونو پيل کاوه. عماد يوځل بيا و بړيد ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ څرګند و، هغه په خوب کې خپل کورته رسيدلې و ، دخپلې مور نوم ئې واخست ، خور ئې هم رايادە کړه ، او څه داسې الفاظ ئې دخولې څخه راووتل چې هغوى وژل شوي وي او عماد دهغوى قاتلينو پسې ګرځي.

دا چې کوم احساس يا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دې ،شوني وه چې ويره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي ،نجلۍ ناارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ايساره کړه ، هغه ودريده اوعماد ته ئې يو ځل بيا وکتل ، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خيال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره يوه ځوانه نجلۍ په يواځې ځاې کې يوځاې شوى ده ، او دا فکر ئې هم و نه کړ چې دا نجلۍ عيسائي ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژني ،هغه د آسونو څخه زينونه هم نه دي رانښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتياط سره نه دي سمبال کړي -- ولې ؟ ايا هغه پر ما باور دلود ؟ يا ايا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانۍ په هغه کې هيڅ جذبه راپيدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسيدله ، چې هغه سړي دې ته داس څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر یوه آسه پورې راغله ، آس و شنړیده ، نجلۍ وویریدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم دهغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه ددې آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په یوه آس د سپریدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واورید.« څوک ئې ؟» نجلۍ یو دم شاته وکتل ، یو سړي په خوله باندې شپیلې وواهه « زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهیده چې صلیبیان دي ،یوه نجلۍ د لاسه و نیوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وویلې « زه صلیبي یم» هغو دواړو و خندل اویوه ئې وویل « بیا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړې او زما خبره واوری ،» هغې ورته وویلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتیدلې یم ، زما نوم "ایونا» دي زه د څارکښۍ د شبکې غړی یم ،(کرک) ته ځم ، هلته وویني یو مسلمان سپاهی ویده دي ،هغه زه نیولې وم ، ما هغه ویده پریښود او تري تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلې اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډیرې خبرې وکړې چې هغه د صلیبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

یوه صلیبي هغه د وحشیانو په څیر په خپلو لاسو کې را ومرورله ، او وئې ویل « هر چېرې چې غواړې رسوو دې» خو هغه بل ډیره بیهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ یوې لورې ته ور ټیل وهله ، هغوی د صلیبي فوځ پیاده عسکر و ، چې دمسلمانو چریکانو څخه را تښتیدلي و ، هغوی د شپې چېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حیوانات جوړ شول. کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صلیب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هیله په لوړ اواز خبرې پیل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهیانو له ځانه سره رانښکودله .

ناڅاپه یوه په ویریدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ویې ویلې « ځان څنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتې وه. هغه بل توره را وویسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دي هغې دا خنجر د صلیبي سپاهي په اړخ کې ور ننویست او یو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وویل «« تاسو ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته ، تاسې د صلیب په نوم ناولې تور داغ یاست.»

کله چې دواړه صلیبیان یخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پیل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئې وویل « اوس دلته پاته کیدل سم نه دي ، شونې ده چې ډیر سپاهیان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانیږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ایا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،« زه وینبه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هلته دې څه کول ؟»

«غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم ،» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ویل «ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم.»

«دا خنجر دې له کومه کړې؟»

«د پخوا څخه له ماسره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، «ما د مخکې نه په لاس کې نیولې و.»

«ولې دې پخوا را خیستې و؟» عماد تړې و پوښتل « په دې خاطر که زه راویښ شم نو ما به ووژنې ،»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وویل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بیا درځخه و تښتم.» زه تاته دا په ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کیده. زه دا نه شم ویلاې چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننویستلاې. ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه یم ، خوبیا هم زه و نه توانیدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه شم ویلاې ، کیداې شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پریکړې د الله ج په لاسو کې دي ،» عماد ورته وویلې ،« ستا لاس زما الله ج له ما څخه منه کړې و ، اوستا عزت هم الله ج خوندي کړ. زما وجود خو هسې یوه وسیله شوه ،... په هرآسې چې سپریږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وویلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

«ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وویل « بیا هم ما نه شې وژلې»

دا ټوکې نه وې ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اویو اس ورپسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سیمې ته رسیدلي و چېرې چې صلیبي عسکر نور نه تر سترګو کیدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهیان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپریل د میاشتې لمر ډیر ګرم وې هغوی خوله اومخ پټ کړې و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څیر را وځیلیدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډیو غرونه تر سترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له یوه بله سره یوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځاې کې چپه چپتا اود ویرې فضا را پیدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وویلې « دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې د اسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایټالې او ....دکوموکومو ځاېو څخه دلته راغلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بيا بيا عماد ته کتل ، او د يوه سوړ اسويلې وروسته به ئې بيرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسيورې پيدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسيدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګياه او بوټي تر سترګو شول ، په يوه ځاې کې د غره لمن شکيدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و خښلې اوبيا ئې آسونه د اوبو خښلو ته ور پريښول ، او تر سيوري لاندې کيناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلې ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دې؟ او دکوم ځاې اوسيدونکې ئې؟»

«زه مسلمان يم» عماد ځواب ورکړ ،«زما نوم عماد دې او زه شامي يم»

«تا دشپې په خوب کې څوک يادول ؟»

« ماته په ياد نه دي» عماد ورته وويل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ويلې ، چې زه په خوب کې ګړيږم.»

«ستا مور ياخور شته ؟نجلۍ ترې و پوښتل. او ورته ئې وويل «شايد چې ته هغوی ياد وی ،»

« وو ، يووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسيلې سره وويل.«اوس هغوی په خوب کې وينم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ويلې، هغه نجلۍ ته وويلې « تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ويلي و. ماته ستا څخه د پوښتنې کولو اړتيا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبيرته به را ستونيږم ، که چېرې ريښتيا ويلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه وايه خو دا مه وايه چې ته دهغو صليبي نجونو څخه نه ئې چې زمونږ هيواد ته د ځارکښۍ له پاره راغلې و ې.»

«ته سمه خبره کوي»نجلۍ ورته وويل.« زه جاسوسه نجلۍ يم ، زما نوم "ايونا» دې»

ستامور اوپلار په دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ايونا» ورته وويل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې ،» هغې دا خبره همدلته پريښوده ، او وئې ويلې « زما يوی ملګری د يوه مسلمان سپاهي د په څنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډيره حيرانه وم چې کومه صليبي نجلۍ د يوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کيداې شي.»

«داسې څرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په څير هغه نجلۍ د غلو څخه دخپل ځان په قيمت خوندي کړې وه. اوبيا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څير هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښايسته ده ، ، لوزينا ډيره ښايسته نجلۍ وه ، زه داويلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وویلې ، «مونږ دحکم تابع یو.»

«کیداې شې دا د جذباتو اغیزو وي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې یم» عماد ورته وویلې «ته به مصر ته تللې وی ، هلته به دې کتلې یم.»

«زه مصر ته تللې یم» نجلۍ ورته وویلې، «خو ته مې هلته نه ئې کتلې ،» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ایا زه ښایسته نه یم ؟»

«ما ستا د ښایست څخه انکار نه دې کړې ،» عماد ورته وویل «زه پوهیږم چې ته داپوښتنه ولې کوی.؟»

ته به حتماً حیرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صلیب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کیداې شي ستا په زړه کې داویره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د وړلو وروسته خرابوم. اویا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او یا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ویره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وي اوکه له بله مذهبه ، زه هیڅ ښځینه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دپارلس کالو وم نو زما یوه کوچنۍ خور تښتول شوی وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تیریږي ، هغه په (شوبک) کې عیسایانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهیږم چې هغه به ژوندۍ وي اویا مړه ، که چېرې ژوندۍ هم وي نو دکوم امیر په حرم سراې کې به وي ، اویا به ستا په څیر جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وینم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوی خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شې ، زه پوهیدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بیا پیاده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوي، او بیا که ته د چا په لاسو کې کیوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صلیبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښایست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ یم، زه په دې صحراو کې د صلیبیانو پسې د اس دغلولو او هغوی په خپلو وینو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حیرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغیز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وی کړې ، هغې ته دبې حیائې اوعیاشۍ درس ورکړل شوی و. هغه ئې یوه ډیر ښکلې دوکه اوفریب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څیر خپل ځان د نارینه و په غیږو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوی زړونه په خپله ولکه کې واخلي. هغوی دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په یاد کې نه و پاته چې کور ئې چېرې وه، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د یوي ښځې جذبات را پارولي و ، هغه په زور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې زور سوچ په وخت کې ئې وویل « ماته د یو ویرونکې خوب په څیر دا په یاد راځي چې زه ئې دبوه کوره تښتولي وم ، خو ماته یاد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په ویښتانو کې تیر کړل او خپل ویښتان ئې په دواړو موټو کې را ونیول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني یادوونه را ویښوي ، هغې وویل « په یاد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عیش او عشرت او په ښکلې فریبونو کې ورکه ده ، ما هیڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار ارتیانه ده پیښه شوی ، زما احساس له منځه تللې و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارینه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنیه خوما دخپلې تفریح داستعمال یو نانځکه ګڼي، په هغوی چې زما ښایست او زما ځواني نشه را نه وړې نو زه هغه دحشیشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بیداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مینه غواړي.»

د هغې نا ارامي زیاتیدله ، هغه به تم تم کیده او خبرې به ئې کولې ، او بیا بلکل چپ پاته شوه، کله به ئې عماد ته سترګې و نیولې او کله به ئې د خپل سر ویښتان په دواړو لاسو کې و نیو ل، هغه په حقیقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وویلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د یوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څیر د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سیمې څخه ډیر لرې یورې خو بیاهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، یواځې یو ځل هغې په خندا کې وویل.« ما کله هم د نارینه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دي کړې ، زه نه پوهیږم چې زه ولې احساسوم چې زه باید له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

(۸۸) *****

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسیدل نو دبلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې یو ه شپه تیره کړې وه ، هغه ځاې ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ یوسي نو دهغې ځاې په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تیریدل ، او خلکو "ایونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د یوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندي دروازې ته ئې وکتل ، "ایونا» ترې وپوښتل ،« دلته ولې و دریدې ،؟» هغه داسې و لکه هیڅ یې چې نه وي اوریدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې درې و ټکوله. یو زوړ سړي دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسیږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هیڅوک نه » هغه زوړ سړي ځواب ورکړ ،«د عیسایانو یوه ښځه په کې اوسیدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو دهغې ټوله کورنۍ و تښتیدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ وویرید . هغه وکتل چې سپور یو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرویزنی کوي ، چې د عیسایي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ایوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دې هیڅ عیسائي ته زیان و نه رسیږي.اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوړ وویل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی یم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دې هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهیسې په هغه بیګار پنډ غالي کې پروت دې.

«ولی د مصر امیر هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد ترې و پوښتل.

« دهغه ځاې مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتیائي حالت دومره خراب شوی دې چې دروند صلاح الدین ایوبي ورته اوس شیدې ، غوښه ، دوائیاني او د ښه اوسیدو انتظام کړې دې زیات شمیر ډاکټران د هغوی رو غتیائي حال څاري ، دهغوی څخه چې دهر یوه صحت ښه کیږي نو هغه خپل کور ته ور لیږي ، هلته چې څوک اوسیږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره هملته ورځي. ددې کور خاوند هم هملته دې ، یوخو هغه ډیر زوړ شوی دې او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې د پنډغالي اذیتونه ګاللي دي ، هغه یواځې ژوندې دې زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هیله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ویلي چې دهغه کور خالي شویدې.»

« دهغه خپلوان چیرې دي ؟» عماد ترې وپوښتل.

« هیڅ یو ئې هم ژوندې نه دي ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې څلور کوره لرې ئې د یوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ویل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډي یم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ویلې شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس څخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دېوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ایونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنیوالي لټوم ، زه ددې کوره تښتیدلې وم ،، دا زما کور دې ،»دهغه اوښکې را روانې شوی اودهغه زوړ څخه ئې وپو ښتل ،««ددې خپلوان مړه شویدې، دهغې اولاد هم و؟»

« یواځی یو ځوي ئې په څنګ شوی و ، چې د عیسائي غلو څخه زمونږ کورته را تښتیدلې و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته ولیږه ځکه که دلته اوسیدلې نو وژل کیده به.»

عماد ته هغه شپه په یاد شوه چې دخپله کوره تښتیدلې وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډي و ، خو هغه دې زوړ سړي ته و نه ویل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولې و هغه همدا ستا ترمخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډیر ګران شول ، خو بیا هم هغه یو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوړ ته ئې وویل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښایه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډیره ښه توګه په یاد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه ،» زاړه ورته وویل «ډیره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړي د عیسایانوپه لاسو ووژل شول.

« "ایونا» » عماد نجلۍ ته وویل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دې واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه اودهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې دري څلور وړې وړې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې به ډیر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او تري وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟ »

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچنوالې لټوم ،» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکور و ؟ نو ته بیا ددې ځاپه تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځاپه » عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستروورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پنډ غالي کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلې دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم» هغه د تذبذب په حال کې وویل.

"ایونا» هغه ته په ډیر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړو چې دوی دواړه دلته څه ګوري. عماد د کوچنیوالي په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه تري و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمي لهجې ئې ورته وویل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې.» او "ایونا» ته ئې وویل « را ځه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» تري و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم.» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومدان لټوې ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را ځه - زما سره - راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

(۸۹) *****

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونې ،نجونې ، نجونې» سلطان ایوبي په غوږیدلي اواز سره علي بن سفیان ته وویل: «ایا دا کمبخته صلیبیان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دېوالونه جوړوي ؟ ایا هغوی غواړي دا نجونې زمونږ ترمخ و نځوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بیرته واخلي ؟

«درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ،« ته پخپله د خپلو خبرو تردېد کوی ، د ا نجونې دېوال نه شې جوړیداې ، ددوی څخه د دېمک چېنجي جوړ شوي ،او ددېمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدین زنګی تر منځ دغلطیو د راپیداکولو کار د همدې نجونو په واسطه تر سره کیږي ، او همدې نجونو دشرابو او حشیشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړیدي.»

«دا هماغه موضوع ده چې مونږ پرې د سلو ځلو څخه زیاتې خبرې کړې دي ، سلطان ایوبي ورته وویل «ماته دهغو نجونو په هکله څه ووایه ،دا خو څرګنده شوی چې هغوی اته واړه جاسوسانې وی ، ایا هغوی تر اوسه پورې کوم نوي انکشاف کړې اوکه نه ؟»

«هغوی ویلې چې په (شوبک) کې صلیبي تخریبکاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفیان ځواب ورکړ ،«خو دهغوی څخه هیڅ یو په نښه شوی نه دي. ځکه چې دهغوی دکورنو او د اوسیدو د ځایو مالومات نشته ، ددوی څخه ئې درې څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی اوتازه راګرځیدلي دي ، هغه کار چې هغوی هلته کړې هغه مو تاته پخوا ویلي دي.»

«ایادوی اوس په بندیخانې کې دي؟» سلطان ایوبي ترې وپوښتل.

«نه » علي بن سفیان ورته وویل ،«هغوی په همغه خپل پخواني ځاې کې پاته دي. ساتونکي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت کې دروازه چې دننوت اووئې ویل چې «عماد شامي قومندان یوه صلیبي نجلۍ له ځانه سره راوړې او وائي چې هغه ئې د (کرک) د لارې څخه را نیولې ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده،»

«دواړه دننه راولیږه » سلطان ایوبي ورته وویل.

ددروازه چې د وتلو سره سم عماد او "ایونا» دننه راغلل ،سلطان ایوبي عماد ته وویل چې «مالومیږي چې د ډیر لرې ځایه څخه راغلی ئې ، ته له چاسره ئې ؟»

«زه په شامي فوځ کې یم ،» عماد ځواب ورکړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دې اوزه د البرق د ډلې قومندان یم ،»

«البرق اوس په څه حال کې دي.» سلطان ایوبي ترې وپوښتل ، او علي بن سفیان ته یې وویل «البر ق په حقیقت کې برق دې ، کله چې مونږ په سوډانیانو باندې غلچکي شپینې بریدونه کول نو قیادت د البرق په لاسو کې و . په صحرایي عملیاتو کې ددوی مثال نه تر سترګو کیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وویل.« ډله مې د الله ج په لاره کې قربان شوی ده ، زما په ډله کې یواځې زه پاته شوی یم.»

«تاسو خو به ډیر کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدین ایوبي تري وپوښتل « د مړو شوو او قربان شوو ترمنځ ډیر توپیر شته»

«نه درونده سالاره !»عماد ځواب ورکړ.«الله ج ګواه دې چې مونږ د یوه یوه کس په بدله کې شل شل صلیبیان له تیغه تیر کړي دي. که چېرې د صلیبیانو فوځ خپلو ځایو ته بیرته ستانه شوې وي نو هغه به یواځې زخمیان وي ، مونږ د فلسطین ځمکه د صلیبیانو د وینو په رنګ سره کړې ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندې دقهر په ځیر را وریدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ایوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ایا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وایم»"ایونا» ورته په آدب سره وویل او دسترګوئې اوښکې د اوبو په ځیر روانې شوی.

«عماد شامي !» سلطان ایوبي عماد ته وویل « فوځي ارام ځاې ته ولاړ شه ، ځان پریمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بیرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره د دښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وویلې « او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبیلو ته او توري وسله تون ته تسلیم کړه» سلطان ایوبي ورته وویل.اوبیا ئې د لږ څه ځند وروسته وویل « که چېرې په هغو اسونو کې کوم یو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې دا سونو حال څنګه و؟»

«کومه اند ښښنه نه شته» عماد ورته وویلې « چې یو اس مو له منځه ځي نود صلیبیانو دوه اسونه ترلاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بیرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاې ته رسولې و . عماد که له یوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه درونده و ، دا د جذباتو دروندوالي و ، دا د کوچنیوالي د یادوونو دروندوالي و اودا دهغه پلار د محبت اومیني دروندوالي و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنګ تر ختمیدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووینې ، ویریده چې د پلار مینه او د زړه پخواني زخمونه به ئې د دندې تر مخه خنډ وګرځي..... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه ترلې و او د تبیلې په لور روان و هغه ته د چاپیریا ل په هکله هیڅ احساس نه کیده، هغه اسونه یوه لورې ته یورل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه ټوله تر سترګو کیږي ، ودریدل او د کلا لیدنه ئې پیل کړه ، چېرې پیدا شوی و دکوم ځاې به وطن پرینبوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډیر دروندوالي کاوه.

« د لارې لرې و دریږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې یو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه یوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخري کس ددې څخه تیریده نو د عماد څخه ئې وپوښتل « د بیرون څخه را غلې ئې ؟» دهغه ځاې به څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د الله ﷻ کرم دي دوستانو !هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکي دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته ،»

ډله مخته ولاړه او عماد ښي لوري ته را وګرځيد....

(۹۰)*****

«ماله تاسي څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئې . هغې ويلي وچې جاسوسه ده ، دائې هم ويلي و چې په قاهر کې يوه مياشت اوسيدلي ده ، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چارواکو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې کار کاوه ، او هغې دا هم ويلي و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپيني غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکول کيږي.... "ايونا» د چا دپو ښتنې پرته دومره زياتې خبرې و کړې چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسي خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ايونا» په دې څرګندونو علي ته شک پيدا شو...

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل« زه هم ستا د فن لوبغاړي يم ، زه ستا ستاينه کوم چې د ډيرې سترې مرتبې لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخانې او اذيتونو څخه دخوندي پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړه. خو زه به ستا په دې دوکه اوفريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» تري وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنګ ته راغله په دواړو زنګونونو کيناسته ، دعلي بن سفيان ښي لاس ئې را واخست او ښکل ئې کړ.« ستا په ژوندي کتلو باندې زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډير څه ويل شوي و . (هرمن) به ويلې چې که علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جړوکې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئې له منځه يوسو » » نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاې کيناسته.

«ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالې شو او که نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائې بلکل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان تري و پوښتل.

«تاسي ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ تري په قهر بدلې لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم درواغ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي څخه تښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دي ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه څنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې. خو ما ته نه په يادېږي ، ما دهغه څخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې برید وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګاڼه او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلي دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په څير ورکيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څير نجونې څنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن څخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډ را پيدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پيژنم . دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شوني ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په څير زړه ورونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډير ځل زه په ژور و سترګو سره کتلم .»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور ترمخه و درېد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د يوې دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په څوکه کندل شوی ليکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په څوکه کندلې وی. زما ذهن زه دېوې بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وی ، بيا ما عماد نور هم په ډير غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بياهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډيره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دې ويلې چې زه د هغې خور يم . هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیځلي انسان او زه دومره ناولي او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غیرتمنده اوزه دومره بې غیرته ، که چېرې ما هغه ته ویلي واې نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړي واي.»

په دې وخت کې علي بن سفیان څو ځله سلطان ایوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو لیدل ، مګر د نجلۍ احساساتي څرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځیني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دواړو داسې اغیزه کړې و چې ووائې چې دنجلۍ خبرې ریښتیا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وویل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بندیخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړي را سره ئې وکړئ ، زما نور هیڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندۍ و اوسم که چېرې تاسې اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولې شې؟» سلطان ایوبي ترې و پوښتل.

« که چېرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به د صلیب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه یوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاریخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدین ایوبي خپل دښمنان د یوي ښځې په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و . که چېرې ما ته دا مالومات تر لاسه شي چې د صلیبیانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتیا ککړ دي نو زه به د هغه د علاج له پاره خپل طبیبان ور واستوم ، اوبیا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولاې. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولاې شو ، چې تا ته ښېنه وکړو او (کرک) ته دې ور و استوو .»

«نه» "ایونا» ورته وویل « زما په زړه کې هیڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د یوي غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه وایاست چې زه دهغې خور یم ، زه پنډغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وایم چې زه دهغې لور یم ،» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفیان د خپلې اړتیا په مطابق دهغې څخه ډیرې زیاتې خبرې پوښتلې وي اوبیا ئې د سلطان ایوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و لیږي؟ سلطان ایوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وویلې چې دا په ډیر درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پریکړه د لږ څه فکر کولو روسته وکړو.

علي بن سفیان هغه له ځانه سره یوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې یوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسي نجونې به په کې اوسیدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه وکړه ، او ویې ویل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ایا دا به شوني نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځاېه چې زه تښتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندې کولاې نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمينو ته لارښونې وکړې ، نجلۍ ئې هملته پريښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارا م ځاې ته ولاړ ، ځان ئې پريمنځه او ويده شو ، خو ددومره زياتي ستړتيا سره سره ئې بيا هم سترګې خلاصې شوې ، ډډيرو هڅو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغې ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته، چې دخپل پلار سره وويني اوکه نه ، ستړتيا ئې پريښوده او را پورته شو او دهغه ځاې په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو ډپنډ غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسيدو سره ئې د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زوړ سړې پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځيدلې وه، هغه ته ښه خوراک او دوائيانې ورکول کيدې ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وويل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچيانو د جدائې غم او ... دې حال ته راوړې دې ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائيانې هم اغيز نه شي کولې.»

پلار په ډير مړۍواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکې بيرون را وتلې و ، خو بيا ئې هم د هغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ،هغه څو ځلې فکر وکړ چې هغه ته ووائې چې دې دهغه ځوي دې ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئې دا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړې دا چې پلار به ئې دا ښه لمحه ونه شي زغملاې ، او بله داچې که وئې هم زغمي نو دهغه تر مخه به خنډ و ګرځي ، او دا هم کيداې شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاې ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځاې کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟ دا حکم علي بن سفيان د "ايونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و. هغه غوښتل وويني چې د "ايونا» قصه تر کومه ځاې پورې ريښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ايونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفيان ئې د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوې وه، مشر ځوی اوښځه ئې وژل شوي و او کشر ځوی ئې د ګاونډي کور ته تللې و چې بيا ورته دلته په پنډغالي کې وويل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دې.

نيمائې شپه وه ، "ايونا» د بسترې څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفيان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئې باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهيږې چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توګه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځای هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچنوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوی و . او دخوب په څير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته داهم ور په ياد شول چې هغې ته د تښتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکی او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده اوبيا هغې ته هغه ګناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځيدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ..... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پريښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاې ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو وړتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغيز لاندې را غلې وه.

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښې لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلۍ ددروازې څخه سر را ويستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نيولې و. ساتونکي دهغه ځاېه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلۍ په ډيره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوی وه ،د خپلو پښو په خويدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالې چېرې دې ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدې ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکي و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ور تلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګانه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښو اواز و ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکيوتې وه ،

دا اواز يو ځل بيا د "ايونا» ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسوو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و. شپه تياره وه او داسيمه هم ابادە نه وه. لږ څه مخکې ئې هغه په يوی کمبلې کې را ونغاړله، او د يوه لرګي په څير په اوږه کړه ، هلته يو نه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوی کوټه کې وو چې دوه ډيوې په کې بليدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟.... او ګيرالډ ته؟ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبيرته راغلو »ګيرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ويستلو په خاطر. ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وګړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولي و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان هملته په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخريبکاری پيل وکړي ، په تخريکاری کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبيلو کې به ور ننو ځي او د ځناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي. لوژيستکي موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاې کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو و لړي.

ددې ډلې قومندان ګيرالډ نومي يو انګليس و چې د تباه کونکي څارکنبی ماهر و ، "ايونا» هغه ډير ښه پيژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوی وه ، او ډير نژدې دوستانه اړيکې ئې ورسره درلودل،دهغه په کتلو سره د "ايونا» وينه دانتقام د اخستلو له پاره يوځل بيا ګرمه شوه خو ډير ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګيرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ايونا» به بدله شوي وي، هغه د "ايونا» څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ايونا» ورته وويل چې د تيښتې فرصت ئې پيدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتيږي.

ګيرالډ هغې ته وويل چې هغه دچريکي جاسوسانو يوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانی سره د يوې ډلې په څير را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې ترتيب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګيرالډ "ايونا» ته وويل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په نښه کړې چې نجونې په کې بنديانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دي خو دا ډير ښه اتفاق و چې د "ايونا» سره يوځاې شو . "ايونا» ورته وويل چې د نجونو را ويستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بيا هم شوني کار دي.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ايونا» ګيرالډ ته وويل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، يواځې دوه کسه پهره داران دي...او په همدې ترتيب ئې نور تفصيلات هم ورکړل ، دا پريکړه وشوه چې د نجونو د راويستلو له پاره چې څومره وګړو ته اړتيا وي هومره به هلته وليږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي هملته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ايونا» ورته دا وړاندې وکړ چې هغه بايد بيرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکيدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بيا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګيرالډ د "ايونا» وړاندې ډير غوره و ګانه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسيدو ترځاې په پورې يوړه ، ساتونکو چې "ايونا» د بيرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې تري وکړې ، خو هغې يواځې يوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چې شول چې دنجلی په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کيدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل کار کې مصروف و ، "ايونا» ساتونکو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډه وکړه او فکر ئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو څوک را نشي . "ايونا» په دې سخته توګه ساتونکی قايل کړ چې هغه بل چاته ووايي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډير زيات مهم او نازکه پيغام دي. هغې ساتونکی ته وويل که چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي..... ساتونکو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ وروغوښتله ، اودهغې وروسته نجلۍ بيرته خپلې کوټې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه اوخوزښتونه په ځاې و دريدل او ښار په خوارۍ خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کيدې. عجيبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. د هغوی څخه اته کسو د ګيډو په خويدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوی ته"ايونا» ويلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دي ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وی ، دوه کسان يوی کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوټو په لوري په ډيره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ويل شوي و چې هلته يواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسوکسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ورننوتل ، خو دهغوی څخه يوئې هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاې کې چې تيره شپه ئې "ايونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې دپلان په مطابق شل کسان وسيدل. پاته نور ئې د بل کوم عيسائې په کور کې پټ شوی و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تر اوسه پورې هغوی بايد دلته را رسول شوی واې.....اخر دروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و. ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور دپخوانۍ زمانې يوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې يو اميرکبير عيسائې تاجر په کې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښکود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وې فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوې پراخه کمرې کې ناست صليبي چريکي جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره يو ځاې بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صليبي چريکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په يوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو اوسهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګيرالډ او دهغه څلويښت کسه چريکان هم و. او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبکارانو و چې د نورو ځاېو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو کې ډيره اندازه وسلې ، د زهرو ډيره اندازه ، برچې ، غشي ، اوراچونکي ماده ، اوډيره نقدي هم وه. دا د"ايونا» فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ اوهغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. ګیرالډ په "ایونا» باندې پوره باور درلود، "ایونا» د راتګ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځابونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځابونه ئې په نښه کړل، دشپینې عملیاتو له پاره ئې دصلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل،نجونې ئې دکمرو څخه راوویستلې اوپه بل کوم ځاې کې ئې پټې کړې. اودهغوی په ځاې ئې په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د وړلو په خاطر هغو کوټو ته ور ننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی هملته و نیول، په دې ترتیب په (شوبک) کې دصلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالډ و. ټول د تفتیش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ایونا» د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را برښه کړل چې په قاهره کې دسلطان ایوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشیشینو په لاسو د صلاح الدین ایوبي اوعلي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوې وه، هم "ایونا» بې پردې کړه اوسلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډیر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا» ئې خورده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې دهغه د لور نوم عائشه دې، نوسلطان ایوبي ددې کورنۍ له پاره ځانګړې معاش و ټاکه اودعلي بن سفیان شبکې ته ئې حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صلیبیانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولې وې، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنۍ ولټوئ او لونې ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ایوبي فوځ ډډیرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکي و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ایوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائبیونو ته وسپاره اوپخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د ګرندبو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهمغوي په واسطه ئې په یوي میاشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخوویشه او د(شوبک) دفاع ئې داسې ټینګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلګي و چې سپرو به ئې ګشت کاوه،دهغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او دریمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالې داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالي نه درلود، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرتي کول ګرندي کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئې هملته په صحرا کې پرواګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځابه د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځاې ځوان مسلمانانو ته دکرک خخه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغیب ورکړي.

*****(۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م ز کال د جون دمیاشتې په شپږمه پیل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاې ته ورسیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نورې ژباړې

- اسلامي سیاست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله علیه) لیکنه.
- اسلامي ریاست: دمولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سید اسعد ګیلاني (رحمة الله علیه) لیکنه.
- حجاب : دمولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- خلافت او ملوکیت: دمولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- دنبوت پاې: د شیخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) لیکنه.
- دقران د انکار نه تر دحدیثو تر انکاره پورې: د شیخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) لیکنه.
- د ایمان پلورونکو داستان: د التمش لیکنه او د حکایت د مجلې د مدیر عنایت الله را ټولونه.

او یو شمیر نوری کوچنی رسالی ، چې نومونه به یې وروسته ، انشأالله، و لیکل شی.

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library